

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aşk Hipotezi'nin Çoksatan Yazarı

ALI HAZELWOOD

Aşk Çıkmazı

Aşk Hipotezi'nin Çoksatan Yazarı

ALI HAZELWOOD

Aşk Çıkmazı

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 700

Aşk Çıkmazı Ali Hazelwood

Kitabın Özgün Adı: Stuck with You

Çeviren: Beril Tüccarbaşioğlu Uğur

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır

Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın

Editör: Merve Mumcu

Son Okuma: Zeynep Hilal Kahraman

Kapak İllüstrasyonu: Sezen Özyıldız Aşkın

Kapak Tasarımı: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

Sosyal Medya: Damla Tuzcu

© Nemesis Kitap, 2023 © Ali Hazelwood, 2022

Bu kitap, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Penguin Random House LLC'ye bağlı Penguin Publishing Group'un alt markası olan Berkley ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-6947-18-4

Baskı: Şubat 2023

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

Yıldız Mücellit Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4

Zeytinburnu/İstanbul

Tel.: 0212 613 17 33 Faks.: 0212 501 31 17

Sertifika No: 46025

Aşk ÇıkmaZı

ALİ HAZELWOOD

Çeviren: Beril Tüccarbaş1oğlu Uğur

Ali Hazelwood

Ali Hazelwood pek çok eseri basılmış bir yazar olsa da yazıları beyin bilimi üzerine olduğu için bu eserlerde –maalesef ki– öpüşen ve sonsuza dek mutlu yaşayan kahramanlar bulunmamaktadır. Aslen İtalyan olup Almanya ve Japonya’da yaşadktan sonra nörobilim alanında doktora yapmak için Amerika Birleşik Devletleri’ne yerleşen yazar, yakın bir zamanda –gözüne ne kadar korkutucu gelse de– profesör unvanını almıştır. Çalışmadığı zamanlarda koşuya çıkar, lolipop şekli verilmiş kekler yer ya da evinin asıl sahibi olan iki kediyle –ve az da olsa kediye benzeyen kocasıyla– birlikte bilimkurgu filmleri izler.

Beril Tüccarbaşoğlu Uğur

1975 yılında, İstanbul’da doğdu. 1998 yılında Marmara Üniversitesi İngilizce Öğretmenliği bölümünden mezun oldu. On sekiz yıldır çevirmenlikle uğraşan Uğur, yüzü aşkın kitabın dilimize çevrilmesine katkıda bulundu.

Favori Elizabeth Swann'ım, Marie için...

Birinci Bölüm

Bugün

Bir cuma gecesi saat 22.43'te, çalıştığım mühendislik şirketinin bulunduğu binada, asansörün yedinci ve sekizinci katlar arasında kalmasıyla dünyam tepetaklak oldu. Tavandaki ışıklar titreşti ve ardından tamamen söndü. Bana otuz, kırk yıl gibi gelen yaklaşık beş saniyelik bir aradan sonra, asansörün içi acil durum lambasının bir ton daha koyu ışığıyla aydınlandı.

Kahretsin.

İlginç bir bilgi: Aslına bakarsanız, bu gece dünyam ikinci kez tepetaklak oluyordu. Birincisinin üstünden bir dakika bile geçmemişti. Bindığım asansör on üçüncü katta durmuş ve görmek istediğim son kişi Erik Nowak, sarı saçları, iri cüssesi ve Viking savaşçılarını anımsatan ihtişamıyla karşımda belirmişti. Beni gereğinden belki birkaç saniye daha uzun süzdükten sonra asansö-

re binmişti; ben gözlerimi pabuçlarımın burunlarına dikerken o da beni incelemeye devam etmişti.

Duble kahretsin.

Doğrusunu isterseniz biraz karmaşık bir durum söz konusuydu. New York şehrinde çalışıyordum ve şirketim GreenFrame, Manhattan'daki bir binanın on sekizinci katında küçük bir ofis kiralamıştı. Küçük derken bildiğiniz hap kadar bir yerdi. Eh, biz de genç bir şirkettik zaten. Kurtlar sofrasında kendimizi ispatlamaya çalışıyorduk ve her zaman yığınla para kazandığımız söylenemezdi. Sürdürülebilirlik, çevrenin korunması, ekonomik uygulanabilirlik ve verimlilik, tüketimden yenilenebilirlik ve toksik malzemeler gibi potansiyel risklere maruz kalmayı minimize etme gibi konulara değer verdiğinizde, büyük bir kâr oranı beklemek hata olurdu zaten. Her neyse... Yeşil mühendislik üzerine bir Vikipedi girdisi okuduğunuz hissine kapılmamanız için daha fazla uzatmayacağım. Yalnız şu kadarını söylemeliyim ki hem patronum hem de şirkette benim dışımda tam mesai çalışan tek mühendis olan Gianna, GreenFrame'i bulundukları çevreyle uyumlu büyük yapılar inşa etmek için kurmuştu ve bu konuda cidden fazlasıyla tutkuluydu. Gelgelelim, onun bu kararlılığı bize her zaman iyi para kazandırmıyordu.

Hatta bazen hiç kazandırmıyordu.

Dolayısıyla evet, durumumuz biraz karmaşıktı. Özellikle de doğal kaynakları koruma ve çevre kirliliğini önleme gibi konulara fazla takılmayan, daha geleneksel mühendislik şirketlerine kıyasla kesinlikle öyleydi. Erik Nowak'ın çalıştığı dev mühendislik şirketi ProBld de bu firmalardan biriydi işte. On üçüncü katın tamamına yayılmışlardı. Ve on ikinci katın. Belki on birinci katın bile. Binanın ne kadarını işgal ettiklerini inanın karıştırıyordum artık.

Onun için, asansör on dördüncü kat civarında yavaşladığında içim tuhaf bir beklentiyle doldu ve yalnızca basit bir paranoya

olduğunu düşünerek tüm saflığımla onu göz ardı ettim. *Endişeye lüzum yok, Sadie*, dedim kendi kendime. ProBld'nin bir sürü ofisi vardı. Durmadan genişliyorlardı. Şirket birleşmeleri ayarlayıp küçük firmaları yutuyorlardı. Onları Blob'a benzetiyordum. Gerçekten de bu piyasanın kemirici ve yok edici uzaylı amip varlığı gibi bir şeydiler. Bünyelerinde yüzlerce insan çalışıyordu ve asansörü çağıran da onlardan biriydi kuşkusuz. Herhangi biri. Erik Nowak olamazdı yani.

Rastlantının böylesi ancak filmlerde olurdu.

Pekâlâ, oydu. Sahiden oydu! Antik Yunan sütunları kadar heybetliydi ve beş kat süren yolculuğumuz boyunca sert bakışlı, buz mavisi gözlerini benden bir an olsun ayırmamıştı. Şimdi de kaşlarını hafifçe çatmış, acil durum lambasına bakıyordu.

“Elektrik kesildi,” dedi malumu ilan ederek. Son konuşmamızdan bu yana o aptal ve boğuk sesi hiç değişmemişti. Numarasını engellemeden önce bana arka arkaya attığı sesli mesajlarda da sesi aynen böyle çıkıyordu. Mesajlarını hiçbir zaman yanıtlamamıştım ama onları silmeye de gönlüm elvermemişti. Hepsini başından sonuna kadar dinlemeseydim daha iyi olurdu tabii.

Hem de defalarca.

Sesi hâlâ süper aptaldı. Aptal ve sinsî, kendine has akustik özelliklerle bezeli ve tok... Bir de alçak ve etkileyiciydi ne yazık ki. “Danimarka'dan buraya göç ettiğimizde on dört yaşındaydım,” demişti bir akşam yemeğinde. Ona bu belli belirsiz ama yine de hissedilen aksanının kaynağını sormuştum. “Erkek kardeşlerim Amerikalı gibi konuşuyor, bense aksanımdan kurtulamadım.” Yüzü her zamanki kadar sert olmasına rağmen dudaklarındaki kıvrımın hafifçe yumuşadığı gözümünden kaçmamıştı. Belki de kendi kendine gülümsüyordu; yine de bir türlü emin olamamıştım. “Okulda benimle ne kadar alay ettiklerini tahmin edersin,” diye eklemişti.

Birlikte geçirdiğimiz o geceden ve aramızda yaşananlardan sonra, kelimeleri telaffuz ediş tarzını aklımdan çıkaramamıştım. Günlerce sesini duyduğumu sanarak huzursuzca etrafıma bakınmıştım. Parkta koşarken, ofiste yalnızken ya da markette kasa kuyruğunda beklerken hep yakında bir yerlerde olduğunu sanmıştım. Sesi kulaklarıma yapışıp kalmıştı sanki. Adeta içime işlemişti ve...

“Sadie?” Erik’in o kahrolası sesiyle daldığım düşüncelerden uyandım. İşin kötüsü, söylediğini birkaç defa tekrarlamak zorunda kalan biri gibi sabırsız görünüyordu. “Söylesene çekiyor mu?”

“Pardon, ne?” Başımı kaldırdığımda kontrol panelinin yanında durduğunu gördüm. Acil durum lambasının loş ışığında hâlâ fazlasıyla... Tanrım. Şu yakışıklı suratına hiç bakmayacaktım. Büyük bir hata yapmıştım. Erik’in kendisi koca bir hataydı zaten. “Özür dilerim. Ne sordun?”

“Telefonun çekiyor mu?” diye sordu yine. Sabırla. Nazikçe.

Neden bu kadar nazikti? Aramızda yaşananlardan sonra etrafta onu soruşturarak kendime işkence etmiştim. Kimse *nazik* kelimesini kullanmamıştı. *New York’un en iyi mühendislerinden biridir*, demişlerdi genelde. İşinde iyi olması dışında somurtkanlığıyla da ünlüydü. Soğuk ve ciddi biriydi. Oldukça mesafeliydi. Ama benim yanımda bunların hiçbirisi değildi. Gerçek yüzünü gösterene kadar tabii...

“Bir dakika.” Siyah, özel dikim pantolonumun arka cebinden telefonumu çıkarıp düğmesine bastım. “Çekmiyor. Ama bu bir Faraday kafesi,” diye yüksek sesle düşündüm. “Asansör boşluğu çelikten. Hiçbir radyo frekans sinyali döngü...” Erik’in bana nasıl baktığını fark ettiğim gibi çenemi kapattım. Doğru ya. O da mühendisti. Bunları biliyordu. Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. “Hayır, çekmiyor,” diye yineledim kısaca.

Başını salladı. “Wi-Fi çalışmalıydı. Belki...”

“Tüm binanın elektriği kesildi herhalde.”

“Belki de tüm bloğun.”

Ha siktir.

Siktir, siktir, siktir. Sıçtım!

Gözlerini, düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi suratımda dolandırdı. “Daha iyi olabilir. Kesinti her yeri etkilediyse biri asansörlere bakmayı akıl eder.” Bir an duraksadı. “Gerçi biraz zaman alabilir,” diye ekledi. Her zamanki gibi fazlasıyla açıksözlüydü.

“Ne kadar sürer sence?”

Omuz silkti. “Birkaç saat.”

Ne? Birkaç saat mi? Avuç içi kadar banyomdan bile daha küçük bir asansör kabini mi? Hem de tüm İskandinav dağlarının en kasvetlisi Erik Nowak’la mı? Üstelik aramızda geçenlerden sonra mı?

İmkânı yok!

“Mutlaka bir çaresi vardır,” dedim sakın görünmeye çalışarak. Yemin ederim panikle miyordum. Paniklemek hafif kalırdı.

“Aklıma bir şey gelmiyor.”

“Ee, ne yapacağız?” diye sorarken sesimin mızımız bir çocuk gibi çıktığını fark ederek kendime kızdım.

Erik postacı çantasını pat diye yere attı. Karşımdaki duvara yaslandığındaysa nefes almam için biraz alan açıldı. Ama fizik kurallarına aykırı bir şekilde nedense hâlâ fazla yakın olduğumuzu hissediyordum. Telefonunu kotunun ön cebine koyup kollarını göğsünde kavuşturmasını izledim. Gözlerinde soğuk ve anlaşılmaz bir ifade vardı. Ama içlerinde oynayan pırıltı, sırtımdan aşağı bir ürpertinin yayılmasına neden oldu.

Bakışlarını üzerime dikti. “Bekleyeceğiz,” dedi.

Bir cuma gecesi, saat 22.45’ti. Ve on dakikadan az bir süre içinde dünyam üçüncü kez başıma yıkılıyordu.

İkinci Bölüm

Üç hafta önce

Hayatta daha kötü şeyler de vardı. Hiç şüphe yok ki bundan bin kat daha kötü şeyler vardı. Islak çoraplar. Âdet öncesi sendromu. *Yıldız Savaşları*'nın ön bölümleri niteliğinde filmler. Çikolata parçacıklı kurabiyelerin tahtına göz diken yulaflı, sağlıklı bisküviler, zayıf Wi-Fi bağlantısı, iklim değişikliği ve gelir adaletsizliği, kepek problemi, trafik, *Taht Oyunları*'nın finali, tarantulalar, yiyecek şeyler gibi kokan sabunlar, futboldan nefret eden insanlar, yaz saati uygulaması (saatler ileri alındığında), toksik erkekler, ginepiglerin ortalama ömürlerinin bu kadar kısa olması... Tüm bunlar ve burada saymadığım daha bir sürü şey. Evrenin düzeni buydu zira. Kötü, üzücü, moral bozucu, adaletsiz ve insanı kıl eden durumlarla doluydu. Faye'in, küçük kahve dükkânının tezgâhı arkasından bana verdiği haber yüzünden, boyu yetmediği için hız trenine

binemeyen on yaşında bir kız çocuğu gibi dudak bükme de neyin nesiydi?

“Üzgünüm, hayatım. Kruvasan kalmadı.”

İşin doğrusu, canım kruvasan istemiyordu bile. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum, çünkü herkes kruvasan ister. Fizik kanunları gibi bir şeydir bu. Fermi paradoksu ya da Einstein’ın alan denklemi gibi. Ama sıradan bir salı sabahını kruvasan yemeden kolayca atlatabilirdim.

Gelgelelim o gün sunum günümdü. GreenFrame’in gelecekteki potansiyel müşterileriyle tanışacaktım. Onlarla konuşacak, büyük ölçekli sürdürülebilir bina projeleri yürütebilmek adına, onlar için yapabileceğim yüzlerce küçük ayrıntıyı anlatacak ve bizimle çalışmalarını umacaktım. Yaklaşık sekiz aydır, doktora derecemi aldığımdan beri, bunun için uğraşıp didiniyordum. Yeni müşteriler getirmeye çalışırken eskileri elimde tutmaya çalışıyor ve Gianna’nın iş yükünü hafifletmek için elimden geleni yapıyordum. Çünkü bir tane beklerken üç bebeğini birden kucağına almıştı. Üçüz diye bir şey sahiden vardı yani. Tatlarından yenmeyecek kadar şekerlerdi üstelik. Ama gece biri uyandığında diğerlerini de uyandırıyor ve Gianna hiç bitmeyen bir yorgunluk ve uykusuzluk döngüsünden çıkamıyordu. Kimin aklına gelirdi ki? Müşterilere dönecek olursam, GreenFrame uçurumun kıyısına giderek yaklaşıyordu ve bugünkü sunumum geleceğimiz açısından kritik bir önem taşıyordu.

Kruvasanlar burada devreye giriyordu işte. Bir diğer küçük sorunum da şuydu: Ben batıl inançları olan biriydim. Bir tık. Tamam, belki bir tıktan biraz fazla. Sunumlarımın planladığım gibi geçmesi adına karmaşık bir ritüeller ve nazardan koruyan davranışlar sistemi geliştirmiştım. Belki de kimsenin ihtiyaç duymayacağı kadar uzun yıllar boyunca bilimsel bir eğitim aldıktan sonra, çoraplarımın renginin profesyonel başarıımı etkile-

yebileceğine inanmam saçmalık mıydı? Evet. Ama bunu bilmem beni yolumdan çevirebilmiş miydi?

Hayır.

Üniversitedeyken futbol maçlarının olduğu günler saçıma üç örgü yapardım (artı deplasmanda oynuyorsak iki kat L'Oréal maskara sürerdim) ve finallerden önce kesinlikle sırasıyla 'Dancing Queen'i ve 'My Immortal'ı dinlemeliydim. Çok şükür ki zamanında mezun olmayı başarmıştım; çünkü bu duygusal baskının ağırlığı altında ezilmeme ramak kalmıştı.

Gerçi bu konuyu uluorta konuşmaktan hiç hoşlanmıyordum. Yalnızca en yakın arkadaşlarım Mara ile Hannah sırrımı biliyordu. Doktoranın ilk yılında tanışmıştık ve STEM eğitiminin taşlı yollarında birlikte yürüyorduk. Hayatıma büyük oranda neşe katıyorlardı ama dostluğumuzun bazı çetrefilli tarafları da yok değildi. Birlikte yaşadığımız dört yıl boyunca, batıl inanç karşıtı eylemlerde bulunmak ya da her ayın on üçünün denk geldiği cuma günlerinde eve sokakta buldukları siyah kedileri davet ederek bana eşek şakası yapmak arasında gidip geldiler. (Hatta sonunda birini evlat edindik ama maceramız yalnızca birkaç ay sürdü; çünkü tüm mahallede kayıp ilanları asılı olan kedinin bizimkine tıpatıp benzediğini fark ettik. JimBob aslında Bayan Fluffpuff'tı ve hanımefendiyi bir gece çaktırmadan evine bırakmak zorunda kaldık. Kendisi o gün bugündür fena halde özleniyor.) Her neyse, evet... Benim korkunç oldukları kadar da şahane ve batıl inançlarımı hiç mi hiç desteklemeyen kankalarım vardı. Artık birlikte yaşamıyorduk tabii. Mara D.C.'de, Amerika Birleşik Devletleri Çevre Koruma Ajansı'nda; Hannah da NASA'da çalışıyordu ve Texas ile Norveç arasında mekik dokuyordu. İstedikim kadar tahtalara vurabilir ve omzumun üzerinden tuz fırlatabilirdim anlayacağınız.

Neden mi böyleyim? Hiçbir fikrim yok. Sapına kadar İtalyan annemi suçlamakla yetinebiliriz bence.

Bu salı sabahına dönecek olursak sorunumun altında, kışın yaptığım en başarılı sunumumdan önce kurt gibi acıkmam yatıyordu. Dolayısıyla Faye'in ufacık tefecik kahve dükkânına uğrayıp her sabah adeta kendime işkence etmek ister gibi aldığım şekersiz, kremasız ve zehir gibi acı kahvemin yanına bir de kruvasan söylemiştim. Kruvasan da en az kahve kadar lezzetliydi (hem bayat, hem de pişmemişti; tadı da nişastalı talaş gibi bir şeydi). Ama bu hayal kırıklığının ardından GreenFrame'in kısa tarihinde gördüğü en kârlı anlaşmayı yapmıştım.

Gianna sevinçten havalara uçmuştu. Benim de ayaklarım yere basmıyordu. Ta ki yarı İtalyan aklım, cehennemden çıkma o kruvasanla kariyerimdeki en büyük başarıım arasında milyonlarca minik bağlantı kurana kadar. İşin nereye vardığını tahmin edersiniz. Şimdi her sunumumdan önce, Faye'in kruvasanlarından yemeye kendimi mecbur hissediyordum. Aksi halde işlerin ters gideceğinden adım gibi emindim. Dolayısıyla Faye'in nazik ama otoriter tavrıyla kurduğu, “Üzgünüm, hayatım ama kruvasan kalmadı,” cümlesine nasıl bir tepki vermem gerektiğini bilmiyordum.

Hayatta daha kötü şeyler olduğunu söylemiştim ya? Yalandı. Bu bir felaketti. Kariyerim bitmişti. Durun bakayım. Cenaze çanları mı çalıyordu?

“Ah.” Yüzümün asıldığını fark ettim ve bu anlamsız ifadeyi suratımdan silmek için dudağımı ısırdım. Annemin bebek nöronlarına merdiven altından geçersen hayatım boyunca talihsizliklerin yakamı bırakmayacağı inancını yerleştirmesi Faye'in suçu değildi sonuçta. İnsanlar böyle şeyleri çözmek için terapiye gidiyordu. Ben de gitmeliydim. Bir gün...

“Başka yapacak mısın? Biraz bekleyebilirim.”

Camlı vitrine göz attı. “Yaban mersinli kek var. Limon soslu.”

Bakın, kekler hiç de fena görünmüyordu. Limon sosu da iyi bir fikir olabilirdi. Ama... “Hiç kruvasan kalmadığından emin misin?”

“Bagel yapayım istersen. Tarçınli, yaban mersinli ya da sade?”

“Kruvasan diyorum. Bir tane bile kalmadı mı?”

Faye başını yana eğdi ve memnun bir ifadeyle süzdü beni. “Kruvasanlarımı çok mu seviyorsun?”

Seviyor muydum sahiden? “Be-ben... Tabii.” Suni deri postacı çantamın kayışıyla oynadım. “Hiçbir yerde böylesini yemedim.”

“Ne yazık ki sonuncusunu Erik aldı.” Sol tarafı, kasanın öbür ucunu işaret etti. Ama Erik’e şöyle bir göz atmakla yetindim. Uzun boylu, geniş omuzlu ve takım elbiseli, sıkıcı bir tipti. İçimden zamanlamama sövüyordum. Ozzy’nin minik ginepig poposunu mıncıklamakla yirmi dakika harcamıştım. Şimdi de hatalarımın bedelini ödüyordum ve Faye’in garip bakışlarının hedefi olmam da cabasıydı. “Sana bir bagel hazırlayayım. Bir lokmacık kalmışsın. Kahvaltına dikkat et. Kuvvetli beslenirsen belki birkaç santim uzarsın.”

Kazık kadar kadının yirmi yedi yaşından sonra bir elliye geçebileceğine inanmak biraz fazla iyimser bir düşünceydi. Ama kim bilir? Geleceğimi kurtarmak adına son bir girişimde daha bulunmaya karar verdim. “Sadece emin olmak için soruyorum. Bugün başka kruvasan yapmayacak mısınız?”

Faye gözlerini kıstı. “Hayatım, ne bu ısrar?”

“Benimkini alın.”

Faye’e ait olmayan bu alçak ve boğuk ses kafamın tepesinde bir yerlerden gelmişti. Ama mucizevi bir şekilde gözlerimin önünde beliren kruvasanı huşuyla seyretmekten, kimin konuştuğuna dikkat bile edemedim. Kruvasan bir peçetenin üzerinde

tastamam duruyordu. Yalnızca üzerindeki hamur katlarından birkaçı parçalanmıştı o kadar. Faye'in kruvasanlarını tanıyorum. Tatları ne kadar vasatsa ebatları da o kadar sıradışıydı. Resmen dev gibiydiler.

Gerçi onu bana getiren el de bayağı kocamandı.

Hayal görmediğimden emin olmak için birkaç kere gözlerimi kırıştırdım. Sonra yavaşça kruvasanı tezgâha bırakan adama bakmak için döndüm.

Çoktan çekip gitmişti. Kapıdan çıkmadan önce, geniş omuzlarını ve sarı saçlarını hayal meyal görebildim.

“Bu da neydi?” Adamı işaret ederek Faye'e baktım.

“Erik son kruvasanı sana bıraktı.”

“Neden?”

Omuz silkti. “Üzümünü ye bağını sorma.”

Üzüm... Bağ... Bir an ne demek istediğini bile kavrayamadım.

Sonra şöyle bir silkinip kendime geldim ve bahşiş kutusuna bir beşlik attığım gibi dışarı fırladım. “Pardon?” diye seslendim. Adamla aramda yirmi adım kadar vardı. Benim kısa bacaklarımla tabii. Onunkilerle beş adımdan bile azdı. “Pardon, bakar mısınız?”

Durmadığı için kruvasanımı sıkıca tutup peşinden koşturdum. Üniversiteye futbol bursuyla kabul edilen öğrenci kimliğime büründüm ve köpeğini gezdiren bir hanıma çalım attım. Sonra köpeğini ve kaldırımında yiyişen iki ergeni de solladım ve sokağın köşesinde adamın yolunu kestim.

“Merhaba,” dedim sırtarak. Yüzünü görmek için başımı kaldırmam biraz zaman aldı, çünkü hesapladığımda daha uzun boyluydu. Ayrıca bu kadar nefes nefese kalmayı da beklemiyordum. İyice hamlamıştım, daha çok spor yapmalıyım. “Teşekkür ederim! Gerçekten hiç gerek yoktu...” Birden suspus oldum;

çünkü karşımdaki yabancıнын ne kadar çarpıcı bir tip olduğunu yeni fark ediyordum.

Belki de İskandinavyalıydı. Vikinglere benziyordu. Norslara. Ikea'yı kurma yolunda Kuzey Işıkları'nın altında cümbüş yapan atalarına. Yeti kadar kocamandı, mavi gözleri buz gibi soğuk ve su kadar berraktı ve kısa, açık sarı saçları vardı. Adının şu havalı Nordik alfabesi harflerinden birini içerdiğine hediye kruvasanım üzerine bahse girebilirdim. A'yla e'nin iç içe geçtiği harf olabilirdi. Ya da ortasından bir çizgi geçen o. Veya aslında üst üste iki s'den oluşan büyük B. Yazmak için kapsamlı bir HTML bilgisi gerektiren şu harflerden işte.

Bir an o kadar şaşladım ki karşımdaki adama aval aval bakmaktan başka bir şey yapamadım. Güçlü çenesinde gezdirdim gözlerimi. Bir heykeltıraşın keskisinden çıkmış gibi biçimli yüz hatlarında ve iri gözlerinde. Çok yakışıklıydı. İnsanı afallatacak kadar hem de...

Sonra onun da bana baktığını fark edip huzursuz oldum. Ne gördüğünü biliyordum. Mavi gömleğimi kanvas pantolonumun içine sokuşturmuştum. Kâküllerim fazla uzadığı için gözüme giriyorlardı. Omuz hizasındaki kumral saçlarımın da sıkı bir bakımdan geçmesi gerekiyordu. Tabii kruvasanı da unutmamak lazımdı.

Kruvasan ya! “Çok teşekkür ederim!” Gülümsedim. “Kahvaltınızı çalmak istemezdim.”

Cevap yok.

“Parasını verebilirim.”

Yine konuşmadı. O sert, Kuzey Cermen bakışlarını yüzüme dikmişti.

“Ya da size bir kek alabilirim. Bagel da olur. Ne isterseniz.”

Cevap sayısı: sıfır. Israrcı bakışlar: milyonlarca. Beni anlıyor muydu acaba? Ah, bir dakika...

Tabii ya!

“Teşekkür. Ederim,” dedim annemin İtalya’da kalan akrabalarıyla konuşurken yaptığım gibi kelimelerin üzerine basa basa. “Bunun için.” Kruvasanı kaldırdım ve Viking’e gösterdim. “Çok naziksiniz.” Başımı yana yatırıp burnumu kırıştırdım. Bakışları biraz daha dalgınlaştı. Beni anlamıyordu galiba. “Boşuna uğraşıyorum,” diye mırıldandım. “Hiçbir şey anladığın yok.” Kruvasanı şerefine kadeh kaldırır gibi son kez burnuna soktum. “Teşekkürler,” dedim ve arkamı dönüp yürüdüm.

“Rica ederim. Yediğinde hayal kırıklığına uğramazsın umarım.”

Hızla ona döndüm. Sarışın Viking bana anlaşılmaz bir ifadeyle bakıyordu. “Bir şey mi dediniz?”

“Evet.”

“Dilimizi biliyor musunuz?”

“Sanırım, evet.”

O kadar utandım ki ruhumun bedenimi terk edip cehennem ateşlerine doğru astral bir yolculuğa çıktığını hissettim. “Daha önce hiçbir şey söylemeyince...”

Omuz silkti. Gözlerinde ciddi ve mesafeli bir ifade vardı. Ve omuz genişliği Avrupa kıtasındaki platoların yüzölçümüyle yarışabilirdi. “Soru sormadın ki.” Grameri benimkinden iyiydi. *Hay aksi.*

“Be-ben şey sandım...” Gözlerimi kapatıp deminki abuk sabuk mimiklerimi hatırladım. Yerin dibine geçmiştim ve bu işkencenin bir an önce son bulmasını istiyordum. “Tekrar teşekkürler,” dedim.

“Yediğinde pişman olacaksın.”

“Yok, ben...” Suratımı buruşturdum. “Lezzetli bir şey olmadığını biliyorum.”

“Sahi mi?” Kollarını göğsünde kavuşturup beni merakla süzdü. Bu blokta çalışan erkeklerin yüzde doksan dokuzu gibi işe takım elbiseyle gidiyordu. Ama şimdiye kadar karşılaştığım hiç kimseye benzemiyordu. Thor’un kurumsal versiyonu gibiydi. Platinyum Ragnarok gibi. Beni eleştiren bakışlarla süzmek yerine gülümsemesini tercih ederdim. En azından, kendimi bu kadar berbat hissetmezdim. “Kruvasan kalmadı mı diye sorarken o kadar acıklı bakıyordun ki gerçekten istediğini sandım.”

“Görüldüğü gibi değil. Aslında bir şey için lazım.”

Kaşlarını kaldırdı. “Lazım derken?”

“Uzun hikâye.” Burnumu kaşıdım. “Biraz yüz kızartıcı bir konu.”

“Anladım.” Dudaklarını birbirine bastırıp düşünceli bir tavırla başını salladı. “Dilinizi konuşmadığımı varsaymandan daha mı yüz kızartıcı? Yoksa o kadar da değil mi?”

Yerin dibine geçtiğimi söylemişim ya? Az bile kalırdı. “Özür dilerim. Gerçekten...”

“Dikkat!”

Başımı çevirmemle bir kaykaycının hızla üzerime geldiğini görmem bir oldu. Kıymetli kruvasanıyla çantama teğet geçince dengemi kaybettim ve Kurumsal Thor devreye girdi. Onun kadar iriyarı birinden beklenmeyecek bir çeviklikle kaykaycı çocukla arama girdi. Beni kollarımdan sıkıca tutarak düşmeme engel oldu.

Nefesimi tutarak ona baktım. Grönland sıradağları kadar uzun boyluydu ve beni köşedeki berber dükkânının vitrinine yapıştırarak sanırım hayatımı kurtarmıştı. Profesyonel hayatımdan sonra şimdi canımı da ona borçluydum.

Siktir. “Bu sabah başıma gelmeyen kalmadı,” diye mırıldandım.

“İyi misin?”

“Evet. Yani daha ne kadar küçük düşebilirim ki? Ama...”

Gözlerini benden ayırmıyordu ve keskin hatlı, yakışıklı yüzünde son derece ciddi bir ifade vardı. Ama saniyenin onda biri kadarında, kafamın içinde tuhaf bir düşünce şekillendi.

Bu durum onu eğlendiriyor. Beni komik buluyor.

Neden böyle düşündüğümü bilmiyordum. Sonra kollarımı bıraktı ve o an geçiverdi. Ama olmayan şeyleri hayal etmediğimden emindim ve söyledikleri de fikrimi ispatlar nitelikteydi.

“Galiba senin şu uzun ve yüz kızartıcı hikâyeni dinlemek istiyorum,” dedi ve sesi, Faye’in kruvasanlarının yanından bile geçmeyeceği kadar lezizdi.

Üçüncü Bölüm

Bugün

A sansör kabininin giderek küçüldüğünden neredeyse emin sayılırdım.

Öyle büyük bir değişim hayal etmeyin. Ama aradan geçen her dakikayla birkaç milimetre ufalıyordu sanki. Bir köşeye büzülüp kollarımı bacaklarıma dolamış ve alnımı dizlerime dayamıştım. Son baktığımda Erik karşı köşede rahat rahat oturuyordu. Bir kilometrelik bacaklarını öne uzatıp sekoya ağaçlarının gövdeleri kadar geniş pazılarını göğsünde kavuşturmuştu.

Tabii ki duvarlar üzerime üzerime geliyordu. Giderek birbirimize yaklaşıyorduk. Bir yandan titrerken diğer yandan elektrik kesintilerine sövdüm. Duvarlara. Eriğe.

Kendime.

“Üşüyor musun?” diye sordu.

Başımı kaldırdım. İşte giydiğim kanvaslarımdan biriyle şık bir bluz vardı üzerimde. İkisi de sakın ve nötr renklerdeydi. Biyofiltrasyon sistemi tasarımıımızın etkinliğini anlatmak için toplantı yaptığım adamların beni ciddiye alacağı kadar profesyonel bir kılıktı. Beni seyrederek dikkatlerinin dağılmasını istemediğim için özellikle tercih etmiştim. Kadın bir mühendis olmak bazen son derece eğlenceliydi!

Erik biraz farklı görünüyordu gerçi. Kot ve geniş göğsünü saran, koyu renkli, yumuşak bir kazak giymişti. Şimdiye kadar onu sadece takım elbiseyle gördüğüm için bu halini yadırgamıştım. Öte yandan, Erik'i zaten iki kere görmüştüm. Teknik olarak aynı gün içinde üstelik.

(Geçen ay binada onu uzaktan görüp yolumu değiştirdiğim günleri saymıyordum tabii.)

Yine de ondan hiç beklenmeyecek kadar gayriresmî giyinmesinin, o gün sahada çalışmasıyla ilgili olup olmadığını merak ettim. Belki bir projeyi denetlemeye gitmişti. Ya da bir yere danışmanlık hizmeti vermeye. Belki de Milton projesiyle ilgili tavsiyelerde bulunmuştu. Yok, en iyisi o konuya hiç girmemektir.

Sırtımı dikleştirip omuzlarımı çevirdim. Erik Nowak'la ilgili küskünlüğüm ve son üç haftadır kendi kendimi dolduruşa getirmek suretiyle zirveye ulaşan tüm nahoş hislerim birer birer su üstüne çıktı. Doğrusunu isterseniz rahatladım; çünkü bu hisler tanıdıkta. Bana Erik'in aslında üşümemi umursamadığını hatırlıyordu. Muhtemelen bir çıkarı olduğu için soruyordu. Belki de organlarımı satmayı kafasına koymuştu. Ya da çürüyen cesedimin üzerine bir işeme duvarı dikmeyi planlıyordu.

“İyiyim,” dedim.

“Emin misin? Kazağımı verebilirim.”

Onu kazağını çıkarıp bana verirken hayal ettim. Erik'i soyunurken gördüğüm için pek de yaratıcı olmam gerekmedi.

Üzerindekini yakasından tutup başından geçirirken kasları hoş bir şekilde dalgalanacak ve...

Bana uzattığı kazak hâlâ sıcak olacaktı. Muhtemelen kokusu üzerine sinmişti. Teni ya da belki çarşafları gibi kokuyordu.

Hop hop hop! *Hop!* Bu da *neydi* böyle? Aşağı yukarı dokuz dakikadır bu asansördeydim ve irademde İsviçre peyniri delikleri açılmaya başlamıştı bile. *Sağlam dur, Sadie Grantham. Duygularına hâkim ol. Korkunç bir adamı arzulamak sana yakışmıyor.*

“Gerek yok,” dedim başımı iki yana biraz fazla hevesli sallayarak. “Hiçbir şey yapmayacak mıyız gerçekten? Böyle oturup bekleyecek miyiz?”

Sakince kafasını salladı. İçinde bulunduğumuz şu durumla ilgili iyimserliğini korumakta zorlanmıyor gibiydi. Benimle asansörde kaldığına hiç bozulmamıştı anlaşılan. Bazılarımız gibi yüzünü avuçlarına gömüp zırlamak istemiyordu. Gösteriş budalası ne olacak!

“Bağırsak duymazlar mı?”

“Bağırmamızı mı öneriyorsun?”

“Evet. Denemekten ne çıkar? Koskoca binada biri duyar mutlaka.”

“Cuma gecesi on birde mi?” Aptalca sorum bu kadar nazik bir cevabı hak etmiyordu aslında. “Üstelik kat arasında kaldık. Ve bu asansörde.”

Haklı olduğu için başımı çevirdim. Sinir bozacak kadar haklıydı. İçine tıkılıp kaldığımız bu lanetli asansör, binanın en kuytu köşesinde, geceleri kimsenin geçmediği bir koridorun yanındaydı. O da yetmezmiş gibi, hayatımda bindiğim en dar asansör kabinine sahipti. Misafirlerle müşteriler nadiren kullandığı için hızlıydı ve tek dezavantajı da fazlasıyla küçük oluşuydu.

Küçük kavramı görecelidir. Ben daha iyi ifade etmek için *bit gibi* diyeyim en iyisi. Öyle olduğunu biliyordum zaten ama insan ölebileceği yerin ne kadar küçük olduğunu fark edince panikliyor doğrusu. Kollarımı uzatsam Erik'e çarpacaktım. Bacaklarımı uzatsam yine ona çarpacaktım. Yapmaya can attığım gibi yere yatıp tepinmeye kalkışsam yine Erik'e çarpacaktım. Ne ikilem ama!

"İyi misin?" diye sordu usulca. Bakışları da sesi kadar yumuşaktı. Göğsüme bir şey çöreklandı. Ne diye sormayın, çünkü bilmiyordum.

"Evet."

"Al." Çantasını karıştırdı ve bana bir şey uzattı. "Biraz su iç."

2019 NYC Amatör Futbol Ligi su şişesini neden kabul ettiğimi bilmiyordum. Şişeyi alırken neden parmaklarımın onunkilere değmesine izin verdiğimi ya da sudan küçük yudumlar içerken beni neden endişeye benzeyen bir ifadeyle süzdüğünü de bilmiyordum.

Aslında bana aldırdığı yoktu. Erik Nowak öyle biri değildi. Ya nasıl biriydi? İnsanı sırtından bıçaklayan bir yalancıydı. Profesyonel başarısından başka hiçbir şeyi takmayan soğuk ve kalpsiz bir adamdı. Bir F.C. Kopenhag taraftarıydı ki bence gayet vasat bir takımı tutuyordu. Diyeceğimi demiştim, sözümü de geri almayacaktım.

"Daha iyi misin?"

"İyiyim dedim ya? Şahaneyim."

"Solgun görünüyorsun." Başını yana eğip yüzüme baktı. "Klostrofobin mi var yoksa?"

"Sanmam." Ya da var mıydı acaba? Duvarların üzerime gelmesi ve onları tırmalamak istemem ya da midemin bulanması klostrofobik olduğumu mu gösteriyordu? Ya da Erik'in kafamın içinde haddinden fazla yer kaplaması, sabununun kokusunu al-

mam ve onunla ilgili her şeyi unuttuğumu sanırken şimdi hepsini yeniden hatırlamam ve...

“Sadie.” İçimde kopan fırtınaları hissetmiş gibi beni anlayışla süzdü. “Derin bir nefes al.”

“Biliyorum. Alıyorum.” Belki de almıyordum. Çünkü ciğerlerime doldurduğum hava zihnimi biraz susturmuştu.

“Bu ilk mi?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Nefes mi?”

Hafifçe gülümsedi. Burada ölmemizi umursamıyor gibi. “İlk kez mi asansörde kaldın?”

“Ah. Evet.” Bir an duraksadım. “Senin ilk değil mi?”

“Üçüncü.”

“Üçüncü mü?”

Evet dercesine başını salladı.

“Uğursuzluk sende öyleyse.”

“Batıl inançların hâlâ kuvvetli.” Akli sıra bana takılıyordu. Olanlardan sonra yüzünüzce benimle şakalaşabileceğini sanması gerçekten inanılmazdı.

İster istemez kasıldım.

Yüzünün ifadesine bakılırsa gerginliğimi hissetmişti. “Sadie...”

“İyiyim,” diye sözünü kestim. “Doğru söylüyorum. Bir süre konuşmasak?” Sesimin bu kadar cılız çıkmasından nefret ediyordum.

Suyu elimden bırakıp yüzümü dizlerimin ardına sakladım. İçine gömüldüğümüz huzursuz edici sessizlikte derin derin iç çektiğini duydum ve onunla geçirdiğim son günü düşünmeme-ye çalıştım.

O gün bir saniye bile susmak istememiştim.

Dördüncü Bölüm

Üç hafta önce

Bir saate sunumum vardı. Gigabaytlarca dosyayı gözden geçirmem gerekiyordu ve on sekiz kat yukarıdaki stajyerlerimin bir tarikata katılmak için onları terk ettiğimi düşünmeye başladığından emindim. Ya da belki şehirli bir Koca Ayak tarafından kaçırıldığımdan endişe ediyorlardı. Ama yanımda sakince bana bir şeyler anlatan Kurumsal Thor'un dudaklarından gözümü alamıyordum.

“Orada kara para akıyorlar.”

“Daha neler!”

Omuz silkti. Çalıştığım binanın arkasındaki küçük parkta bir banka oturmuştuk. Güneş parlıyor, kuşlar cıvıldıyordu; en az üç tane de kelebek görmüştüm. Yanımdaki boylu poslu adamın var-

lığına hâlâ alışamamıştım. Burada onunla olmak garip geliyordu. Sert hatlı yüzünde ve elmacıkkemiklerinde dolaştırdım bakışlarımı. “Başka bir açıklaması yok,” dedi.

Dudağımı kemirip söylediklerini düşündüm. “Faye yalnızca kötü bir aşçı olamaz mı?”

“Orası öyle. Kahvesi de berbat.”

“Fren yağı gibi,” diye onayladım başımı sallayarak.

“Ya da antifriz suyu. Demek istediğim şu, bu kadın on yıl önce de buradaydı. Burada çalışmaya başladığımda yani. Sen ve ben gittikten çok sonraları da burada olacak. Şuna rağmen.” Elimdeki kruvasanı işaret etti. Doğrusunu isterseniz, ağızma bir mermi atıp çiğnemedem yutmayı tercih ederdim. Avcumun terden sırlıklam olması da şu deve hamurunun lezzetine lezzet katmayacaktı muhakkak. “O dükkânın yıllarca açık kalabilmesi tüm girişimcilik kurallarına aykırı.”

Dalgınca başımı salladım. Aslında düşününce mantıklı geliyordu. “Ve ancak organize suçlarla bağlantılı bir kara para aklama işletmesi olabilir. Doğru mu?”

“Kesinlikle.” Pekâlâ, grameri mükemmeldi, fakat aksanı yavaştan kendini hissettirmeye başlamıştı. Bununla ilgili milyonlarca soru sormak isterdim. Gelgelelim kaçığın teki gibi görünme endişemle çelişen bir istekti bu. Öte yandan, gerçekten de biraz tuhaf biri olduğum için merakımı zapt etmekte güçlük çekiyordum.

“Teorini beğendim. Ama bir de benimkini dinle.” Gözüme giren kâküllerimi üfledim. Erik’in ifadesi bir nanometre bile oynamadı ama anlatacaklarıma kulak kabarttığını biliyordum. Yeni tanışmamıza rağmen bu yönünü fark etmemem imkân-

sızdı. Dikkati elle tutulur, gözle görülür bir şeydi sanki. Ondan hiçbir şey kaçmıyordu. “Hani küçük bir problemim olduğunu söylemiştim ya?”

“Kariyerinin kahvaltıda yediklerinle bağlantılı olduğuna inanmanı mı söylüyorsun?”

Bunu itiraf ettiğime inanamıyordum. Nasıl bir kaçık olduğumu daha şimdiden öğrenmişti. Gerçi hakkını vermeliydim, deliliğimi gayet normal karşılamıştı. “Tamam, kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Kadim atalarımın ilkel inançlarına prim vermemi saçma buluyorsun.”

Kaşlarını kaldırdı. “Sen doğaüstü inanışlarını mantıklı mı buluyorsun?”

Kızardığımı hissettim. “Düşünce yapımız farklı diyelim. Önceki başarılarımın ritüellerini tekrarlamak bana onları kutlayıp yüceltmek gibi geliyor. İç çamaşırımın rengi ile gelecekteki olaylar arasında deneysel bir sebep sonuç ilişkisi kurmaktan ziyade buna böyle bakıyorum.”

“Anladım.” Dudaklarının kenarı hafifçe çarpıldı. Belli belirsiz bir değişimdi ama ben fark ettim. Gerçi hâlâ gülümsemiyordu. Belki de tıbbi bir engeli vardı. Gülümseme bozukluğu sendromu mesela. “Şanslı rengin ne?”

“Efendim?”

“İç çamaşırında.”

“Ah. Eflatun.”

Bir anlığına şaşkınca baktı. “Mor mu yani?”

“Sayılır.” Çoğu erkeğin beş renkten fazlasını sayamayacağını unutmuştum. “Biraz daha açığı. Morla pembe arası, pastel bir renk.”

Tarif ettiğim rengi gözünde canlandırmaya çalışır gibi yavaşça başını salladı. “Şirin.” Bunu son birkaç dakikadır konuştuğu sakın ve dümdüz tonda söylemişti. Bir çiçeğe ya da yavru bir köpeğe iltifat eder gibi yılışık bir hayranlık yoktu sesinde. Yine de kalbim duracak gibi oldu.

Beni iç çamaşırıyla görse yine bu kadar sakın kalabilir miydi?

Tanrım. Benim neyim vardı? Adamcağız bana kruvasanını vermişti.

“Her neyse,” dedim çabucak. “Belki benim gibi şans kruvasanları alan bir sürü insan vardır. Doğaüstü inanışlarımı başkalarıyla da paylaşıyor olamaz mıyım? Bu arada, bu tabir hoşuma gitti. NASA’da çalışan bir arkadaşım var; adı Hannah. Oradaki mühendislerin bazı karmaşık rutinleri olduğunu söylüyor. Uzaya roket fırlatmadan önce Planters fıstık ezmesi yemek gibi. Eh, ben de mühendisim ve mesleki açıdan...”

“Sen mühendis misin?” Gözleri hayretle irileşti.

O anda büyük bir hayal kırıklığına uğradım. *Eyvah. Bu da onlardan... Onlardan biri olduğuna inanamıyorum.*

Asık suratımla banktan kalktım ve kaşlarımı çatarak ona baktım. “Amerika’daki mühendislerin yüzde on beşi kadın. Bilgine. Ayrıca sayıları hızla artıyor. Dolayısıyla neden bu kadar şaşırdığını...”

“Şaşırmadım.”

Kaşlarım biraz daha çatıldı. “Ama şaşırmış gibiydin ve...”

“Ben de mühendisim. Garip bir tesadüf gibi geldi.” Dudakları bir kez daha seğirdi. “Doğaüstü inanışların tetiklenebilir diye korktum.”

“Ah.” Yanaklarım yanmaya başladı. “Ahh...” Vay canına. *Götün teki miyim, Reddit? Öyle sayılırsın, Sadie.* “Özür dilerim. Saçma bir tepki verdim. Ben...”

“Nereden mezunsun?” diye sordu ve bileğimi tutup beni yanına oturttu. Şimdi biraz daha yakındık ama bana göre hava hoştu. *Hey Siri, bir insan otuz dakikada kendini kaç kere küçük düşürebilir? Sayısız mı diyorsun? Teşekkürler, ben de öyle düşünmüştüm.*

“Caltech. Geçen yıl doktoramı bitirdim. Sen?”

“NYU. Master biteli on, on bir yıl oluyor.”

Birbirimize baktık ve yaşını hesaplamaya çalıştım. Belki o da benimkini hesaplıyordu. Benden altı, yedi yaş büyük olduğunu tahmin ettim. Gerçi ne önemi vardı? Öylesine laflıyorduk ve az sonra ayrılacaktık.

“Nerede çalışıyorsun?” diye sordu.

“GreenFrame. Sen?”

“ProBld.”

Bu ismi hem lobideki metal tabelalarından, hem de mühendislik camiasından tanıyarak burnumu kırıştırdım. Bu bölgede çok şirket vardı ve Erik en sevmediğimde çalışıyordu. ProBld küçük balıkları yutarak büyüyen büyük balıktı. Aslında o kadar da korkunç değillerdi. Ama geleneksel bir firmaydılar ve sürdürülebilirliğe asla bizim kadar önem vermiyorlardı. Ne var ki pazarda tanınıyorlardı ve potansiyel müşterilerimizden bazıları sadece daha ünlü oldukları için onlarla çalışmayı tercih etmişti. Sevsinler adı bilinir marka merakınızı...

“Çalıştığım firmaya burun mu kıvırdın? Yoksa bana mı öyle geldi?”

“Hayır. Hayır! Yani biraz. Ama saldırgan bir tavırla değil. Çevre konularında, sorunun bütünsel çözümüne dair sistemler geliştirmemelerine bozuluyorum, hepsi o.” Gözlerinin parladığını fark ettim. Bana takılıyor muydu? Kurumsal Thor birine şaka yollu takılabilir miydi? “İşe tam yarım saat geç kaldım. Muhtemelen kovulacağım ve beni işe almanız için size yalvaracağım. Daha fazla konuşmayayım en iyisi.”

Başını sallayıp dudaklarını birbirine bastırdı. “Ben yardım ederim. Ortaklardan yana torpilliyim.”

“Öyle mi?”

“Seni bünyelerine katmak hoşlarına gider. Böylece çevre konularında bütüncül yaklaşımlar geliştirebilirsin.” Ona dilimi çıkardım ama aldırmadı. “Seni tavsiye etmek için ismini bilmeliyim,” dedi Erik.

“Sadie Grantham.” Serbest elimi uzattım. Diğeri kruvasanla bütünleşmişti. Benimle tokalaşmak yerine gözlerini elime dikti ve birden içimi bir korku kapladı. *Tanrım. Ya elim havada kalırsa?*

Mantığımın sesi devreye girmekte gecikmedi. *Ne olur kalırsa? Dünyanın sonu mu? Bir yabancının seninle el sıkışmamasının hayatın üzerindeki sıfır nokta sıfır etkisiyle nasıl başa çıkacağını mı düşünüyorsun?* Ama mantığımın sesi göt oldu; çünkü Erik elimi tuttu ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Teni hem yumuşak, hem de hoş bir şekilde sertti. Eli, parmaklarımı ve bu sabah alelacele taktığım ucuz ama güzel yüzükleri sıkıca kavradı.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Doktor Grantham.” Nefesimi tuttum. Bana böyle hitap etmesi kalbimi eritti. Doktoramı bitireli henüz bir sene bile olmadığı için *doktor* diye çağrılmaya bayılıyordum. Belki de kimse bu unvanı kullanmadığı için hâlâ hevesimi alamamıştım. “Erik Nowak.”

Düzelteyorum: Erik Nowak dışında hiç kimse kullanmadığı için.

Erik Nowak. “Sana biraz uygunsuz bir soru sorabilir miyim?”

Ciddiyetle başını iki yana salladı. “Maalesef iç çamaşırım mor değil.”

Güldüm. “Adında havalı harfler var mı?” Bunu sorduğum anda pişman oldum. Ama iş işten geçmişti bir kere.

“N var. Bir de w. Yeterince havalı mı?”

Hayır. Gayet sıkıcıydı. “Tabii.”

Başını salladı. “Ya k? En sevdiğim harf.”

“Tabii o da havalı.” Hâlâ sıkıcıydı.

“A’ya ne dersin?”

“O pek değil. Yani...”

Dudakları seğirdi. Yine bana takılıyordu. Bir kere daha tuzağa düşmüştüm. Ondan nefret ediyordum.

“Çok adisin,” dedim tekdüze bir sesle.

Az kalsın sırtıacaktı. “Çift noktalar ya da ayırıcı imlerden yana şansım yok. Møller, Kiærskou ya da Adelsköld gibi bir isim değil benimki. Ama okula onlarla gittim.” Başımı salladım. Erik, “Üzüldün mü?” diye sorunca kruvasanımın arkasına saklanıp gülmeden edemedim. İlk kez gerçekten gülümsedi. “Şunu ye artık. Yoksa müşterini kaybedeceksin ve NASA’nın test roketi havada patlayacak.”

“Doğru söylüyorsun.” Bir parça kopardım ve ona uzattım. “İster misin? Paylaşabiliriz?”

“Kendime aldığım iğrenç kruvasanı bana mı teklif ediyorsun?”

Sırttım. “Ben cömert biriyim.”

Başını iki yana salladı. Sonra aklına yeni gelmiş gibi ekledi:
“İyi bir Fransız bistrosu biliyorum.”

Yay gibi gerildim. “Öyle mi?”

“Fırınları da var.”

Gerginliğimi bütün vücuduma yayılan karıncalanmayla taçlandırdım. “Sahi mi?”

“Kruvasanları nefis. Sık sık uğrarım.”

Güneş hâlâ parlıyor ve kuşlar hâlâ cıvıldıyordu. İki kelebek daha görmüştüm. Etti beş kelebek. Arka plandaki sesler yavaşça sustu. Eriğe baktım. Ağaçların gölgesi yüzüne düşmüştü. O da bana bakıyordu.

Yeni tanıştığım insanlar tarafından yemeğe ya da içkiye davet edildiğim olmuştu elbette. Dolayısıyla belki, sadece belki lafı nereye getireceğini tahmin edebiliyordum. Ve yeni tanıştığım insanların çoğuyla dışarı çıkmak istemediğim için onları atlatmayı çoktan öğrenmiştim. Kibarca ilgisiz davranmak uzmanlık alanlarımdan biriydi.

Öte yandan, işte buradaydım.

Bir New York bankında.

Elimde bir kruvasanla.

Nefesimi tutmuş, umutla bekliyordum.

Haydi, sor, diye onu düşünce gücümle teşvik etmeye çalıştım. Şu Fransız bistrosuna birlikte gideriz. Kara para aklayan paravan işletmeleri, bütüncül çevresel mühendislik yaklaşımlarını ve aslında eflatun; fakat sana göre mor olan iç çamaşırları konuşuruz.

Bana çıkma teklif et, Erik Nowak. Bana çıkma teklif et, bana çıkma teklif et.

Uzakta arabalar vardı, insanlar gülüyordu ve on sekiz kat yukarıdaki gelen kutuma elektronik postalar yağmaya devam ediyordu. Ama uzun bir an boyunca Erik'in gözlerinin içine baktım ve bana gülümsediğinde gözlerinin gökyüzü kadar mavi olduğunu fark ettim.

Beşinci Bölüm

Bugün

Düğmelerin olduğu panonun –acil durum butonu olmaması hayret edilecek bir durumdu; yetkili firmaya yazacağım ve muhtemelen hiç göndermeyeceğim şikâyet yazısını düşünüp duruyordum– üzerindeki madeni levhada asansörün 635 kg kapasitesi olduğu yazıyordu. Kabinin bir buçuk metrekaareye yakın olduğunu tahmin ediyordum ve Erik bunun neredeyse tamamını kaplıyordu. (Her zamanki gibi, sağ ol, Erik.) Paslanmaz çelik tutunma yeri kapının karşısındaki duvara takılmıştı ve duvarlar beyaz emaye ya da ona benzer bir malzemedен yapılmıştı. Biraz demode görünmelerine rağmen güzellerdi aslında. Hem aynadan bin kat iyiydi. Asansörlerde ayna olmasından nefret ediyordum. Hatta en tahammül edemediğim aynalar asansör aynalarıydı. Eriğe bakmamaya çalışırken işimi ne kadar zorlaştıracaklarını düşünüp halime şükrettim.

Tavanda, enerji tasarruflu olduğunu umut ettiğim ve şu anda yanmayan iki gömme ışığın arasında büyük, metal bir kapak olduğunu fark etmişim. Bu yüzden yaklaşık bir dakikadır oraya bakıyordum. Asansör uzmanı değildim ama bunun acil durum çıkışı olduğundan neredeyse emindim.

Benim boyum 1.52'ydi ve Erik'in de 1.92 ile 2 metre arasında olduğunu tahmin ediyordum. Buna dayanarak, kabinin boyunu 2.30 santim gibi bir şey hesapladım. Tavana erişmeme imkân yoktu. Tutunma yerine çıksam bile kapak duvardan uzaktı. Ama... Sadece *ama* Erik beni kolayca kaldırabilirdi. Daha önce yapmıştı. Birlikte geçirdiğimiz yirmi dört saat içinde birkaç kere hem de. Gece bir ara acıktığımızda beni avuç içi kadar bir kedi yavrusuymuşum gibi kucaklayıp mutfak tezgâhının üzerine oturmuştu mesela. Ben ağzına kadar dolu güzelim buzdolabını hayranlıkla süzerken o da eve söylediği Çin yemeklerinden arta kalanları çıkarmıştı. Diğerinde de duştaydık. Popomdan tuttuğu gibi beni duvara yaslamıştı ve...

Velhasıl beni kucağına alabilirdi. Kapağı açıp asansörün üzerine tırmanabilir ve üst kata yakınsak kanatlı kapıları zorlayıp belki dışarı çıkmayı başarabilirdim. Nihayet özgür kalırdım ve eve gidip Ozzy'ye mamasını verebilirdim. Şu anda avazı çıktığı kadar bağırdığından emindim. İki saatten uzun süre aç kaldığında hep öyle yapardı. Bana dünyanın en korkunç kemirgen annesiymişim gibi bakar ve lütfedip ona uzattığım havucu yedikten sonra kucağıma kurulurdu. Telefonum çekmeye başladığı anda birini arayıp Erik için yardım istemeyi de unutmayacaktım tabii. Ama burada kalıp kurtarılışını izlemeye niyetim yoktu. Onu yeterince görmüştüm zaten.

“Hayır.”

Hayretle ona baktım. Hâlâ karşı köşede oturuyordu ve gözlerini suratıma dikmişti. “Anlamadım?”

“Unut gitsin.”

“Daha ne olduğunu bile...”

“Acil durum çıkışını kullanmayacaksın.”

İrkildim, çünkü batıl inançlarım bir yana, ben bile akıl okumanın gerçek olabileceğine inanmıyordum. Gelgelelim, Erik daha önce de aklımdan geçenleri tahmin etmişti. Birlikte yediğimiz akşam yemeğinde bu konudaki yeteneğini göstermişti. Sonrasında da tabii. Yatakta.

Ne var ki bu evde –namı diğer beynimde– bu tür inanışlara yer yoktu.

“Senin boyun uzun. Üstelik ağırsın. Kabinin üstüne çıkamazsın. Mecburen ben yapacağım.” Artı beni burada yalnız bırakmasına müsaade edecek kadar güvenmiyordum ona. Daha önce güvenmiş ve bin pişman olmuşum.

“Sen de yapmayacaksın; çünkü izin veremeyeceğim.”

Kaşlarımı çattım. “O kapağa kendim de ulaşabilirim. Dolayısıyla senin iznine ihtiyacım yok.”

“Beni zorlama, Sadie. Gerekirse sana engel olurum.”

Ondan nefret ediyordum. Çok. “Ya burada günlerce mahsur kalırsak? Ya tek şansımız buysa?”

“Elektrik geldiği gibi asansör çalışacak. Daha yarım saat bile olmadı. Tüm bloğun elektriği kesildiyse birileri mutlaka gerekli yerlere haber vermiştir ve tamirat başlamıştır. Hem ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Önerdiğin şeyin ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkında mısın?”

Haklıydı. Sabırsız ve mantıksız davranıyordum. Bu da iyice moralimi bozuyordu. “Yalnızca benim için.”

Bakışları buz kesti. “Senin için mi?”

“Sana yönelik bir tehlike yok. Burada güvende olacaksın. Oturup yardım çağırmamı bekleyeceksin ve...”

“Kendini tehlikeye atmana aldırmayacağımı mı düşünüyorsun?” Erik sıcak ve samimi biri sayılmazdı ama böyle bir ses tonuyla konuşabileceğine ihtimal vermezdim. Sakinliğinin yanıltıcı olduğunu biliyordum. Aslında öfkeden köpürüyordu. Öne eğilip bana ateş püsküren gözlerle baktı ve tutunma yerini kavrayan elinin eklem yerlerinin bembeyaz kesildiğini fark ettim. Onu bir vuruşta ikiye böldüğünü gözümde canlandırırdım.

Erik’in öfkesine şahit olmak birden tepemin tasını attırdı. Meydan okurcasına ben de öne eğildim. “Evet. Neden olmasın?”

“Sen ciddi misin Sadie? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Ha sen benim hiç umurumda değilsin ve...” Birden başını çevirdi ve çenesini sıktağında yanağında bir kas seğirdi. Saçlarının kısaldığını fark ettim. Onlara dokunduğumda daha uzunlardı. Biraz da süzölmüştü sanki. Sinir bozacak kadar yakışıklıydı. Bakışları yeniden beni buldu. “Benimle birkaç dakika daha geçirmektense düşüncesizce kendini riske atmayı mı yeğliyorsun?” diye sordu buz gibi bir sesle.

Tabii ki hayır, diye patlamama ramak kaldı. Ben korku filmlerindeki eceline susayan kızlardan biri değildim ki. Hani şu göz göre göre ölüme gidip sonra da baltalı katil bacağını kestiğinde avazı çıktığı kadar bağırarak kıl tipleri diyorum. Genelde gayet sorumluluk sahibi ve mantıklı biriydim. *Genelde* anahtar kelimeydi; çünkü şu anda baltalı bir seri katilin sevgi dolu kollarına bile koşabilecek haldeydim. Mantıken Erik’in haklılığını tartışmıyordum. Burada uzun kalmayacaktık. Biri eninde sonunda bizi kurtaracaktı. Ama bana ettiği ihaneti ve sonrasında yaşadığım hayal kırıklığını unutamıyordum. Telefonda Mara’ya ağlamıştım. Hannah’ya da ağlamıştım. Sonra ikisine birden bağlanıp hem Mara’ya hem de Hannah’ya ağlamıştım.

Doğrusunu isterseniz, burada onunla kalmayı Erik konusunda yaptığım diğer her şey kadar pervasızca buluyordum. Onunla

baş başa olmak gözü karalık değil de neydi? Dolayısıyla omzumu silktim. “Evet, sayılır,” dedim.

Yine öfkelenmesini ve aptallığını yüzüme vurmasını bekledim. Ya da her seferinde beni güldüren o soğuk esprilerinden birini yapmasını. Bunun yerine beni hayretler içinde bırakarak suçlulukla gözlerini kaçırdı. Sonra birden üzerine bir yorgunluk çökmüş gibi başparmağıyla işaretparmağını gözlerine bastırdı. “Kahretsin, Sadie,” diye mırıldandı usulca. “Çok üzgünüm.”

Altıncı Bölüm

Üç hafta önce

Flört konusunda ne bir batıl inancım, ne de bir ritüelim vardı. Bununla da övünmüyordum. Biriyle çıkmadan önce bir Capri Sun içmeye ya da yedi kere zıplamaya kendimi ikna etmeye gerek duymamamın gayet geçerli bir nedeni vardı zira. Kimseyle çıkmıyordum! Hem de hiç! Eskiden çıkardım tabii. Milattan önce. Hayatımı aşkı, Oscar'la...

Hannah'nın da sık sık dile getirdiği gibi, veri bilimi konferansında başka bir kadınla tanışıp iki hafta sonra telefonda ağlayarak ona âşık olduğunu anlatan bir adama hayatımın aşkı demem yanıltıcı olabilirdi. Olayın ironik kısmını gözden kaçırdığımı sanmayın yani. Ama Oscar'la uzun bir geçmişimiz vardı. Lise ikide ilk kez onunla öpüşmüştüm (dilli milli). Mezuniyet balosunda kavalıyemdi ve ailem dışında biriyle ilk tatilimi onunla yapmış-

tım. Tam yedi eyalet ötedeki ortabatıda, hayalindeki üniversiteye kabul edildiğinde omzunda gözyaşı dökmüştüm.

Dört yıllık üniversite eğitimimiz boyunca uzaktan ilişkimizi gayet de güzel idare etmiştik. Staj yaptıklarım hariç bütün yazlarımızı birlikte geçirmiştik. Gerçi birinci sınıfın yazı dışında hep stajdaydım. Bir de UCSB'deki şu yazılım kampı vardı. Tamam, birlikte sadece bir tane yaz geçirmiş olabilirdik ama özgeçmişim bir yıldız gibi parladığı sürece sorun değildi. Yaptığımız tüm fedakârlıklara değerdı.

Oscar, mezun olduğumuzda Portland'da bir iş teklifi aldı. Ben de peşinden gidip kendime bir iş bakacaktım ki Caltech'in doktora programına kabul edildim ve bu fırsatı hayatta kaçıramazdım. Beş yıl daha uzaktan bir ilişki yürütebileceğimize yürekten inanıyordum. Oscar muhteşem biriydi. Sabırlı ve anlayışlıydı. Ta ki üçüncü yılımın başına kadar. Beni FaceTime'dan aradı ve ağlamaya başladı. Biriyle tanışmıştı ve benden ayrılmaktan başka seçeneği yoktu.

Ben de az ağlamadım. Instagram'da yeni kız arkadaşını *stalk*ladım. Talenti'nin tuzlu karamelli, karadutlu ve vanilyalı dondurmalarına düştüm. Bir utanç gecesinde, mangolu sorbelerini bir kâse dolusu *midori sour*'un içinde erittiğim bile oldu (rezillikten başka bir şey değildi). Saçlarımı kestirdim ve kuaförüm küt saç modeli tarihinde daha uzun bir küt saç görmediğini söyledi. Yalnızlığa katlanamadığım için bir hafta boyunca Mara'nın yatağında uyudum. Hannah uyurken tekme atıyordu ve birlikte yaşadığımız beş yıl boyunca nevresim takımını en fazla iki kere değiştirmişti. Yaklaşık on gün boyunca kalbim paramparça bir halde sefilleri oynadım. Ve sonra...

Sanırım toparlandım.

Aslına bakarsanız, Oscar'la neredeyse on yıldır birlikte olduğumuz düşünülürse beni terk etmesine çok da büyük bir tepki

vermemiştim. O yıl, tüm derslerden geçtim ve laboratuvar çalışmalarımı başarıyla tamamladıktan sonra Mara ve Hannah'yla tatile çıktım. Yaz boyunca trenle Avrupa'yı gezdik. Birkaç ay sonra, haftalardır Oscar'ın kız arkadaşının Twitter hesabına bakmadığımı fark ederek şaşırdım. *Vay canına.*

"Aşkımız gerçek değildi belki de," dedim arkadaşlarımla içtiğim bir akşam (*midori sour*'um bu kez mango sorbeli değildi; aklımı başıma toplamıştım.)

"Sevginin bir sürü çeşidi var," dedi Hannah. Bizim evin oradaki öğrenci barı Joe's'un en sevdiğimiz koltuklarına kurulmuştuk. "Oscar'la birbirinizi kardeş gibi sevmeye başlamış olamaz mısınız? Belki sizinki ruh eşleri arasındaki tutkulu bir aşktan çok arkadaşça bir sevgiydi. Ayrıca hâlâ konuşuyorsunuz. Birbirinizi arkadaş olarak sevdiğinizi bildiğin için artık onun yasını tutmuyorsun."

"Ama en başında fena dağıldım."

"Oturduğum yerden teoriler üretip sana ukalalık taslamak istemiyorum..."

"Ah, bal gibi istiyorsun."

Hannah sıırttı. "Madem ısrar ediyorsun. Bana kalırsa, sen güvenli limanını kaybetme fikrine alışmadın. Çocukluğundan beri birlikte olduğun ve hep birlikte olacağını sandığın kişiyi yani... Yoksa mesele Oscar değildi. Belki de onu bir can simidi gibi görüyordun. Olabilir mi?"

"Bilmiyorum." İçkimin üzerindeki kirazı dürttüm. "Onun sevgilisi olmak hoşuma gidiyordu. Oscar her zaman yanımdaydı. Her ihtiyaç duyduğumda. Ayrıyken onu özlüyordum ama o kadar da çok değil. Yani onunla her şey kolaydı."

"Biraz fazla kolay olabilir mi acaba?" diye sordu Mara misket limonumu araklamadan önce.

O zamandan beri de bu sorunun cevabını düşünüyordum.

Ama Oscar'dan sonra kimse olmamıştı. Dolayısıyla hâlâ *hayatımın aşkı* unvanını koruyordu. Gerçi iki ay önce düğün davetiyesi gelmişti. Ben onun hayatının aşkı değildim anlaşılan. Sanırım daha sık dışarı çıkabilirdim. Özellikle lisans eğitimi sırasında. Daha çok çabalayabilirdim. Mara ve Hannah, "Bir kapı kapanır, bir kapı açılır," diyordu. "İstediğinle takılabilirsin. Geçen yıllarda kaçırdığın taş gibi çocukların acısını çıkarırsın. Tucson'da tanıştığımız tipi hatırlıyor musun? Ya da her konferansta sana asılanı? Aa, bir dakika ya! Az kalsın akışkanlar dinamizmindeki çocuğu unutuyordum. Bence sana sırlıslıkam âşık. Hiç durma, götür gitsin!"

Bu arada, ne zaman aşk hayatımdan bahsedilse, yakın arkadaşlığın başlıca kurallarından biri de birbirini dolduruşa getirmek olduğu için hem Hannah'nın hem de Mara'nın lisansüstü eğitimin başından beri genelde bekâr olduğunu ve kendi muhteşem fırsatlarını kaçırdıklarını açıkça dile getirmekten çekinmiyordum. Mara hemen savunmaya geçerek yoğunluğundan dem vuruyordu. Hannah da flört hayatına ara vermesini, son iki seks arkadaşından birinin Saçlarına Boşalabilir miyim Gerzosu ve ötekinin de Başucunda İnsan Kafatası Duran Kız olmasına bağlıyordu. O ikisi herkesi seksten soğutabilirdi. Sonunda üçümüz de hiçbir ilişkinin işlerimiz, *ginepig*lerimiz ya da Netflix'in yerini tutamayacağına karar veriyorduk. Şemaları inceleme fikri, kulüplere akmaktan –o da ne demekse?– daha cazip geliyorsa belki de yalnızca şemalarla takılmalıydım. Gerçi Mara'nın şimdi Eski Ev Arkadaşı Dallama'ya sırlıslıkam âşık olduğu düşünülürse demek ki insanlar fikirlerini değiştirebiliyordu.

Belki ileride şemalarımınla örf ve âdetlerimize uygun bir düğünle evlenmeyi düşünebilirdim.

Neyse. Uzun lafın kısıası, flört uzmanlık alanım olmadığı için bu konuda tuhaf alışkanlıklar edinmeye gerek duymamıştım. En azından şimdiye kadar...

Çünkü gece başlayalı on beş dakika bile olmamıştı ve daha şimdiden, giydiğim bu siyah kotu ömrümün sonuna kadar saklamaya karar vermek üzereydim. Ya yeşil, ultra ince kazağımı? Onu da tabii. Nur topu gibi bir şanslı ilk buluşma kılığım olmuştu anlayacağınız. Çünkü nefis kokuların sarmaladığı bistrunun cam kenarında yer alan, ortasında şirin mi şirin, mini mini bir *succulentin* durduğu dar ve sevimli masasına oturduğumuz anda Erik'in telefonunda bir *bip* sesi yükseldi.

"Özür dilerim. Hemen sessize alıyorum." Dediğini yapmadan önce gözlerini devirdi. Her zamanki ciddi tavrına o kadar aykırı bir davranıştı ki dayanamayıp güldüm. "Ben acı çekiyorum, sen dalga geçiyorsun," dedi karşıma otururken. Yüzü asıktı ama bana takıldığını hemen anladım. Belki de telepatik güçler geliştiriordum.

"İş mi?" diye sordum.

"Keşke." Başını iki yana salladı. "Bin kat daha önemli."

Ahh. Belki de şaka yapmıyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır." Telefonu cebine koyup arkasına yaslandı. "Kardeşim tuttuğumuz takımın, en iyi oyuncularından birini başka bir takıma kiraladığını yazmış. Bundan sonra hiçbir maçı kazanamayacağız."

Suyuma bakıp gülümsedim. Amerikan futboluna hiçbir zaman ısınamamıştım. Koca koca adamların 80'lerin vatkalarıyla kronik travmatik beyin hastalığına yelken açmasını sıkıcı buluyordum doğrusu. Gerçi başka sporların taraftarlarını anlayamayacak kadar büyük bir futbol âşığı olduğum için böyle düşünüyordum belki de. Erik okulda Amerikan futbolu oynamış mıydı acaba? Tipi çok uygundu. "Senin de şanslı iç çamaşırlarına yatırım yapma zamanın gelmiş."

Gözlerini yüzümde dolaştırdı. “Mor.”

“Eflatun.”

“Doğru ya.” Başını çevirdi ve şimdilik iyi gittiğimizi düşündüm. Oscar’dan başka bir erkekle karşı karşıya oturuyordum ve her zamankinden daha gergin ya da telaşlı değildim. Erik sarışın bir kas yığını olmasına rağmen şaşılacak kadar rahat hissettiren biriydi.

“Hangi takımı tutuyorsun? Giants? Jets?”

Başını iki yana salladı. “Yok, onları kastetmedim.”

“İkinci lig mi?”

“Hayır. Avrupa futbolu. Ama bundan konuşmak zorunda değiliz...”

Az kalsın ağızımdaki suyu suratına püskürtüyordum. “Futbolu mı ilgileniyorsun?”

“Aileme ve arkadaşlarıma bakılırsa, müdahale gerektirecek kadar. Ama merak etme, başka konular da konuşabiliyorum. Mesela kruvasanlar. Ya da akıllı fabrika teknolojilerinin geliştirilmesi. Ya da... Sanırım bu kadardı.”

“Hayır, ben...” Lafa nereden başlayacağımı bile şaşırdım. “Futbola bayılırım. Hatta hastasıyım. Avrupa’daki maçları izlemek için kaç gece uykusuz kaldığımı tahmin bile edemezsin. Bizimkiler doğum günümde bana hep forma alır. Futbol benim en büyük hobim. Üniversiteye de futbol bursuyla kabul edildim.”

Kaşlarını çattı. “Ben de.”

“Şu tesadüfe bak.” Göz göze geldik ve aynı şeyleri düşündüğümüzden emindim. İmkânsız. Muhteşem. *Sahi mi ya? Süper. Şu işe bak!* “Futbol mu oynuyordun?”

“Hâlâ oynuyorum. Salı akşamları ve hafta sonları. Burada bir sürü amatör kulüp var.”

“Biliyorum! Çarşambaları evin yakınındaki spor salonuna gidiyorum ve... Ben futbolcu olacaktım biliyor musun? Mühendislik doktorası yapmak hiç aklımda yoktu. Profesyonel olmayı aklıma koymuştum.”

“Sonra?”

“Yeterince iyi değilmişim anlaşılan.”

Başını salladı. “Ben de profesyonel olmak isterdim.”

“Neden olmadın?”

Kıkırdadı. Ne güzel bir sesti. Sıcak bir kucaklaşma gibi sarmalıyordu insanı. “Kimse bende öyle bir ışık görmedi.”

Güldüm. “Hangi takımı tutuyorsun? Kimi kiraladılar?”

“F.C. Kopenhag. Şeyi...”

“Halvorsen deme.”

Gözlerini kapadı. “O maalesef.”

Suratımı buruşturdum. “Bu saatten sonra, sizi dünyanın bütün eflatun çamaşırları da kurtaramaz. Ama tek sorun Halvorsen’in gitmesi değil. Teknik direktörünüzü değiştirmeniz lazım. Alınma gücenme yok.”

Ters ters baktı. “Alındım ama.”

“Kadınlar ligini de takip ediyor musun?”

Başını salladı. “2012’den beri OL Reign’i tutuyorum.”

“Ben de!” Sırıttım. “O kadar da zevksiz değilsin demek ki.”

“Erkeklerde kimi tutuyorsun?” Kaşlarının ortasında onu daha da çekici gösteren dikey bir çizgi belirdi.

Çenemi ellerime dayadım. “Tahmin et. Üç hakkın var.”

“Real Madrid dışında hepsini hoş görebilirim.”

Sesimi çıkarmadım.

“Kesin Real Madrid’i tutuyorsun.”

“Ev-vet.”

“Rezalet.”

“İyi oyuncular almaya paranız yetmiyor diye bizi kötölüyorsun.”

“Doğru.” İç çekti ve garsonun masaya bıraktığını bile fark etmediğim menülerden birini bana uzattı. “Bu sohbeti aç açına sürdüremeyeceğim. Sen de yesen iyi olur.”

Gecenin kalanını tartışarak geçirdik ve tek kelimeyle olağanüstüydü. Muhteşemdi. Yemekler de söylediği kadar iyiydi galiba ama fazla dikkat edemedim; çünkü Erik’in, Orlando Pride’in Alex Morgan’dan faydalanma şekliyle ve Liverpool’un Premier Lig’deki gidişatıyla ilgili son derece yanlış fikirleri vardı. Dolayısıyla onu doğru yola getirmek için elimden geleni yapmalıydım.

Başaramadım. Yanlış fikirlerini savunmaya devam etti ve bu arada masaya gelen ekmekleri, üzerlerine sürülen sosu ve başlangıç yemeğini mideye indirecek zamanı buldu. Günde yedi öğün filan yediğinden şüphelendim. Tabaklarımızdakileri silip süpürdüğümüzde ve yeni ofsayt kurallarını tartışamayacak kadar doyunca, ikimiz de arkamıza yaslandık ve bir an konuşmadık.

Ben gülümsüyordum. O gülümsemiyordu ama her an gülümseyebilirmiş gibi bir hali vardı ve yüzündeki bu ifade bende daha da çok gülümseme isteği uyandırıyordu.

Sanırım yıllardır bu kadar eğlenmemiştim. Düzeltiyorum: *Kesinlikle* yıllardır bu kadar eğlenmemiştim.

“Bugünün nasıl gittiğini sormayı unuttum,” dedi.

“Efendim?”

“Sunumu diyorum.”

“Ah, iyi galiba.”

“Faye’in kruvasanı sağ olsun.”

Sırıttım. “Bir o, bir de eflatun iç çamaşırlarım.”

Başını eğdi ve hafifçe öksürdü. “Müşterin kim?”

“Bir kooperatif. New Jersey’de bir spor ve eğlence tesisi kuracaklar. Onun için danışman arayışındalar. Burası ikinci projeleri, eski bir marketi spor salonuna dönüştürmeyi planlıyorlar. Onlara tasarımda yardımcı olacak biri lazım.”

“Bu kişi de sen misin?”

“Ben ve patronum. Ama bebeklerinden ikisinde kolik var. Dolayısıyla şimdilik işin büyük bir kısmı bende.”

“Onlara ne anlattın?”

“Bağımsız enerji planlarımızdan söz ettim. Sonra yeşil bina standartları, akıllı su idaresi, çevreyi kirleten kimyasalların minimize edilmesi... Bunun gibi şeyler işte. Söylediklerine göre çevre duyarlılığını önemsiyorlar.”

“Planlarınız nedir?”

Duraksadım. Erik’i sıkmak istemiyordum ve hemen herkes işimle ilgili konularda bir kere konuşmaya başladım mı bir daha susmak bilmediğimden yakınıyordu. Ama Erik ilgili görünüyordu ve on dakikayı aşkın bir süre boyunca ham maddeler, federal kısıtlamalar ve yaşam döngüsü analizleriyle başını şişirmeme rağmen dikkati hiç dağılmadı. Yalnızca ara sıra verdiğim bilgileri aklının bir köşesine not eder gibi düşünceli bir tavırla kafasını salladı ve son derece zekice sorular sordu.

“Projeyi aldınız mı?”

Omzumu silktim. “Henüz bilmiyorum. Yarın başka birileriyle görüşecekler. Ama şimdilik ilk tercihleri bizmişiz. Onun için umutluyum.”

Cevap vermedi. Beni ilgi çekici bir şemaymışım gibi ciddi ve kararlı bakışlarla uzun uzun seyretti. Rahatsız oldum mu? Bilmiyorum. Belki de olmalıydım. Bin yıl sonra biriyle yemeğe

çıkıştım ve gözlerini ısrarla yüzüme dikmişti. Biraz ürkütücü bir durum olmasına rağmen aldırmadım.

Aslına bakarsanız, gördüğü şeyden hoşlanıp hoşlanmadığına daha çok kafa yoruyordum. Bazen başka özelliklerimi dert etmekten dış görünüşümü önemseme becerimi yitirdiğimi hissediyordum. Profesyonel görünüyor muydum? Zeki? Organize? Ciddiye alınacak biri gibi? O da ne demekse! Genelde erkeklerin güzelliğimle ilgili olumlu ya da olumsuz yorumlarını itici bulurdum. Ama bu gece, Erik'in beni güzel bulması ihtimali karnımın alt kısmına hoş bir sıcaklığın yayılmasına neden oluyordu.

Sonra da tam tersini düşündüğü için bana ısrarla baktığı olasılığını değerlendirip buz kesiyordum. Gerçekten mümkün müydü öyle bir şey? Mantıklı düşününce, hayır. O yüzden olmadık kuruntuları bir kenara bırakmalıyım. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

İç çeker gibi usulca güldü. "Merak ettiğim bir şey var."

"Nedir?"

Parmaklarıyla masada tempo tuttu. "İş ister misin?"

"Benim bir işim var zaten. Bu sabahki çabalarımın rağmen hâlâ kovulmadım."

"Biliyorum. Bunun gayet uygunsuz olduğunun da farkındayım. Ama seni kaçırmak istemem."

"Ah, ben..." Birden ateş bastı ve her yerim karıncalanmaya başladı. "İşimi seviyorum. Fena kazanmıyorum. Patronum harika biri."

"Ben daha çok veririm. Bir rakam söyle."

"Neler söylüyorsun?"

"Şimdiki işinin hoşuna gitmeyen bir yanı varsa sorumluluklarıyla ilgili pazarlığa da açığım."

"Bir dakika. *Sen bana iş mi...*"

“Ben değil, ProBld,” diye düzeltti.

Kaşlarımı çattım. şirketin işe eleman alımında yetki sahibiy-miş gibi konuşuyordu. Belki de idari bir pozisyundaydı. Takım elbisenin sırrı çözülmüştü. Akşam sekizde buluşmamıza rağmen, yemeğe ofisten gelmesi de anlam kazanmıştı. zerinde sabahki takımı vardı ama ceketiyile kravatını çıkarıp gömleğinin kolları-nı kıvrırmıştı. Bilekleri ve kollarının görünen kısımları o kadar güçlü ve erkeksiydi ki, onlara arzu dolu gözlerle bakmamak için kendimi zor tutuyordum. şirketteki görevini soracakken garson hesabı getirdi ve pat diye Erik’in önüne koydu. O da bunu gayet doğal karşıladı.

Yemeği o mu ısmarlıyordu? Galiba, evet. Kibarlık edip hesa-bı blşmemizi önermeli miydim? Ya da belki ısrar etmeliydim. Hatta tamamını ödemeye kalkışmalıyım. Sabahki kruvasanı o almıştı. İlk buluşmalarda bununla ilgili bir kural var mıydı? Keşke bilseydim.

“Teşekkür ederim,” dedi garson yanımızdan ayrılmadan önce. “Yine bekleriz, Erik.”

“Buraya sık geliyorusun herhalde?”

Omuz silkip kredi kartını deri kılıfın içine koydu. Pekâlâ. Hesabı paylaşma gemisi kaçmıştı. *Th ya*. “Genellikle büyük müşterileri getiriyorum.”

“Romantik buluşmalar için joker meknın değil yani?” Düşünmeden konuşmuştum ve çok pişmandım. Neden dilimi tutamamıştım ki? Erik yine bana dik dik bakıyordu ve birden kendimi kötü hissettim. “Be-ben özür dilerim. Bizimki yle bir şey değil tabii.”

Kaşlarını kaldırdı.

“Belki benimle arkadaşça sohbet etmek istedin ve...”

Kaşlarını biraz daha kaldırdı.

Hafifçe öksürdüm. “Bu bir buluşma mı?” diye sordum birdenbire kapıldığım güvensizlikten kaynaklanan cılız bir sesle.

“Bilmiyorum,” dedi kısa bir tereddüdün ardından.

“Belki de öyle bir düşüncen yoktu. Ben...” *Budalanın teki olduğum için üzerime alındım. Belki yalnızca sohbetimden hoşlandın ve yemeğini yalnız yemek istemedin. Ama senden çok hoşlandım. Uzun zamandır kimseden böyle etkilenmemiştim. Belki de o yüzden yanlış fikirlere kapıldım ve...*

Garson yeniden masaya yaklaştı ve bu fırsatı değerlendirip derin bir nefes aldım. Her şey yolundaydı. Bu romantik bir buluşma olmasa da güzel bir akşam geçirmiştim. Nefis yemekler yiyip futbol konuşmuştuk. Bir arkadaş edinmiştim.

“Sana bir soru sorabilir miyim?”

Kucağımdaki ellerime bakmaktan vazgeçip kafamı kaldırdım. *Sana ilgi gösteren tüm erkekleri potansiyel sevgilin olarak gören o kızlardan mısın yoksa?* diye sorabilirdi mesela. “Tabii,” diye mırıldandım.

“Bu bir buluşma mıydı bilmiyorum,” dedi ciddiyetle. “Ama değilse başka bir akşam benimle buluşur musun?”

Yanaklarımı acıtacak kadar kocaman bir gülümseme yayıldı suratıma.

Neuer’in neden görüldüğünden daha iyi bir kaleci olduğunu açıklarken fıstıklı dondurmam kornetinde hızla eriyordu. Tribeca’da birbirimize hiç dokunmadan yan yana yürüyorduk. Gece havası şurup gibiydi ve ışıklar gözümü alıyordu. Ayakkabılarım yeni olmamasına rağmen ayağımı vurmaya başlamıştı ama umurumda değildi; çünkü durmak istemiyordum.

Erik’in de bu geceyi sonlandırmak için acele etmediğini görebiliyordum. Her birkaç kelimede bir ona bakmak için başımı

kaldırıyordum. Kollarını kıvırdığı gömleği ve takım elbisesinin pantolonuyla o kadar yakışıklıydı ki. Ve söylediğim bir şeye başını sallarken, iri elleriyle bir maçı tarif ederken ya da gözlerinin kenarlarını kırıştırarak gülümserken de o kadar yakışıklıydı ki bunu somut bir şeymiş gibi hissedebiliyordum. Nabzım hızlanıyor, nefes alamıyor ve beni iyice telaşa düşüren şeyler düşünmeye başlıyordum. Bundan sonra ne olacağı gibi. Neuer'in fazla abartıldığını anlatmaya başladığında her kelimesini dikkatle dinledim ve sohbetimizden ne kadar keyif aldığımı bir kere daha fark ettim.

O dondurma istememişti. “Soğuk şeyler yemeyi sevmiyorum,” diye açıklamıştı.

“Vay canına. Bir Danimarkalıya yakışıyor mu hiç?”

Bamteline basmışım gibi gözlerini kıstı. “Hatırlat da seni erkek kardeşlerimle asla tanıştırmayayım.”

“Neden?”

“Bana karşı birlik olmanızı istemem.”

“Ya? Demek Danimarkalıların yüz karasısın? ABBA'dan da nefret ediyor musun?”

Kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. Sonra yüzü yumuşadı. “Onlar İsveçli.”

“Ya lale? Lalelerden nefret ediyor musun?”

“O da Hollanda.”

“Hay aksi.”

“Ama yaklaştın. Yine denemek ister misin? Üçte keramet vardır derler.”

Parmaklarıma bulaşan yapış yapış fıstık parçacıklarını yalar-ken ona ters bir bakış fırlattım. Bir an gözleri dudaklarıma kaydı. Sonra hemen ayaklarına baktı. Bir terslik mi var diye soracaktım ki, köşedeki kafenin sahibinin kaldırımdaki tabelasını içeri aldığını görüp bir şeyin farkına vardım.

Saat geç olmuştu.

Bayağı geç. Gecenin sonu gelmişti. Kaldırımında karşılıklı durduk; tam da başka bir kaldırımında tanışmamızdan on iki kúsur saat sonra. Erik artık evine dónmek istiyordu muhtemelen. Ama ben biraz daha kalmasını istiyordum.

“Evin uzak mı?” diye sordum. “Hangi istasyonda ineceksin?”

“Aslında arabayla geldim.”

Başımı iki yana salladım. “New York’ta araba kullanan kaldı mı?”

“şantiye ziyareti için üç eyalet arasında mekik dokuyorsan arabaya mahkúmsun. Seni evine bırakayım mı?” diye önerince gülümsedim.

“Bak buna hayır demem. Nereye park ettin?”

Arkamda bir yeri işaret etti ve başımı salladım. Arkamı dönüp o tarafa doğru yürümem gerektiğini biliyordum. Ama bu anda donup kalmış gibiydik. Karşılıklı olarak yere kök salmıştık.

“Güzel bir akşamdı,” dedim. “ok eğlendim.”

Cevap vermedi.

“Senin bistrodan kruvasan almayı unutmasaydık daha iyi olurdu.”

Yine konuşmadı.

“Ciddi ciddi sana Neuer’in gerçek boyutlarda bir kartonetini almayı düşünüyorum... Erik, neden konuşmuyorsun? Yine soru sormadığım sürece susma moduna mı geçtin?”

Usulca güldüğünde nefesimi tuttum. “Nerede oturuyorsun?” diye sordu.

“Staten Adası’nın karşı kıyısında,” diye uydurdum. “Feribota en uzak yerinde.”

Sözüm ona intikam alacaktım ama, “İyi,” demekle yetindi.

“İyi mi?”

“Evet.”

Kaşlarımı çattım. “Geçiş ücreti on yedi dolar, dostum.”

Omuz silkti.

“Çıkışta da aynı parayı ödüyorsun.”

“Dert değil.”

“Neden?”

Yine omuz silkti. “Biraz daha vakit kazanırız.”

Kalbim duracak sandım. Sonra kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi çılgınca çırpınmaya başladı.

Burada ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ama Erik tam önümde duruyordu ve başının arkasına sokak lambasının yumuşak ışığı vuruyordu. Ilık bir bahar meltemi aramızda usul usul geziniyordu. Birden bende ipler koptu.

Evet. Pekâlâ.

“Aslında,” dedim ateş gibi yanan yanaklarıma, ondan kaçırdığım gözlerime, bir büküp bir gevşettiğim parmaklarıma ve oradan kaçıp gitme içgüdüme meydan okuyarak. Mara ve Hannah olmadan buraya tek başıma taşınmaktan daha da cesurca bir şey yapmak üzereydim. UCLA’nın orta saha oyuncusunun bacaklarının arasından topu almak için yaptığım hamleden bile daha cesurca bir şey. Büyük cesaret isteyen bir şey. “Diyorum ki Staten Adası’nı boş verip senin evine gitsek nasıl olur?”

Beni uzun uzun süzdü. Belki de kulaklarına inanamıyordu, belki de beyni sözlerimin ardındaki anlamı kavramakta güçlük çekiyordu. Benden beklenmeyecek bir şey yapmışım ve belki o da bunu sıradışı buluyordu. Sonra, kararını vermiş gibi başını salladı. “Peki,” dedi.

Yürümeye başlamadan önce yutkunduğunu gördüm.

Yedinci Bölüm

Bugün

Kâğıt üzerinde, sevinmem lazımdı. Bazen bana cinayet işletecek, kanlı mafya hesaplaşmalarını düşündürecek kadar yoğun ve kor gibi bir öfkeyle kavrulduğum haftalardan sonra nihayet, onunla bir dakika daha geçirmektense asansör boşluğuna yuvarlanmayı yeğleyeceğimi Eriğe söylemiştim. Hem de *Jedi'in Dönüşü*, İmparator Palpatine tarzında. Dudaklarını birbirine bastırmasına bakılırsa bunu duymaktan nefret etmişti. Şimdi gözleri kapalıydı ve sırtını duvara yaslamıştı. Nordik genleri göz önünde bulundurulduğunda, bu hali sıradan bir insanın dizlerinin üzerinde sürünmesine ve ağlayıp sızlamasına eşdeğerdi.

Güzel. Çenesinin keskin hattına ve boynuna baktım. İki günlük sakalının kapladığı boğazını dişlemenin ne kadar harika bir his olduğunu unutmaya çalışarak ve biraz da vahşice, *beter*

ol, diye düşündüm. Yaptığı hainlik, vicdanını sızlatıyordu en azından.

Sevinmeliydim aslında. Sevinmiştim de. Ama içimde adını koyamadığım bir sıkıntı vardı. Erik’le geçirdiğim geceden sonraki akşam, Mara’nın bana söylediği bir şeyi hatırladım nendense. Büyük olasılıkla devrilen bir buzdağı, Norveç’i dünyanın geri kalanına bağlayan internet kablolarını kopardığı için Hannah hattan düşmüştü.

“Bana ulaşmaya çalıştı,” dedim. “Aradı. Mesaj atıp bu akşam yemeğe çıkmayı teklif etti. Hiçbir şey olmamış gibi. Yediği nane-yi fark etmeyecek kadar aptal olduğumu mu sanıyor?”

“Küstah,” dedi Mara. Öfkeden kızaran yanakları neredeyse saç-larıyla aynı renk olmuştu. “Onunla konuşmak istiyor musun?”

“Hayır.” Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. “Bilmiyorum.”

“Ara, sıç ağzına. Bağır, çağır. İçinde kalmasın. Sana dava açacağım de. Sonuçta yaptığı şey hukuksuz. Hem Liam avukat. Senden para da almaz.”

“Kurumlar vergisiyle ilgili bir şeyler yapmıyor muydu o?”

“Hukuk hukuktur.”

Gözyaşları arasında güldüm. “Önce ona bir sor istersen.”

“Merak etme. Bana hayır deme kapasitesine sahip değil. Geçen hafta, verandaya rüzgâr çanları asmama izin verdi. Asıl soru sen Erik’le konuşmak istiyor musun? Yoksa onu unutup hiç var olmamış gibi mi davranmak istersin?”

“Ben...” Önceki gece onunla yaşadıklarımı düşündüm. Sonra da ne yaptığını fark ettiğimde neler hissettiğimi. Nasıl unutabilirdim? Hayatıma hiç girmemiş gibi davranabilir miydim gerçekten? “Ben yemek yediğim Erik’le konuşmak istiyorum. Kahvaltı ettiğim Erik’le. Ne adi, ne düzenbaz bir adam olduğunu bilmediğim saatlere geri dönmek istiyorum.”

Mara üzüntüyle başını salladı. “Yine aradığında aç ve yüzleş onunla. Hesap sor.”

“Ya ne bekliyordun gibisinden işi şakaya vurmaya kalkışırsa?”

“Belki de hatasını kabul edip özür dileyecek,” dedi Mara dalgın bir ifadeyle. “Ama o daha da kötü biliyor musun? Çünkü sana zarar vereceğini bile bile bu işe kalkıştığını anlayacaksın.”

Tam da böyle düşünüyordum. Sanırım o nedenle, Erik’in özründen de dakikalarca bana bakamamasından nefret etmiştim. Ağgözlülüğü yüzünden, muhteşem olabilecek bir şeyi mahvettiğinin farkında mıydı acaba? Eğer farkındaysa hayal görmemiştim. Birlikte geçirdiğimiz gece hatırladığım kadar özeldi ve yine de onu kaldırıp çöp kutusuna fırlatmıştı. *Yeni Bir Umut*, Prenses Leia tarzında.

“Danimarka, Almanya maçını kazanmış,” dedim, asansördeki alternatif sessizliği ve kafamın içinde bangır bangır bağırان düşüncelerimi duymayı tercih etmediğim için.

Bana baktı ve güldü. “Ciddi olamazsın.”

“Evet. İki, hayır üç gece önce.” Elime baktım ve geçen hafta sürdüğüm ojenin büyük bir kısmının soyulduğunu fark ettiğimde canım sıkıldı. “2-1 almışlar. Onun için, belki de Neuer konusunda haklısın...”

“Ciddi olamazsın, Sadie,” dedi bu sefer daha sertçe.

“Gerçi hatırlarsan dondurma yerken sol ayağı zayıf demiştim.”

“Evet, hatırlıyorum,” dedi sabırsızca.

Tanrım... Tırnaklarım iğrenç görünüyordu. “Belki Danimarka iyi günündeydi. Ondan kazanmış da...”

“Sadie...”

“İstikrarınızı koruyabilirsiniz...”

Asansörün köşesinden gelen hışırtılarla sustum. Başımı kaldırdığımda Erik önümde çömeldi. Dizleri bacaklarıma değiyor-

du. Beni ciddi bakışlarla süzdüğünü görünce kalbim taklalar atmaya başladı. Kesinlikle zayıflamıştı. Son günlerde uykusunu alamıyormuş gibi yorgun görünüyordu. Saçları acil durum lambasının ışığında altın sarısı parlıyordu. Parmaklarımı saçlarının arasına geçiririm geldi aklıma...

“Sadie.”

Ne var? diye bağırmak istedim. *Daha ne istiyorsun?* Bunun yerine ona baktım ve yine asansör küçülmüş gibi geldi. Bu sefer gözleriyle aramdaki mesafe kısalmıştı.

“Haftalar oldu...” Başını iki yana salladı. “Artık konuşabilir miyiz, lütfen?”

“Konuşuyoruz ya?”

“Sadie.”

“Ben bir şeyler söylüyorum. Sen söylüyorsun.”

“Sadie...”

“Tamam. Neuer konusunda haklıydın. Mutlu musun?”

“Hayır.” Birkaç saniye sesini çıkarmadan yüzüme baktı. Sonra sakince ve büyük bir içtenlikle, “Özür dilerim,” dedi.

Daha yanlış bir şey söyleyemezdi. İhanetini öğrendiğim andan daha yakıcı bir öfkeye kapıldım. Ağzımın içini buruk bir tat doldurdu. Öne eğilip, “Senden nefret ediyorum,” diye tısladım.

Yine gözlerini kapattı. “Biliyorum.”

“Nasıl, Erik? Bunu nasıl yapabildin?”

Yutkundum. “Bilmiyorum.”

Acı bir kahkaha attım. “Gerçekten inanılmazsın.”

“Olanların sorumluluğunu üzerime alıyorum. Hepsi benim hatamdı. Aramızda geçenler o kadar hoşuma gitti ki... Sinyallerini tamamen yanlış yorumladım. Senin de hoşlandığını sandım.”

“Yaptığın şey...” Birden sustum. Ne diyordu bu? *Hoşlanmak mı? Sinyalleri yanlış yorumlamak mı?* “Ne sinyali?”

“O gece, ben...” Yanağının içini ısırdı ve düşüncelere daldı. “Her şey çok güzeldi. Sanırım kontrolümü kaybettim.”

Donup kaldım. Bu konuşmada bir terslik vardı. “Bir dakika önce benden özür dilediğinde neden bahsediyordun?”

Gözlerini kırptırdı. “O gece evimdeyken sana yaptıklarımı söylüyordum.”

“Hayır. Hayır, sen...” Yanaklarım yanmaya, başım dönmeye başladı. “Erik, sence ben seninle tüm iletişimimi neden kestim?”

“Seks sırasında kendimi kaybettiğim için. Tüm gece üzerindeydim. Çok şey istedim. Belki ısrar ettim. Kendini baskı altında hissettin.” Birden kafası karışmış gibi duraksadı. Metnini ikimizin de anlamadığı bir hikâyenin ortasında kalakaldık. “Sadie. Sebebi bu değil mi?”

Gözlerini bana dikmişti. Elimle ağzımı kapattım ve yavaşça başımı iki yana salladım.

Sekizinci Bölüm

Üç hafta önce

Gece boyunca birbirimize hiç dokunmamıştık. Ne restoranda. Ne arabada. Brooklyn Heights'taki apartmanının asansöründe bile. Benim evin asansöründen daha büyük olmasına rağmen öyle görünmüyordu; çünkü içinde Erik vardı. Yemekteki gibi şen şakrak çene çalıyorduk. Çok da eğleniyorduk açıkçası. Ama onunla yakınlaşma amacıyla yaptığım cesurca hamleyi yanlış anladığından kuşkulanmaya başlamıştım. Belki de birlikte *FIFA* oynayacağımızı sanıyordu. *Gel, sana bir şey göstereceğim*, diyecekti. Heyecandan dizlerim titreyerek onu takip ettiğimde Xbox odasının kapısını açacaktı ve oracıkta ruhumu teslim edecektim.

Erik anahtarı kilide soktuğunda büyük bir tedirginlikle ağırlığımı bir ayağımdan ötekine geçirdim. İçimden ahlaki değerlerimi sorgulayıp yol yakırken kaçsam mı diye düşündüğüm sırada,

içerideki kediyi fark ettim. Erik'in yemek masasına tünemişti (masa tertemizdi; Erik onu restoran broşürlerini ve postalarını fırlatmak için kullanmıyordu anlaşılan.) Tostoparlak bir sarmandı ve bizi hain gözlerle izliyordu.

“Merhaba.” Birkaç adım yaklaşıp elimi uzattım. Kedinin baskışları sertleşti. “Aman da pek şirinmiş.”

“Şirin mi?” Erik ayakkabılarını çıkarıp ceketini astı. “Hiç de değil.”

“Adı ne?”

“Kedi.”

“Kedi mi? Adı bu mu?”

“Kedi,” dedi kesin bir dille ve daha fazla üstelememeye karar verdim.

“Nedense senin köpek seven biri olduğunu düşünmüştüm.”

“Öyleyim.”

Dönüp ona şaşkınlıkla baktım. “Ama kedi besliyorsun.”

“Erkek kardeşimin kedisi.”

“Hangisinin?” Dört kardeşi vardı. Erik en büyükleriydi. Onlardan bazen yakınarak ama çoğu zaman babacan bir tavırla bahsetmesine bakılırsa oldukça yakınlardı. Ben tek çocuktum. Annesiyle babası *The West Wing*'i izlerken eline bir boyama kitabı tutuşturulan çocuklardandım ve kalabalık ailelere bazen özenirdim doğrusu.

“Anders. En küçüğümüz. Üniversiteden yeni mezun oldu ve şimdi bir yerlerde işte... Sanırım Galler'de. Kendini keşfediyor.” Gelip yanımda durdu ve Kedi'yle aralarında gergin bir bakışma yaşandı. “O arada kedisine ben bakıyorum. Geçici olarak tabii.”

“Erkek galiba. Beyefendinin misafirliği ne kadar sürecektir?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Şimdilik bir yıl-yedi ay oldu.” Ciddiyetimi korumaya çalıştım ama sonunda elimle ağzımı ka-

payarak gülmekten kendimi alamadım. Erik gözlerini kısıarak bana baktı. “İlişkimizin en başı biraz sancılıydı, yine de birbirimizi anlamaya başladık,” dedi. Tam o sırada, Kedi masadan aşağı atladı ve mutfağa giderken Eriğe tıslamak için duraksadı. Erik de ona bakıp boğuk ve sert bir ses çıkardı. “Yavaş yavaş,” diye ekledi bana döndüğünde.

“Bayağı yavaş anlaşılan.”

“Öyle.”

“Geceleri yatak odanın kapısını kilitliyor musun?”

“Daima.”

“Güzel.”

Güldüm ama o glmedi ve çok da rahatsız olmayan bir sessizliğe gmldk. Etrafa bakınıp duvarda asılı Kopenhag haritasından etkilenmiş gibi yaparak oyalanmaya çalıştım. Erik gelip yanımda durdu. “Bir şeyler içmek ister misin? Dolapta bira var. Bir de...” Duraksadı. “Sanırım süt de var.”

Güldüm. “Yağsız mı?”

“Tam yağlı ve çikolatalı,” dedi biraz mahcupça. O hali beni güldürdü ve Erik de nihayet gülümsedi. Sonra yine sessizliğe gmldk ve tekrar kapıya doğru yürüdüm.

Hol ve salon arasında dikilerek birbirimize baktık. O beni süzüyordu, ben onun beni szmesini izliyordum ve... içime bir sıkıntı çreklenmişti doğrusu. Neler olduğundan emin değildim. Ne beklemem gerektiğini de bilmiyordum açıkçası. Gece boyu rahatça sohbet ettikten sonra birden aramıza mesafe girmişti. “Seni yanlış mı anladım?” diye sordum.

Neyse ki anlamazdan gelmeye falan kalkışmadı. “Hayır,” dedi. Özgüven eksikliğiyle ilgili bir problemi olduğunu sanmıyordum. Fakat tedbirli davranıyordu. İki tehlikeli maddeyi karıştırmaya hazırlanan bir bilim insanı edasıyla yaklaşıyordu aramızdaki

duruma. Sonuçta ortaya harika bir karışım çıkabilirdi ama iyice emin olmak istiyordu. Koruyucu ekipmanlarını giyiyor ve işi ağırdan alıyordu. “Varsayımlarda bulunmak istemiyorum.”

İyice canım sıkıldı. “Fikrini değiştirdiysen...”

“Mesele o değil.”

Dudağımı ısırdım. “Eğer istemiyorsan...”

“Tam tersi, Sadie,” dedi usulca. “Ama özenli davranmaya çalışıyorum.”

İyi o zaman. Ani bir karar verdim ve akşamın ikinci cesur hamlesini yaptım. Ona yaklaştım ve çoraplı ayaklarımız birbirine değdiğinde durup parmak ucuma yükseldim.

İlk dikkatimi çeken kokusu oldu. Temiz, erkeksi ve sıcacık bir kokuydu. Mis gibiydi. İkincisiyse, elimden geldiğince boyumu uzatmaya çalışmama rağmen, daha köprücük kemiğine bile ulaşamamıştım. Öpüşmemizi istiyorsa benimle işbirliği yapması gerekecekti. Aksi halde kaya tırmanışı ekipmanlarına ihtiyacım olabilirdi.

“Rica etsem...” Gömleğinin yakasına doğru çaresizce güldüm.

Ama Erik beklediğim kadar hızlı bir tepki vermedi. Sonra elini yanağıma koyup gözlerimin içine baktı. “Böyle olmayacak,” diye mırıldandı başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirerek. Bakışları dalgınlaştı. Benim ise nabzım hızlandı ve başım dönmeye başladı.

“Ne-neden?” diye fısıldadım.

Gözlerini dudaklarıma dikti. “Böyle bir yere varamayacağız.”

“Ben...”

Beni belimden kavradığı gibi kaldırdı ve bir an sonra kendimi holdeki rafta buldum. Aramızdaki boy farkı epey azalmıştı ve...

Hayatımın en iyi öpüşmesiydi. Hayır, dünyanın en iyi öpüşmesiydi. Avcuyla kürekkemiğime bastırıldığı için gövdelerimiz birbirine yapışmıştı. Kirli sakalı yanaklarımı gıdıklıyordu. Önce yavaş başladı. Dudaklarını dudaklarımın üzerine kapamakla yetindi ve uzun bir an boyunca öylece durduk. Kollarımı boynuna doladığımda, üzerime eğilip kendine yer açmak için bacaklarımı yaslandığında, birbirimizin içine gömüldüğümüzde ve kalbim yerinden fırlayacak gibi atmaya başladığında bile istifini bozmadı. Yalnızca dudaklarımı öptü; nefeslerimizi, aramızdaki havayı ve sıcaklığı paylaşmamız hem olağanüstüydü, hem de daha fazlası adına sabırsızlanan benim için bir işkenceden farksızdı.

Sonunda dudaklarımı araladım ve öpüşmemiz bambaşka bir şeye dönüştü. Dillerimiz usulca birbirine değdi. Erik inledi. Ben mırıldandım. Yepyeni ama bir o kadar da nefis bir deneyimdi. Tam da olması gerektiği gibi... Kokusu, avcuyla başımın arkasına uyguladığı hafif baskı ve karnıma yayılan sıcaklık bütün sinir uçlarımı harekete geçirmişti. Muhteşemdi. Yaprak gibi titriyordum ve gerçekten harika bir histi.

“Eğer...” diye başladım nefes almak için duraksadığında; ancak yüzünü boynuma gömdüğü için gerisini getiremedim.

Target’tan aldığım duş jelinin kokusu bağımlılık yaratıcı bir maddeymiş gibi tenimi uzun uzun kokladı. “İyi misin?” diye mırıldandı.

“Evet,” dedim nefes nefese. Boynumun altını dişlediğinde omuzlarına sarılıp bacaklarımı beline doladım ve yakınlığımızın verdiği zevk, vücudumun ortasına bir bıçak gibi saplandı.

Sertleşmişti. Ne kadar sertleştiğini hissedebiliyordum. O da bunu hissetmemi istiyor gibiydi; çünkü elini popomun altına kaydırıp beni sertçe kendine çekti. Kalçalarımı hafifçe oynatarak kıvrandığımda ağzımın içine doğru inledi. “Uslu dur,” dedi

boğuk bir sesle. Beni sıkıca tutarak kıpırdamama engel oldu ve otoriter bir tavırla kurduğu bu cümleyle titremeye başladım.

Sonrasında her şey daha da hızlı ilerlemeye başladı. En azından benim için. Belki dakikalarca öpüştükten sonra, Erik benden aldığı sinyallerle biraz daha yakına sokuldu. Karnımdaki sıcaklığın tüm vücuduma yayılmasıyla ürperdim ve Erik'in de hafifçe inlemeye başladığını fark ettim. Aleti bacağımanın içine sürtündüğünde nefesini tuttu. Parmaklarını şehvetle kalçama, boynuma ve bel çukuruma geçirdi. Hem benimle daha da yakın olmak istediğini, hem de bana dilediği gibi dokunmaktan çekindiğini fark ettim. Aramıza mesafe koyma çabasıyla rafın kenarını sıkıca tutuyordu ve parmaklarının eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. Belki de biraz yavaşlamamızı istiyor ve kendini dizginlemeye çalışıyordu.

Gerçi bunu başardığı pek söylenemezdi ya neyse.

Geri çekildiğimde gözlerini kırpıştırarak açtı; ancak odağını yitirmişti ve cam gibi donuktu. Gözlerinin siyaha çalan bir laciverte dönüştüklerini fark ettim. Bakışlarını dudaklarımdan ayırmadan beni yeniden öpmek için eğildiğinde elimi göğsüne koyarak ona engel oldum. "Yatak odana gidelim," diye fısıldadım; çünkü bıraksam benimle holde sevişecekti ve buna memnuniyetle izin vermekten korkuyordum. "Ama burada istiyor-san... Ben..."

Elini popomun altına koydu ve beni kedisini taşır gibi kolayca koridordan geçirip odasına götürdü. Işığı yaktığında yatağının büyük ve dağınık olduğunu gördüm. Odaya kokusu sinmişti. Bir an gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. Beni yere indirdi ve tam ışığı kapamasını isteyecektim ki gözlerini bana dikerek gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Yarı karanlıkta sevişme fikri tamamen aklımdan çıktı ve ağzım kurudu. Hem ışıktaki daha iyi olurdu zaten. Yani muhtemelen.

Erik dağ gibiydi. Devasa büyüklükte bir kas ve et yığınıydı. GQ'daki altı baklavalı abilerden değildi. Daha gerçekti. Kadim bir ağaç gibiydi, ya da onun gibi bir şey işte. Onu hayranlıkla seyretmekten zaman kavramımı yitirmişim.

“Giysilerini çıkar,” dedi. Daha doğrusu emretti ve yine titremeye başladım. Buyurgan bir yanı vardı. Sorumluluk almaya alışık gibiydi. “Sadie, giysilerini çıkar,” diye yineledi.

Başımı sallayıp önce kotumu, sonra kazağımı çıkardım. Devam etmek için cesaret bulmaya çalışarak etrafıma bakınırken usulca mırıldandığını duydum. “Mor değil.”

Başımı kaldırdım. Erik uzun boyu, iriyarı ve çıplak vücuduyla onuruna Nors tapınakları inşa edilen tanrılardan biri gibi karşımda dikiliyordu. Öfkeleriyle ortalığı kasıp kavuran o büyük ve kibirli tanrılardan değildi. Yalnızlığı tercih eden, kendi halinde bir tanrıydı belki. Yine de Baltık Denizi'nde adını taşıyan birkaç tane ada muhakkak vardı. Çıplaklık konusunda fazlasıyla rahatı. Öte yandan ben utançtan ne beyaz, sporcu sutyenimi çıkarabiliyor, ne de onun göbek deliğinden aşağısına bakabiliyordum.

Gerçi Erik bunun pek farkında değil gibiydi. Bakışları yine donuklaştı ve o bana baktıkça huzursuzluğum arttı. Siyah külotum kalçalarımdaya giderek gerilip uzuyormuş gibi gelmeye başladı. Az kalsın kotumu yerden alıp bacaklarıma geçirecektim. “Ne?”

“Çamaşırların. Mor degiller.”

“Ah, be-ben... Eve gidip değıştirdim. Hem bu bir sunum değil ki.” Yine de daha iyi bir seçim yapabilirdim. Hiç olmazsa aynı renk bir sutyen ve külot giyebilirdim. Sorun şuydu ki eğer biri bana beş saat önce, geceyi Erik Nowak'ın yatak odasında sonlandıracağımı söyleseydi onu sanrılar görmekle suçlayıp eline birkaç tane Advil tutuştururdum. “Ayrıca mor değil...”

“Eflatun,” dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle. Sonra daha fazla düşünemedim... çünkü bacağına bacaklarımın arasına soktu ve birlikte yatağa yuvarlandık. Sırtım kuştüyü yorganına yapışmıştı, hâlâ bakmaya çekindiğim ereksiyon halindeki penisin baskısını karnımda hissediyordum ve Erik yüzlerce kiloluk Danimarkalı ağırlığıyla üzerime abanıyordu. Kararlı, istekli ve belli ki tecrübeliydi. Yüzünü önce boynuma, sonra göğsüme gömüp inledi ve *siktir, harika* gibi bir şeyler ya da belki sadece adımı söyledi. *Tüm lanet gün boyunca* bunu düşünüp toplantılara aklını verememişti; öyle diyordu. Elini spor sutyenimin altına kaydırды ve usulca göğsümü avuçladı. Yine inleyip adımı fısıldadı. *Ah, Sadie*. Göğsümün ucunu hafifçe çimdikledi ve bu basit hareket hem olağanüstü, hem ürkütücü, hem çok doğru, hem de bir o kadar yanlış geldi. Islandığımı hissettim. Kalbim deli gibi atmaya başladı.

Sonraki anda bütün hislerimin yerini tek bir baskın duygu aldı: *korku*.

Erik parmaklarını külotumun kenarına geçirip onu bir çekişte çıkarmıştı. Şimdi dudakları karnımdan aşağı doğru ilerliyordu ve ne yapmayı planladığını biliyordum. Ama bir şeyi aklımdan çıkaramıyordum.

Çok iriydi. Fazla iri. Kolunu karnımın üzerine koyarak beni yatağa mıhlamıştı. Onunla daha bu sabah tanışmıştım. Google’da adını aramıştım tabii. Yaptığım üstünkörü araştırmaya bakılırsa bir seri katil filan değildi. Ama hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve benden kat be kat daha iri ve güçlüydü. Hem bu işte iyi miydim, onu bile bilmiyordum. Bana istediğini yapabilir, istediğini yaptırabilirdi. Birden ateş bastı ve *nefesimin kesildiğini* hissettim.

“*Dur! Dur, dur, dur lütfen...*”

Anında durdu. Yorganı tekmeleyerek kendimi yukarı kaydır-dım, karyolanın başlığına dayandım ve dizlerimi karnıma çek-

tim. Bana diktiği gözleri yine açık mavi olmuştu. Deminki dalgın hali tamamen kaybolmuştu. Ne yapacaktı? Ne söyleyecekti?

“Hey,” dedi bana daha çok alan açmak için dizlerinin üzerine oturarak. Sesi yumuşaktı. Ürkek ve yaralı bir vahşi hayvana yaklaşmaya çalışır gibiydi. Paniğimin büyük oranda geçtiğini hissettim. Tanrım! Benim neyim vardı böyle? İyi vakit geçiriyorduk. Erik yanlış bir şey de yapmamıştı. Bu tepkim üzerine beni sorunlu manyağın biri sanacaktı.

“Özür dilerim. Neden çekindim bilmiyorum. Fazla irisin. Yani bana göre. Ben... Böyle şeylere alışık değilim. Özür dilerim.”

“Hey,” dedi yine. Bana dokunmak için uzanan eli, dizimin üzerinde asılı kaldı. Sonra elini çekti ve gerçekten ağlayacaktım. Her şeyi mahvetmişim. “Önemli değil, Sadie.”

“Hayır. Yanlış anlamamı istemiyorum. Ben sadece eski sevgi-
limle birlikte oldum ve...”

“Anladım.” Yüzü taş kesildi ve gözlerinde korkutucu bir ifade belirdi. “Canını mı yaktı?”

“Hayır! Oscar öyle biri değildir. Ama senden çok farklıydı.” Sinirli bir kahkaha attım ve gözyaşlarına boğulmayacağımı umdum. “Kötü biri olduğu için değildi. Herkes farklıdır. Sadece...”

Başını salladı ve sanırım beni anladı. Bakışları netleşti. Bu da kaygılarımın bir nebze olsun dağılmasını sağladı. Bulaşıcı hastalık taşıyan kuduz bir hayvanmış gibi ondan kaçmama gerek olmadığını hatırladım. Derin bir nefes alıp yatağın ortasına doğru emekledim.

“Üzgünüm,” dedim.

“Neden?” diye sordu içten bir merakla.

“Korkacağım aklıma gelmedi. Daha iyi idare edebileceğimi sandım. Doğal akışa uyum sağlayabileceğime inandım.”

“Sadie.” İç çekti ve tekrar bana uzandı. Bu sefer elini çekmedi. Yüzümü görmek ister gibi, benim de onu görmemi ister gibi saçlarımı arkaya itti ve kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Özür dilemene gerek yok. Seni buraya herhangi bir beklentiyle getirmedim. Benim için hiçbir şey yapmak zorunda değilsin.”

Boğazımdaki yumruyla yutkunmaya çalıştım. “Doğru. Beni buraya getirdin, çünkü bunu ben teklif ettim.”

“Seni evime getirdim, çünkü seninle olmak istedim. İsteseydin, sabaha kadar seninle sokaklarda dolaşabilirdim. Onun için bu geceyi sevişerek geçirebiliriz ki – bu çok hoşuma gider. Ama *Bil Bakalım Kim* de oynayabiliriz. Ya da kardeşimin kedisine pire damlası yapmama yardım edersin. Çünkü o işi tek başıma beceremiyorum. Bir hatta iki kişi daha lazım. Bana hepsi uyar.”

Karşısında zırlı zırlı ağlamak istemediğim için uzanıp başımı yastığına koydum. “Ya FIFA oynamak istediğimi söylesem?”

“Kibarca gitmeni rica ederim.”

“Neden?”

“Çünkü oyun konsolum yok...”

Islak gözlerle güldüm. “Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum.”

“90’larda bir *Game Boy*’um vardı. Belki babam hâlâ saklıyordur.”

“Kısmen telafi ettin.” İkimiz de gülümsedik ve korkum, güneşin altındaki kar gibi eridi. Ne var ki bu sefer de bambaşka bir korkuya kapılarak onu kaybettiğimden endişe etmeye başladım. “Her şeyi mahvettim galiba.”

“Neden söz ediyorsun?”

Onu ve sonra kendimi işaret ettim. *Bizi*, demeye çalıştım ama belki de derdimi anlatamamıştım. “Bunu,” diyebilirdim.

Yanıma yatıp yüzünü bana döndü. Bilerek aramızda biraz mesafe bıraktı ama bacaklarım, ağaç gövdelerine sarılan sarma-

şıklar gibi gevşekçe onunkilere dolandı. Aramızdaki temas az önceki gibi ürkütücü değil de gayet doğal geldi. Hâlâ kocamandı, hâlâ farklıydı ama üzerime çıkmadığında kendimi daha kolay kontrol edebiliyordum. İstedimde geri çekilebileceğimi bilmek beni rahatlatıyordu. Artık Erik'in öyle bir durumda beni asla durdurmayacağını biliyordum. "Belki durumu düzeltebilirim," dedim umutla.

İç çekti. "Sadie, sana bir şey söylemek istiyorum ama hoşuna gitmez diye korkuyorum."

Eyvah. "Nedir?"

Duraksadı. "Sen son otuz yılın Premier Lig istatistiklerini ezbere bilen, son derece zeki bir mühendissin. Fiziksel olarak da bir kadında çekici bulduğum tüm özelliklerin olağanüstü bir karışımısın. Israr etme, çünkü ayrıntıya girmeyeceğim. Ayrıca sana adımı söylememe rağmen beni telefonuna Kurumsal Thor diye kaydettin."

"Nasıl yazıldığından emin değildim ve... Bir dakika. Sen onu gördün mü?"

"Evet." Elini yanağıma koydu. "İşte böyle, Sadie. Yani hiçbir şeyi mahvetmedin. İstesen de yapamazsın."

Kafamın içinde umut kıvılcımları çaktı ve kalbim sevinçle dolup taşıtı. *Tamam, sakın ol.* "Yani seni seksten soğutmadım mı?"

Güldü. "Seninle seks yapmak istememem konusunda endişe etmene gerek yok, Sadie. Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini sanmıyorum."

"Kötü olsam bile mi?"

"Değilsin."

"Ben öyle düşünmüyorum. Yani ortalamayım diyelim. Ama..."

“Sadie.” Elini belime atıp beni yakınına çekti. Sadece görüş alanımı kaplayacak kadar yakına. “Biraz ağırdan alalım mı? Zamanı geldiğinde bunları konuşuruz.” Bunun birlikte geçireceğimiz birçok gecenin birincisi olduğunu bilir gibi rahat bir tavırla konuşuyordu.

“Emin misin?”

“Evet. Hatta kendini daha rahat hissedeceksen giyinebilirim.”

Başımı iki yana salladım ve ani bir içgüdüyle aramızdaki mesafeyi kapadım. Bundan önceki öpüşmelerimizi o yönlendirmişti ki bu hoşuma gitmişti. Ama şu anda iplerin benim elimde olmasına ihtiyacım vardı. Ben ona yaklaşıp kadar kıpırdamadı. Öpüşmemizi derinleştirmeye de çalışmadı. Elini tutup kalçama koyduğumda parmaklarını usulca aşağı yukarı oynatarak belimde ve sırtımda gezdirmekten başka bir şey yapmadı.

Vücudum büyük bir rahatlamayla gevşedi. Karnıma nefis bir sıcaklık yayılırken ıslandığımı hissettim. Bacağım kazara Erik’in ereksiyonuna sürtündü ve nefesimi tuttum, ardından boğazının derinliklerinden homurdanmaya benzer bir iniltinin yükseldiğini duydum.

“Özür dilerim,” dedi beni kendinden uzaklaştırmaya çalışarak.

Elimi koluna koyup ona engel oldum. “Aslında hoşuma gitti.”

“Sahi mi?”

“Evet. Senin?”

İç çekti. “Gerçekten anlamıyorsun.”

“Neyi?”

Süslü kelimeler kullanmadan doğruca söyledi. “Bunu güneş doğana kadar yapabilirim.”

“Ciddi misin?” Güldüm. “Liseye geri dönmeye aldırمام diyorsun.”

Omuz silkti. “Bir ara boşalırım herhalde. Ama önceden uyarıyorum. Bunun bir parçası olman gerekmiyor. Banyo hemen koridorun karşısında.”

“Hayır! Hayır, ben...” Utançtan ölüyordum. “Ben de dahil olmak isterim.” Boğazımı temizledim. “Bir deneme daha yapalım mı? Ben korkup kaçmadan önce yaptığımız şeye devam edelim.”

Sadece bir anlığına gözleri hevesle parladı. Sonra kuşkuyla beni süzdü. “Bence bekleyelim. Ağırdan alalım. Birkaç kere dışarı çıkalım. Cüsseme alışırsın. Fazla iri olduğumu söyledin ya?”

Yüzüme ateş bastı. “Benim başka bir fikrim var. Üstüne çıksam nasıl olur? Böylece kendimi kapana kısılmış gibi hissetmem.”

Erik kıpırdamadan durdu. Nefesini tuttuğunu fark ettim. “Emin misin?” diye sordu. Gözbebekleri irileşmişti.

“Evet, sanırım. Bir de öyle denememizi ister misin?”

“Ben...” Yutkundu. Parmaklarını belki de istemsizce kalçalarımına geçirdi. “Evet, çok hoşuma gider.”

Yanlış anlaşıldığımı hemen fark edemedim. Yatakta doğulup üzerine oturmakla ve onun üstünde olma fikriyle uzlaşmakla meşguldüm zira. Şimdi kendimi daha iyi hissediyordum. *Pekâlâ*, diye söylendim içimden. *Evet*. Bunu yapabiliirdim. Hatta hoşuma gitmişti. Onun üzerine çıkmak kesinlikle hoşuma gitmişti. Beyaz cildinin altında dalgalanan kaslarını seyretmek, sporcu sutyenimi zorlayan göğüs uçlarımı şehvetle izlediğini görmek, bacaklarımın geniş gövdesi üzerinde ayrılması ve malum yerindeki tüylerin bacaklarımın içini gıdıklaması beni fazlasıyla tahrik ediyordu. Onunla seks yapabiliirdim. Onunla seks yapmak istiyordum. Onunla seks yapmazsam ölebilirdim; çünkü şu anda iki insan birbirine ne kadar yakın olabilirse o kadar yakın olmak istiyordum.

Sonra birden belimi kavradı ve beni yukarı doğru itti. Dizlerim boynunun iki yanında yatağa gömüldü. İşte o zaman

ben korkup kaçmadan önce ne yaptığımızı hatırladım. *Eyvah!* Bana şey yapmasını istediğimi sanmıştı...

“Erik, ben...”

Dilini bacaklarımın arasında boydan boya kaydırmasıyla inlemeyle homurdanma arası utanç verici bir ses çıkardım. Dizlerim beni daha fazla taşımadı ve öne düşüp karyolanın başlığına tutundum. İçimde volkanlar patlarken bütün vücudumu bir titremedir aldı.

“Siktir, Sadie,” diye inledi beni bir kere daha yalamadan önce. Bu kez daha sabırsız ve daha arzulu olduğunu fark ettim. Dilini vajinamın girişinde gezdirerek sıkıttım kaslarımın arasından içeri kaydırды. Bir eliyle kalçamı sıktı ve diğer elinin başparmağıyla klitorisimin üzerinde daireler çizmeye başladı. Spazmlarla kasıldım. Kendimi sıktım, sıktım ve aniden içim acı verecek kadar bomboş kaldı.

“Tanrım,” diye fısıldadım elimin arkasını ağzıma bastırarak. Sonra bağırmmamak için elimi ısırđım. Belki yine de kendimi tutamayacaktım; çünkü Erik inleyerek beni yalamak için başını iyice arkaya yatırdı ve pelvisimi ağzına bastırdı. Ve çıkardığı sesler, birlikte çıkardığımız sesler ıslak, hayvansı ve nasıl desem... Fazlasıyla müstehcendi. “Tanrım...” Kontrolümü kaybetmiştim. Bacaklarım titriyordu. Ne yaptığımızı bilmiyordum ama öne arkaya sallanmaktan kendimi alamıyordum. Kendimi ağzına, burnuna ve yüzüne sürtüyor, daha fazla temas etmemiz için kalçalarımı oynatıyor, daha fazla baskı ve sürtünme için yapmadığımızı bırakmıyordum.

“İyi gidiyorsun, Sadie,” diye mırıldandı bacaklarımın arasına doğru ve sesi, zevkli ürpertiler halinde omurgamı tırmandı. Kalçalarımı morartacak kadar sıkı tuttu ve hareketlerimi amansızca kısıtladı. Sonra tam olarak neye ihtiyaç duyduğumu biliyormuş gibi açımı değiştirdi ve üzerimde dişlerini kullanmaya başladığında tamamen koptum.

Çığlık attım.

Erik güldü. “Bir de kötüyüm diyordun.” Ağzından çıkan her kelime etime bir bıçak gibi saplandı. Kendimi derin nefesler almaya, dik durmaya ve ona bakmaya zorladım. Göz göze geldiğimizde klitorisimi sertçe emmeye başladı.

Neredeyse acı çekecek kadar şiddetli boşaldım. Yatakta hep sessiz sakın biriydim ama vücuduma yayılan zevk öyle yoğundu ki... İçimde bendini yıkan bir nehir çağlıyordu sanki. Tamamen savunmasız kaldığımı hissederek elimin tersini dudaklarıma bastırdım ve hıçkırmayla inleme arası sesler çıkardım. Erik orgazm titremelerim boyunca oradaydı, kalçalarımı sıkıca kavrayarak bana güzel sözler fısıldadı ve iyice hassaslaşan kıvrımlarımı yalamaya devam etti.

Sonra öpücükleri daha hafif ve şefkatli bir hal aldı. Sol bacağımanın içini emmek için başını çevirdi. Belki de ardında bir morluk bırakmak istemişti. *Erik Nowak buradaydı.* “Tüm gün seni yemeyi hayal ettim,” diye fısıldadı kaygan ve ıslak tenime. Bu olanlara inanamıyordum. Seksin böyle bir şey olduğuna inanamıyordum. “Siktir, seni *o kadar çok* düşündüm ki.”

Kıpırdayacak halim kalmadığını fark etmiş olmalıydı ki beni hafifçe aşağı kaydırarak üzerine yatırdı. Hayal mi görüyordum bilmiyorum ama galiba o da benim gibi kesik kesik soluyordu ve elleri titriyordu. Ona dokunmak istedim, fakat kollarını gövdeye sararak beni göğsüne bastırdı. Kalp atışları tenime yayılırken bu anın daha mükemmel olamayacağını düşündüm.

Sonra beni öpmeye başladı. Beni yalarken olduğu gibi yine tüm dikkatini üzerimde yoğunlaştırdı. Nefesim düzene girdi; kollarımla bacaklarımdan zevk seğirmeleri durduğunda dudaklarımı ondan ayırmadan gülümsedim.

“Erik?”

“Evet,” dedi kalçamı kavrayarak.

“Onu neden aldın?”

“Neyi?”

“Faye’in kruvasanını. Berbat bir şey olduğunu bile bile onu neden aldın?”

Dudaklarını omzumun kavisine sürttü. “Ben de işin içindeyim.”

“Efendim?”

“Kara para aklama dümeninin bir parçasıyım.”

Kıkırdayarak ona daha da sıkı sarılırken içimi tuhaf, umutlu ve telaşlı bir sevinç doldurdu. Henüz tanımlayamadığım kıpır kıpır, taptaze bir duyguyla sarmalandım. Bacağımın içine değen aletin biraz daha sertleştiğini hissettim. Erik buna aldırmadı ve beni yukarı çekip tembelce öptü. *Nefis.*

Kıpırdanıp elimi aramıza sokmaya çalıştım ama parmaklarımı sıkıca kavrayarak bana engel oldu.

“İstemiyor musun?”

“Boş ver.” Burnunu boynuma sürttü ve oyunbaz bir tavırla beni hafifçe dişledi. Az kalsın dikkatimi dağıtacaktı.

“Ama...”

“Şşş. Önemli değil, Sadie. Yeterince ileri gittik. Duralım artık.”

Kaşlarımı çatıp yüzünü görmek için başımı kaldırdım. “İleri gitmedik. Ben gittim. O sayılmaz.” Uyduruyordum tabii. Az önce yaşananların olmamış sayılabileceği bir dünya yoktu.

Güldü. “Biraz hafife almıyor musun?”

Sonra birden sustu ve ağzını kapatırken dişlerinin birbirine çarptığını duydum. Çünkü aşağı doğru kaymıştım; ereksiyon halindeki penisi önce kalçamın yan tarafına ve sonra tam vajinamın üzerine yerleşti.

Derin bir nefes alıp parmaklarını belime geçirdi. “Sadie...”

“Kontrolü bana bırakabileceğini söyledin,” dedim ağzına yaptığım gibi aleti üzerinde de öne arkaya sallanarak. Vajinamın hassaslaşan kıvrımları penisini sarmaladı ve ikimiz de bunu görmek için aşağı baktığımızda boğuk bir sesle inledi.

“Dur, lütfen,” diye homurdanmasına rağmen elini belime atıp sürtünmeyi artırmaya çalıştı.

“Neden?”

“Çünkü...” Penisinin başı klitorisime çarptığında omurgamdan yukarı keskin ve zevkli bir ürperti yayıldı. Erik bana daha da sıkı sarılarak gözlerini kapadı. “Siktir. Ah, çok güzel,” diye fısıldadı. “Seni becermemi mi istiyorsun?” Nefesini tuttu ve artık olacakları ikimiz de anlamıştık. Onu vajinamın girişinde hissettiğimde içime gireceği anın hayaliyle titredim. Bu baskıyı hissetmek müthişti. Aklımı başımdan alıyordu.

“Prezervatif,” diye inledi ağzımın içine. “Eğer yapacaksak...”

Duraksadım. *Kahretsin*. “Ben...” Üzerinden inmeye çalıştım ama Erik beni bırakmadı. Penisinin başı hâlâ içimdeydi. “Sende var mı?”

“Olacaktı. Buralarda bir yerlerde.”

Başucundaki çekmeceyi açtı ve bir şişe alerji hapının, bir şarj aletinin ve Danimarka dilinde yazıldığını tahmin ettiğim iki kitabın altında bir kutu prezervatif buldu. Birini bana uzattı ve hiç düşünmeden kabul ettim.

Ambalajı altın rengiydi ve üzerinde *Trojan* yazıyordu. Altında da: *Magnum*. Durumun anlam ve önemine fazlasıyla uygun bir kelimeydi.

“Ben mi...” Gerisini getiremedim.

Başını salladı. İkimiz de kızarmış, terlemiş ve nefes nefese kalmıştık. Prezervatifi nasıl takacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Yine de, *kendin yap, lütfen*; çünkü okulumda seks eğitimi ye-

tersizdi ve annem, *Oscar'la üçüncü buluşmamda doğum kontrol hapı kullanmaya başlamam için ısrar etti*, demek istemedim. Erik elimdeki ambalaja yeni tahta çıkan krala sunulan bir hediyeymiş gibi hevesle bakıyordu ve sanırım prezervatifi benim takmam fikri onu heyecanlandırıyordu.

Gülümsedim. Mühendislik alanında doktora yapmıştım. Karmaşık makineler tasarlıyorsam kahrolası bir prezervatifi takmayı da becerebilirdim herhalde. Birkaç dakikalık bir deneme yanılma süreci oldu tabii. Ama Erik küçük parmaklarımın aleti üzerinde gezinmesinden o kadar etkilenmiş görünüyordu ki bu anın gereğinden fazla uzamasına aldırmadı. İşimi bitirdiğimde kesik kesik soluyordu.

“Geri gel,” dedi beni üzerine çekerek.

“Bu sefer üstte olmak ister misin?”

“Hayır.”

“Emin misin? Benim için bir sorun yok.”

“Sadie. Seni sikmek istiyorum ve bundan hoşlanmanı da istiyorum. Şimdilik sen üstte ol.”

Magnum boyun ebadı hakkında hiçbir fikrim yoktu, yine de Erik'in neden onu kullandığını anlayabiliyordum. Hayatımda hiç hissetmediğim kadar pervasız ve azgın bir haldeydim. Yine de belirli bir ritim yakalamamız biraz zaman aldı. Birkaç kere açımı değiştirmek zorunda kaldım. Ter içinde kalmıştım ve Erik de benden farksız değildi. Nefis kokuyordu; tuz, sabun ve teninin kokusu birbirine karışmıştı. Çenesinde biriken ter damlacıklarını yaladım.

“Sadie...” Kendini biraz daha içime ittiğinde ikimiz de inledik.

“Ne istiyorsun?”

“Memelerini göster.”

“Ah.” Sporcu sutyenimi tamamen unutmuştum. Onu çıkarmak için doğrulmak zorunda kaldım ve gayriihtiyari kalçalarımı hareket ettirdiğimde Erik yine inleyip beni durdurmak zorunda kaldı. Çok büyük değiller, diyecektim az kalsın. Ama sonra söylediği bir şeyi hatırladım. *Fiziksel olarak da bir kadında çekici bulduğum tüm özelliklerin olağanüstü bir karışımısın.* “Senin ti-pin olduğumu söyledin ya? Ciddi miydin?”

Beni izleyen gözleri hafifçe irileşti. “Seni daha önce de gördüm.”

“Sahi mi?” Sutyenin kopçasını açtığımda içimde hafifçe seğirdiğini hissettim. Çenesinde bir kas zonklamaya başladı.

“Lobide.” Gözlerini kapadı ve açtı. “Bir kere de asansörde.”

Sutyenimi çıkardım ve boşuna endişelendiğimi anladım. Çıplak vücuduma huşuyla karışık azgın bir şehvetle bakıyordu. “Nerem dikkatini çekti? İlk neyi fark ettin?”

“Sadie.” Güçlkle yutkundu. “Birçok şeyi.”

“Ve...” Dizlerimi yatağa bastırıp kalçalarımı oynatarak üzerine iyice yerleştirdim. Bu ufacık hareketin sebep olduğu sürtünmeyle gözlerim arkaya kaydı. Kimsenin bu kadar derine gidemeyeceğini sanırdım ve kendimi bu kadar harika hissedebileceğimi tahmin bile edemezdim. “Ne düşündün?”

“Siktir.” Erik çaresizce inledi. “Bunu ve daha fazlasını.” Yutkundu. “Daha bir sürü şey, Sadie. Biraz dur. Yoksa...” Gözlerini sıkıca yumdu ve beni sıkıca tutarak dişlerini omzuma geçirdi. “Sadie, boşalacağım...”

“Üzülme,” diye inledim kulağına. “Çok iyi gidiyorsun.”

Aynı anda doruğa ulaşırken bir kasırgaya tutulmuş gibi savruldu ve kollarımı sıkıca boynuna doladığımda onunla sonsuza dek böyle kalmak istedim.

Sabah aynanın önünde tıraş olmasını izledim. Öylesine. Sırf bunu yapabildiğim için.

Bacaklarım için satın aldıklarım benzeyen bir jilet kullanıyordu (markettekilerin en ucuzu.) Gece iki saat bile uyumadığı için gözleri kan çanağına dönen bir kızın, lavabosunun üzerinde bir havluya sarınmış halde oturmasından rahatsızsa bile bunu hiç belli etmiyordu doğrusu. Aslında rahatsız olmadığından emindim ya neyse. Çünkü beni oraya kendisi oturtmuştu.

“Ne kadar uzun boylusun,” dedim yorgun bir sesle. Sırtımı aynaya yaslayıp gözlerimi ona diktim.

Dudakları seğirdi. “Sen değilsin.”

“Biliyorum. Futbol kariyerimin sona ermesini buna bağlıyorum.”

“Crystal Dunn da kısa değil mi?” diye sordu jileti suya tutarken. Ellerini, kasıklarına kadar düştüğü için bana mini bir göz banyosu yaptıran pijamasının altına kuruladı. “Meghan Klingenberg de öyle. Biri daha vardı...”

“Kapa çeneni,” dedim yalandan öfkelenerek. Bu halim hoşuna gitmiş olacaktı ki bana sokulup elini havlunun içinden belime doğru kaydırды. Bunu hayatı boyunca yapmış ve yapacakmış gibi rahattı.

Beni kendine çekmesi hoşuma gitti. Sertleşmesine rağmen bu seferlik bununla yetinmesine bayıldım. Özellikle de burnunu boynuma sürmesine eriyip bittim. Ama...

“Biraz fazla uzunsun,” dedim dudaklarımı köprücük kemiğine değdirerek. “İkimiz için de boyun sakatlıkları öngörüyorum.”

“Hım. Birkaç yılda bir ameliyat olmak zorunda kalabiliriz.” Tenime doğru gülümsedi. “Kapsamlı bir sağlık sigortan vardır umarım?”

“Eh işte.”

“Benimki fena değil. Seni de ona dahil...” Birden konuyu değiştirdi. “Bugün benimle öğle yemeği ye.”

“Genelde öğle yemeği yemem. Sıkı bir kahvaltı edip günü kırk çeşit abur cuburla geçiren tiplerdenim.”

“O zaman sabah sıkı bir kahvaltı edelim ve günü abur cuburla geçirelim.”

Güldüm. Evet. Evet. *Evet*. “En yakın metro istasyonu nerede?”

“Seni işe ben bırakırım.”

“Önce eve gitmeliyim. Ozzy’nin karnını doyurup onu sevgiye boğmalıyım.”

“Seni eve götüreyim. Sonra işe birlikte gideriz. Bu arada beni *hamster*ınla tanıştırsın.”

“Ginepig.”

“İkisi de aynı kapıya çıkmıyor mu?”

Yine güldüm. Yorgun ve uykusuzdum ama mutluluktan ayaklarım yere basmıyordu. Faye’in son kruvasanını Erik almasaydı bu sabahın ne kadar farklı geçebileceğini düşünmeden edemiyordum.

Bugün geri kalan hayatımın ilk günü olabilir miydi?

Dokuzuncu Bölüm

Bugün

“**H**ayır... Ne alakası var? Ben...” Aptal gibi geveliyordum. Harika! Dünya üzerindeki tüm reddedilen kadınların rol modeli olmaya adaydım.

Erik hâlâ önümde çömelmiş vaziyette bana bakıyordu. Aramızdaki bu durumu açıklığa kavuşturmaya kararlı görünüyordu. Asansörün duvarına dayadığım sırtımı dikleştirip derin bir nefes aldım ve aklımı toplamaya çalıştım.

Onunla açık konuşacaktım. Nasıl bir düzenbaz olduğunu suratına haykıracaktım. Üç haftadır her duşa girişimde döktüğüm gözyaşlarının acısını çıkaracaktım. Fıstıklı dondurma ve sarman kedileri sonsuza dek acıyla hatırlayacağım için onu azarlayacaktım. Erik Nowak’a ağzının payını verecektim.

Ama görünüşe bakılırsa, tüm bunları ona aptal sorular tarihinin en aptal sorusunu sorduktan sonra yapacaktım. “Seks o kadar kötü müydü gerçekten?”

Tebrikler, Sadie. Konuyu saptırmakta üzerine yok!

Alayla homurdandı. “Bence değildi.”

“O zaman neden...”

“Sadie.” Gözlerini yüzümde dolaştırdı. “Sen ciddi misin?”

Yanaklarıma ateş bastı. “Konuyu sen açtın.”

“Gerçekten mi? Bak, ne diyeceğim? Ya da boş ver.” Yutkundum. Sadece üzgün görünmüyordu. Onu ilk kez bu kadar perişan görüyordum. Ya da Danimarkalıları bütün duygularını abartıyordu. “Üç hafta kadar önce, her zamanki berbat kahvaltımı etmeye hazırlanırken harika bir kadınla tanıştım. O sabahki her toplantımı iptal ettim ve telefonuma bakmadım; az kalsın ekibim benim için bir arama kurtarma ekibi yollayacaktı. Çünkü tek düşünebildiğim, o kadınla kuş pisliğiyle kaplı bir bankta oturup sohbet etmenin ne kadar eğlenceli olduğuydu. Ne konuştuğumuzun bile önemi yoktu. Onunla olmak yetiyordu. Belli ki şanslı günümdeydim ve onu akşam benimle yemeğe çıkmaya ikna ettim. Sadece güzel, zeki ve komik değildi. Düşündüğümünden daha fazla ortak yanımız vardı ve doğrusunu istersen bu ilk kez başıma geliyordu. Bir ilişki uzmanı sayılmam ama insanlarla ortak noktalar yakalamanın kolay olmadığını biliyorum. İş ağırından almaya çalıştım; çünkü yakaladığımız şeyi mahvetmek istemedim. Sonra... o benim evime gelmeyi teklif etti.” Acı acı güldü.

“Kendime hâkim olmalıydım ama o söz konusu olduğunda, iradem üzerinde sıfır kontrolüm vardı. Bu yüzden evet dedim. Geceyi birlikte geçirdik ve defalarca seviştik. Ve evet, Sadie. Belki hayatta ancak bir kere yakalanabilecek bir uyum vardı aramızda. Tecrübeli olmadığın anlaşılıyordu ama çok iyiydik. Bunları neden anlatıyorum ki? Sen de oradaydın. Biliyorsun zaten.” Çenesini sıkıp başını çevirdi. “Uyuduğunda seni seyrettim ve şimdiye kadar karşılaştığım insanlardan farklı olduğunu düşündüm. Hatta ne yalan söyleyeyim biraz korktum.

“Sabah hâlâ yanımdaydın. O kadar gerçektin ki. Vedalaştığımızda arkamdan koştun; ama etrafta işten insanlar olduğu için öpüşemezdik. Sonra sen elimi sımsıkı tuttun ve korkmama gerek olmadığını anladım. Her şey yolundaydı. Hiçbir yere gitmeyecektin.” Yeniden bana döndü. Gözleri asansörün sarı ışığında cam gibi parlıyordu. “Sonra gece oldu. Günler geçti. Beni hiç aramadın.”

Her bir kelimesini, aralarındaki kısacık duraksama anlarını ve arkalarındaki gizli anlamları analiz ederek onu uzun uzun süzdüm. Sonra öne eğildim ve dişlerimin arasından tısladım:

“Senden nefret ediyorum.”

“Neden?” diye sordu buz gibi bir sesle. Öfkelendiğini görebiliyordum ve ondan korkmuyordum. Tek istediğim canını acıtmaktı. Benim kadar incinmesini istiyordum.

“Çünkü *yalancısın*.”

“Öyle miyim?”

“Yalancının dik âlâsısın.”

“Bak sen.” Yüzlerimiz arasında ancak birkaç santim mesafe vardı. Kokusunu alabiliyordum ve ondan daha da çok nefret ediyordum. “Ne konuda yalan söylemişim?”

“Yapma, Erik. Bal gibi biliyorsun.”

“Bana neden kızdığını bildiğimi sanıyordum, evet. Ama yanılmışım. Neden açık açık söylemiyorsun?”

“Seve seve.” Geri çekilip sırtımı duvara dayadım ve ellerimi göğsümde kavuşturdum. “GreenFrame’in müşterilerini çalmak için beni nasıl kullandığını konuşalım mı?”

Onuncu Bölüm

İki hafta, altı gün önce

“**Y**anındaki Erik Nowak mıydı?”

Gianna'nın sesiyle son beş dakikadır girdiğim yarı koma halinden irkilerek uyandım. Ofisteki masamda duran Megan Rapinoe *Funko* figürünü seyrederken derin düşüncelere dalmıştım.

Tatlı bir uyuşukluk vardı üzerimde. Muhtemelen uykusuzluklandı. Belki bir de Erik'in evimin yakınındaki lokantadan bana aldığı bol şuruplu *waffle* yüzündendi. Kahvesini içerken anlattığı komik hikâyenin de etkisi olabilirdi tabii. İki hafta önce, kanepede uyuyakaldığını ve Kedi'nin onu koltukaltını yalayarak uyandırdığını söylemişti gülerek.

Ona mesaj atmak istiyordum. Onu aramak istiyordum. Asansöre binip alt kata inmek ve onu koklamak istiyordum. Ama hiçbirini yapmayacaktım, çünkü o kadar da deli değildim. En azından, aleni bir şekilde...

“Döndüğüne sevindim.” Masama yaslanan Gianna’ya gülümsedim. İçeri girdiğini bile fark etmemiştim. “Presley nasıl?”

“Daha iyice. Ama şimdi de Evan ile Riley ishal yapan bir virüs kaptı. Bir eğleniyoruz ki sorma! Seni lobide uzun boylu bir adamla gördüm. Erik Nowak mıydı?”

“Ah...” Yüzüme ateş bastı. Aslında utanmak için bir nedenim yoktu. Gianna rahat bir kadındı; insanları yargılayan biri değildi. Ama dün gece yaşananlar fazlasıyla özel ve Erik’le benim aramdaydı. Bir de henüz çok yeniydik. Daha Mara ve Hannah bile bilmiyordu (sabah gördüğüm, *Nasıldı?* mesajlarına cevaben yolladığım patlıcan ve kalp emojilerini saymazsam.) Bu konuyu patronumla konuşmak tuhaf geliyordu. Gerçi yalan söylemek daha tuhaf kaçabilirdi. “Evet. Tanıyor musun?”

“ProBld Erik Nowak’ı mı?”

Başımı yana eğdim. Başka Erik Nowaklar da mı vardı? “Evet.”

“Onunla arkadaş mısın?”

“Yeni tanıştık.”

“Arkadaş değilsiniz yani?” Rahatlamış gibi iç geçirdi. “Aman iyi. Gülüşüyordunuz da ondan sordum.”

“Neden ki? Arkadaş olsaydık ne olurdu?”

“Hiç. Sana kiminle takılacağını söylemek ne haddime. Ama biraz fazla sıkı fıkı görünüyordunuz. Onun için emin olmak istedim.” *Unut gitsin*, dercesine elini salladı. “Arkadaş olsaydınız seni uyaracaktım. Onunla iş konularını konuşurken dikkatli ol diye. Ama yakın olmadığınıza göre...”

“Neden...” Kaşlarımı çatıp onu daha iyi görmek için sandalyemi döndürdüm. Bu konuşma tuhaf bir hal almaya başlamıştı ve belki de devam etmeden önce bir kahve daha içmeliydim. “Dikkatli olmakla neyi kastediyorsun?”

Ağzını açtı. Sonra kapattı ve stajyerlerin etrafta dolanmadığından emin olduğunda tekrar açtı. “ProBld bir süre önce bana bir teklifte bulundu. Temelde, GreenFrame’i ve müşteri portföyünü satın almak istediler. Faaliyetlerimize onların bünyesinde devam etmemizi önerdiler.”

“Öyle mi?” Erik hiç bahsetmemiştii. Gerçi Gianna da bunu benimle ilk kez paylaşıyordu. “Bilmiyordum.”

“O zaman seninle çalışmıyorduk. İki, üç yıl oldu herhalde. Çocuklardan önceydi. Açıkçası daha önce de bu tarz teklifler almıştım. Her zaman alıyorum.”

“Innovus’un teklifini biliyorum.”

“JKC de var. Ama ProBld nasıl desem? Fazla ısrarcıydı.” Gözlerini devirdi. “Bizi istemelerinin nedeni ekolojik olarak sürdürülebilir pazarda büyümeyi hedeflemeleriydi. Ama kalifiye eleman sıkıntısı çekiyorlardı. Senin gibi insanlara ihtiyaçları vardı. Fakat çoğu, bu konuda uzman şirketleri tercih ediyordu. Yanlış anlama, umut vaat eden mühendislerle çalışıyorlardı ama hâlâ istedikleri gibi uzmanlaşamamışlardı. Dolayısıyla gerçekten iyi bir teklif yaptılar. Ben de teşekkür edip başka bir şirkete bağlı olmak istemediğimi belirttim. Birkaç ay işler normal seyrinde devam etti.” Duraksadı. “Sonra bazı sorunlar baş gösterdi.”

Şaşkınlıkla başımı salladım. “Ne gibi?”

“Yıldırma politikası dahilinde, ufak tefek olmasına rağmen mide bulandıran şeyler. Bazı müşterilerimizi hedef aldılar. Onları ısrarla ProBld’ye geçirmeye çalıştılar. Şantiyelerimizi gözetlediklerini duydum. Ortamı koklamak için çalışanlarını yolluyorlarmış. Dediğim gibi, öyle belirgin bir müdahale yoktu ama etik kurallara göre oynamıyorlardı.”

İster istemez gerildim. Duyduklarım hiç hoşuma gitmemiştii. “Gianna, seninle açık konuşacağım,” dedim. Derin bir nefes aldım. “Dün gece Erik’le yemeğe çıktım. Doğrusunu istersen biraz

yakınlaştık. Ama Erik bu tür tezgâhlara bulaşacak biri değil.” Gerçi onunla tanışalı henüz yirmi dört saat olduğu için, belki de bu kadar kesin konuşmamalıydım. Ama sözünü ettiğimiz kişi Erik’ti. Ona güveniyordum. “Yönetimle ilgili konuları nereden bilecek zaten? Şirket ortaklarıyla idarecileri ilgilendiren bir mesele bu.”

“Erik de şirketin ortaklarından.”

Gözlerimi kırptırdım. “Efendim?”

“Erik, ProBld’nin ortaklarından biri.”

Elim ayağım buz kesti ve midem bulanmaya başladı. “Ama... Gianna, emin misin?”

“Onunla yemeğe çıkmışsın. Sana şirketin kurucu ortaklarından olduğunu söylemedi mi?” Cevabı yüzümden okumuş olmalıydı ki acımayla karışık bir hayretle baktı bana. “ProBld’yi iki arkadaşıyla birlikte, daha okuldayken kurmuş. Gerisi malum.”

Seni kaçırmak istemem... Ben daha çok veririm... Şimdiki işinin hoşuna gitmeyen bir yanı varsa sorumluluklarıyla ilgili pazarlığa da açığım.

Bunlar onun sözleriydi. Bana iş mi teklif ediyorsun diye sorduğumda, *ben değil, ProBld*, demişti.

“Mühendis olduğunu biliyor mu?” diye sordu Gianna.

Hafifçe öksürdüm. “Evet. GreenFrame’de çalıştığımı söyledim.”

“Sana çıkma teklif etmeden önce mi, sonra mı?”

“Şey...” Hayır, sebep bu olamazdı. Olmamalıydı. “Önce,” diye mırıldandım.

“Ah, Sadie.” Şimdi bariz bir acımayla bakıyordu bana. “Ama ona projelerimizi, stratejilerimizi falan anlatmadın herhalde? Ya da müşterilerimizi?”

“Be-ben...” Resmen beynim yanmıştı. Doğru düşünemiyordum. Alnımı ovuşturdum. “Sanmıyorum.”

“Sana işle ilgili sorular sordu mu?”

“Hayır...”

Ama sormuştu.

Onu restoranda karşımda otururken hayal ettim. Belli belirsiz gülümsüyordu. Yemeğini kibarca ama büyük bir iştahla yiyordu.

Bugünün nasıl gittiğini sormayı unuttum... Sunumu diyorum.

Müşterin kim?

Projeyi aldınız mı?

“Sadie, iyi misin?”

Hayır. Hiç iyi değildim. “Galiba bir şeyler anlattım. Milton projesiyle ilgili. Sohbet arasında konusu geçti. Be-ben Erik’in mühendis olduğunu bildiğim için gerektiğinden daha fazla ayrıntıya girdim.” Gianna eliyle gözlerini kapadı ve *yer yarılrsa da içine girsem*, diye düşündüm. Bu sabah içimi dolduran kıpır kıpır mutluluğun yerini berbat bir korku ve endişe aldı. Midem bulanıyordu. *Waffledan* geriye kalanları yere boşaltmayacağımı umdum. “Gianna, biraz saçma bir durum olduğunu kabul ediyorum ama Erik öyle bir şey yapmaz. Dün gece gerçekten çok güzeldi. Bir sürü ortak noktamızı keşfettik ve...” Birden sustum, çünkü ağzımdan çıkanları duymaya tahammülüm kalmamıştı.

Erik ortak olduğunu söylememişti. Neden? Neden başım dönüyordu?

“Umarım haklısındır,” dedi Gianna ve bakışlarında yine o huzursuz edici merhamet ifadesi gizliydi. Masamdan kalkıp yüksek topuklarını tıkırdatarak uzaklaştı.

Ağlamak istiyordum. Ama bir yandan da sonradan güleceğim aptalca bir yanlış anlamamanın içinde olduğumu düşünmeden edemiyordum. Başka ne yapacağımı bilmediğim için belki de işe odaklanmalıydım. Ama dikkatim dağılmıştı bir kere. Üstelik çok

yorgundum ve korkuyordum. Öğleden sonra ikide, Erik mesaj attı: *Yediye kadar toplantılarım var. Sonra yemeğe çıkarım mı?* Akşamki yemeği düşündüm. Beni müşterileriyle gittiği restorana götürmüştü. Ben de işinin bir parçası mıydım?

İki dakika sonra bir mesaj daha attı: *İstersen evde sana yemek yapabilirim?*

Hemen arkasından üçüncü mesajı geldi: *Sen sormadan söyleyeyim. Menüde ringa balığı yok.*

Erik'in mesajlarına uzun uzun baktım. Sonra her zamanki gibi kâğıt sıkıştığı için bipleyen fotokopi makinesine bakmak için yerimden kalktım. Sıkışan kâğıdı top yapıp geri dönüşüm kutusuna attım.

Elektronik postalarımı cevapladım. Stajyerlere gülümsedim ve araştırmalarımı yardım etmelerini rica ettim. Bekliyordum ama neyi beklediğimi inanın bilmiyordum. Belki bir işaret. Bu korkunç şüphenin dağılmasını sağlayacak bir şey. Yok canım. Erik'in benimle buluşma nedeni kurumsal casusluk –ya da adı her neyse– değildi tabii ki. Bu bir John Grisham kitabı değildi. Gianna'ya söylediklerimin arkasındaydım. Erik'le ilgili sezgilerim bana onun asla böyle bir hainlik yapmayacağını söylüyordu. Ne yazık ki sezgilerime yüzde yüz güvenemiyordum. Belki de yalnızca maç aralarında dünyanın en seksi adamıyla yiyişmek istediğim için gerçeklerin üzerini örtüyordum.

Fotokopi makinesi üç kere bipledi ve sonra üç kere daha bipledi. Sorununu çözememiştım anlaşılan.

Beş buçukta, Gianna'nın telefonunun çaldığını duydum. On dakika sonra ofisinden çıktı ve masamın önüne dikildi. Stajyerler çıkmıştı. Ofiste yalnızca ikimiz kalmıştık.

Yüreğim buz kesti. Sıkıntıyla patronuma baktım.

"Bil bakalım hangi projeyi kaçırdık?" diye sordu. Sesi sakın ve yumuşaktı. Ben Sana Demiştım tarzında bilmiş bir ifade yoktu yüzünde. "Ve kiminle çalışmaya karar verdiler?"

Gözlerimi yumdum. Buna inanamıyordum. İnanmak istemiyordum.

“Milton’dakiler bugünkü sunumdan etkilenmiş. Rakibimizin sürdürülebilirlik planları bizimkine benziyormuş. Ama daha büyük bir firma oldukları için maliyetleri düşükmüş. Aynı teklifi sunabilir miyiz diye sordular. Maalesef yapamayacağımızı söyledim.”

Gözlerimi uzun bir süre açmadım. Bütün dünyam fııldak gibi dönüyordu ve sakın kalmaya çalışıyordum. “Benim yüzümden,” diye fısıldadım ve ağlamaya başladım. Ya ne yapacaktım? Aptalın tekiydim ve kalbim kırılmıştı. Tabii ki zırlayacaktım.

“Bilemezdin, Sadie.”

Fotokopi makinesi bu sefer arka arkaya altı kere öttü. Gianna’ya başımı salladım ve arkasından bakarken her şeyin tamininin mümkün olmadığını, bazı şeylerin de onarılamayacak kadar kırıldığını düşündüm.

On Birinci Bölüm

Bugün

Hafızamı yoklayarak Erik'in yemekte oyunculuk dersleri aldığından söz edip etmediğini hatırlamaya çalıştım. Hayır, etmemişti ve doğrusunu isterseniz, hiç öyle bir tip değildi zaten. Yine de, yediği haltı bilmeseydim, masumiyetine inanabilirdim. Neden bahsettiğim hakkında en ufak bir fikri yokmuş gibi şaşkınlıkla gözlerini kırpıstırmasını kolayca yutabilirdim.

İyi denemeydi.

“Yapma, Erik.”

Kaşlarını çattı. Hâlâ önümde çömeliyordu. “Hangi müşteri?”

“Daha uzatacak mısın?”

“Hangi müşteri?”

“İkimiz de biliyoruz.”

“*Hangi. Müşteri.*”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Milton.”

Bu isim ona hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi başını iki yana salladı. Elimde bir bıçak olsaydı ona saplayabilirdim. Kaslarını delip tam kalbine... “New Jersey’deki spor ve eğlence merkezi.”

Önce anlamazdan geldi ama sonra hatırlamış gibi başını salladı. “Sunum yaptığın şirket mi? Faye’de karşılaştığımız gün?”

“Evet.”

“İşi almıştın.”

Çenemi sıktım. “Canın cehenneme, Erik.”

Sabırsızca iç çekti. “Sadie, gerçekten anlamıyorum. Mesele neydi biraz hatırlatır mısın, lütfen?”

“Onlarla anlaşmak üzereydik. İmza aşamasına gelmiştik. Ama ertesi gün, benimkine tıpatıp benzeyen bir sunumdan fazlasıyla etkilenip ProBld’yle çalışmaya karar verdiler. Şimdi hatırladın mı?”

Yok, hatırlamamıştı. Fakat hatırlamalıydı tabii. Oyunculuk yeteneği doğuştan geliyordu anlaşılan; çünkü iyice kafası karışmış gibi bir hali vardı. Gözlerini kısmıştı ve hafızasını yokladığını görebiliyordum.

İç çektim. “Erik, ben bu oyundan sıkıldım. Gianna bana her şeyi anlattı. ProBld’nin GreenFrame’i satın almak istediğini biliyorum. Benimle çalıştığım şirkete zarar vermek için mi çıktın, yoksa ayağına kadar gelen fırsatı mı değerlendirdin bilmiyorum. Ama yemekte konuştuklarımızı kullandın ve bizimkine çok yakın bir sunum yaptınız. Müşteriniz bunu bize açıkça söyledi.”

“Ben öyle bir şey yapmadım.”

“Tabii.”

“Gerçekten.”

“Öyledir eminim.” Gözlerimi devirdim.

“Sadie, doğru söylüyorum. Benimle bu yüzden mi konuşmuyorsun? Tesadüfen sizin görüştüğünüz müşterilerden birini aldık diye mi?”

“Birbirinin aynısı iki sunum tesadüf olamaz...”

“Ama öyle. Sen bahsedene kadar o müşteriyi aldığımızı bile bilmiyordum.”

“Sahibi olduğun bir şirketin projelerinden habersiz olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?”

“Ben kıdemsiz bir çalışan değilim, Sadie.” Ses tonuna bakılırsa bana laf anlatamamaktan sıkılmıştı. Ben haftalardır acı çekiyordum. *Biraz da o çeksin*, diye düşündüm. “ProBld’de yöneticiyim. Altımda bir sürü müdür ve çalışan var. GreenFrame gibi küçük bir firmadan söz etmiyorum. Bir sürü ekiple aynı anda ilgileniyorum ve tüm gün patent avukatları, mimarlar ve kalite kontrol müdürleriyle sıkıcı toplantılar yapıyorum. Yüksek öncelikli anlaşmalar ya da büyük kârlı projeler dışında çoğu işten bazen başladıktan günler sonra haberim oluyor. Büyük idari kararlar harici...”

Birden sustu ve geri çekildi. Bana doğru eğilmekten vazgeçip sırtını dikleştirdi ve burnunu başparmağıyla işaretparmağı arasında sıkıştırdı. Gözlerini kapayıp birkaç saniye bekledi ve son derece samimi bir tavırla inledi:

“Siktir.”

Şaşırma sırası bendeydi. “Efendim?”

“Siktir.”

“Ne oluyor?”

Bana baktığında deminki yılgınlığından eser kalmamıştı. “Haklısın.”

“Hangi konuda?”

“Bendim. Müşteriyi benim yüzümden kaçırdın. Ama düşündüğün sebepten değil.”

“Ne diyorsun ya?”

“Şeyden sonra... Birlikte kaldığımız geceden...” Yüzünü ovuşturdu. “O sabah, müdürlerden biriyle toplantım vardı. Bana sürdürülebilirliğe özellikle önem veren bir şirkete sunum hazırladıklarını söyledi. Ayrıntıya girmedim. Ben de sormadım. Ama bizim alanımız olmadığı için yararlanabileceği bir kaynak biliyor muyum diye sordu. Ben de ona akademik bir makale yolladım.” Yutkundu. “Seninkini.”

Başım dönüyordu ve oturmama rağmen düşmekten korktum. “Benim makalem mi? Sürdürülebilir mühendislik sistemlerini anlattığım emsal değerlendirmemi mi söylüyorsun?”

Yavaşça başını salladı. Çaresizce. “Hatta tezini de şirketteki herkese yolladım ve ekip liderlerinin özellikle okumasını istedim. Gerçi bunu birkaç gün sonra yaptım. Kendim okuduktan sonra.”

“Benim tezimi?” Yanlış duymuştum herhalde. Beynim yandığı için işittiklerimi kavrayamıyordum. “Doktora tezimi mi söylüyorsun?”

Pişmanlıkla başını salladı. Artık ona kızgın olduğumu bile sanmıyordum. Ya da belki öyleydin ama yaşadığım şok yüzünden... “Tezimi nereden buldun? Ya da makalemi?”

“Makale Google Scholar’daydı. Tez de...” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Caltech’te tanıdığım bir kütüphaneci var. Bağlantıyı o yolladı.”

“Onu sana yollamasını istedin.” Neler oluyordu? Atomları ka-
ostan oluşan paralel bir evrene mi geçmiştim? “Ne zaman?”

“Sonraki sabah. Ofise gittiğimde.”

“Neden?”

“ünkü okumak istedim.”

“Ama neden?”

Geç anlayan biriymişim gibi baktı bana. “ünkü sen yazmıştın.”

Belki de gerçekten geç anlıyordum. “Yayımlanan araştırma-
larımı okuyarak GreenFrame’in sunumunu tahmin etmeye mi
alıştın?”

“Hayır.” Sesindeki suçluluk kayboldu. Yine biraz kırıgın ve
biraz da öfkeli bir tavır takındı. “Neler yazdığını merak ettim;
Çünkü ilgimi çeken bir konuydu ve yemekte konuştuklarımızdan
senin –kendim de dahil– ProBld’deki birçok kişiden daha iyi bir
mühendis olduğunu anladım. Ayrıca masama oturduktan beş
dakika sonra, seni düşünmeden edemediğimi fark ettim ve bu
durumu verimli bir şeye dönüştürmek istedim. Tezini okudu-
đumda o kadar heyecanlandım ki herkesle paylaşmakta sakınca
görmedim. Kahretsin. Hiç düşünemedim.” Elinin tersiyle du-
daklarını ovuşturdu. “Hepsi benim hatamdı. Kötü bir niyetim
yoktu ama bütün sorumluluğu üstleniyorum. O müdürle ko-
nuşacağım. Müşteriyle de. Hak ettiğin başarıyı elde etmen için
uğraşacağım.”

Ona bakakaldım. Bunları söylemesini beklemiyordum. Ne
bekliyordum onu da bilmiyordum. Belki de yaptığı ahlaksızlığu
savunacağını sanmıştım. Bu da ondan daha beter tiksinneme
neden olacaktı.

“İlerisi için bir anlaşma yapabiliriz. Potansiyel müşterilerinin peşine düşmeyiz. Bilmiyorum ama Gianna’yla konuşacağım.”

Pardon? “Ortakların buna asla yanaşmaz.”

“Durumu anlattığımda itiraz etmezler,” dedi kendinden emin bir tavırla.

“Tabii, çünkü sen de onlardan birisin.” Yine tepem atmıştı. Güzel. Şahane. “O da başka bir yalanın zaten.”

Yüzü mü kızarmıştı? “Yalan söylemedim.”

“Ne fark eder? Gerçeği sakladın.”

“Ondan değil. Ben...” Erik’le tanıştığımdan beri ilk kez bu serinkanlı ve sert mizaçlı adamın utandığına şahit oluyordum, istesem de başımı çeviremedim. “Bilip bilmediğinden emin değildim. Tanıştığım çoğu insan, beni bir şekilde sağdan soldan duymuş olur. Ukalalık etmiyorum. Gerçek bu. Yemekte kurumsal hayatın akademik hayattan ne kadar farklı olduğunu söyledin. Arkadaşlarını özlediğini anlattın. Ben de mezun olur olmaz arkadaşlarımla bir şirket kurduğumu söylemek için birkaç gün daha bekleyebileceğimi düşündüm. O geçişi kolayca yapmamla övünmek istemedim.”

“Gayet şey bir açıklamaydı.” İnandırıcıydı aslında. Davranışı da fazlasıyla düşünceliydi. “Baştan savma.”

Saçmalamışım gibi alayla güldü. “Baştan savma mı?”

“Erik, lütfen!” Ellerimi yana açtım. “Daha fazla uzatmasak mı? Beni kendi çıkarların için yemeğe davet etmişsin işte. Bambaşka bir amacın varmış. Bana iş teklif etmeye bile yeltendin!”

“Ne var bunda? Yine olsa yine yaparım. Hatta şimdi yapacağım. Benim için çalışmak ister misin? Teklifim hâlâ geçerli ve...”

“Dur!” Susması için elimi kaldırdım. “Rica ederim, buna bir son ver.”

“Peki.” Derin bir nefes aldı. Tekrar konuştuğunda sesi sakindi. “Şimdi... Bana kızgınsın, çünkü seninle bir müşterini çalmak ve Gianna’dan şirketini bize satmamasının intikamını almak için yat-tığımı sanıyorsun. Biraz uzak bir ihtimal olsa da seni anlıyorum. Parçaları birleştirdin ve böyle bir sonuca vardın. Doğru mu?”

Başımı salladım. Gözlerimin arkasında rahatsız edici bir ba-sınç vardı.

“Anladım,” dedi sabırla. “Ama bir de benim tarafımdan bak. Tezini şirkettekilere göndererek her şeyi mahvettiğimi bile daha beş dakika önce öğrendim. Seni defalarca aradım ama açmadın. Seninle konuşmak için yukarı çıktığımda Gianna beni görmek istemediğini söyledi. Ben de beni istemeyen bir kadını taciz eden bir psikopat gibi görünmekten çekindiğim için üstelemedim. Ama seni düşünmekten vazgeçmedim. O gece aramızda yaşı-anların her anını irdeledim. Benden neden uzaklaştığını bul-maya çalıştım. Durmadan bir sebep aradım. Aradan geçen üç hafta boyunca her gün bunu düşündüm.”

“Erik...”

“Abartmıyorum.” Suçlayıcı bir tavır takınsaydı daha kolay olurdu. Ama hayır. O kadar dürüst, mantıklı ve içten konuşuyor-du ki avazım çıktığı kadar bağırmak istedim. “Bütün konuşma-larımızı, birlikte yaşadığımız her bir anı uzun uzun düşündüm. Neyi yanlış yaptığımı anlayamasam da sorunun evde yaşanan-larla ilgili olduğuna karar verdim.”

“Hayır...”

“Korktum, Sadie. Daha önce hiç korkmadığım kadar korktum. Seni incittiğimi düşündüm.” Elini uzatıp yanağıma koydu. “Bir şekilde acı çektiğini düşündüm. Hatamı telafi edemediğim için içim içimi yedi. Birine âşık olmak üzere olduğunu hissettiğinde bu tür duygularla boğuşmak hiç de eğlenceli olmuyor inan.” Gözlerini kapattı. “Ya da o kişiye çoktan âşık olduğunu anladığında.”

Yer altımdan kaydı. Karanlık bir boşluğa yuvarlandığımı hissettim. Sonra kör edici bir ışıkla gözlerimi kırptırdım.

Kıpırdamadan bekledim.

“Elektrik geldi,” diye inledim asansörün yeniden çalıştığını fark ettiğimde. Erik de fark etmişti muhakkak ama ne şaşırdı, ne de benden uzaklaşmak için bir hamlede bulundu. Bir cevap beklercesine gözlerimin içine bakmaya devam etti. Ama istediği cevabı veremedim. Yapamadım. Başımı çevirerek yanağımdaki elden kurtuldum. Çantamı aldım ve büzüldüğüm köşede doğruldum.

“Sadie.” Birinci katta kapılar açıldığı gibi kendimi dışarı attım. Erik peşimden geldi. “Sadie, dur...”

“Erik!” diye seslendi biri lobinin karşısından. Ses, mermer zeminde yankılandı. Küçük bir grup insan, tamirci tulumları giyen iki adamla konuşuyordu. “İyi misin?” Onun da ortaklardan biri olduğundan emindim (yaşadıklarımızdan sonra nefretle ProBld hakkında biraz araştırma yapmıştım.) Yanındakiler de fazla mesaiye kalan tiplerdi.

“Evet,” dedi Erik ama onlara doğru bir hamle yapmadı.

“Asansörde mi kaldınız?”

“Küçüğünde.” Sesinde bariz bir sabırsızlık vardı. Bana döndüğünde daha yumuşak bir tonda konuştu. “Sadie, gel...”

“Yalnızca ikiniz mi?” diye seslendi adam. “ProBld’den başka kimsenin mahsur kalmadığından emin olmaya çalışıyorlar. Biraz gelebilir misin?”

“Bir dakika,” diye tısladı Erik öfkeyle.

Arkamı döndüğümde kolumu yakaladı ve bu basit temas bile bütün sinir uçlarımı uyandırdı. “Bekle, lütfen. Konuşmamız gerek. Sadece beş dakika.” Başımı sallayana kadar gözlerimin içine bakmayı sürdürdü.

Ama bana arkasını döndüğü anda bir an bile tereddüt etmedim. Dokunuşunun tüm izlerini silmek için kolumu ovuşturdum ve ılık gece havasına çıktım.

On İkinci Bölüm

“Dur bir dakika. Dur, dur, dur.” Mac monitörümün ortasındaki Mara, Hannah’yla benim dikkatimi çekmek için işaretparmağını kaldırdı. “Bunca zamandır bu adama boşuna mı küfür ediyormuşuz? Genital bölgelerinde siğil çıksın, tırnakları mantarla kaplansın, milletin Youtube’a ameliyatla aldırma videolarını yüklediği kadar devasa sivilceler suratını bassın diye haybeye mi uğraşıyormuşuz? Hiçbirini hak etmemiş mi yani?”

Sıkıntıyla homurdandım. “Hayır. Bilmiyorum. Belki.”

“Konuyla bağlantılı bir soru soruyorum,” diye atıldı Hannah. “Asansörde ne kadar kaldınız?”

“Emin değilim. Bir saat. Belki daha az. Neden?”

Omuz silkti. “Stockholm sendromu ihtimalini göz ardı etmek istemem.”

Gözlerimi devirerek kendimi yatağa attım. Ozzy, belki son kontrol ettiğinden bu yana dev bir salatalığa dönüşmüşümdür diye beni hevesle kokladı. Sonra hayal kırıklığıyla uzaklaştı.

“Tamam, olayın üzerinden bir kere daha geçelim,” dedi Mara. “Sana anlattıklarına inandın mı?”

“Hayır. Bilmiyorum. Evet. Belki?”

“Bana bak, Sadie. Bir daha...”

“Evet.” Yatakta doğruldum. “Aslında mantıklı geldi. Yayınlanan makalemde sürdürülebilirlik sistemlerinden bahsettim ve tezimde de onları detaylı bir şekilde...”

“Keşke bilgi paylaşımı konusunda önlem alsaydın,” dedi Hannah koyu kumral saçlarıyla oynayarak. “Tezine herkes bu kadar kolay ulaşmamalıydı.”

“Kesinlikle. Dolayısıyla yazdıklarımı okuyan biri sunumunun bir benzerini hazırlayabilirdi. İş başladığında bazı sorunlar çıkacaktı tabii. Sonuçta Gianna’yla benim kadar deneyimli değiller. Ama ilk etapta işi alıp gerisini sonra düşünürüz demişlerdir. Özetle, Erik’in anlattıkları mantıklı geldi.”

“Genital siğillerden yırttı mı yani?” diye sordu Mara. “Hem sen o makaleyi insanlara ilham vermek için yayınlatmamış mıydın?”

“Doğru.” Gözlerimi kapadım. Son iki saattir belki yirminci kere bir süreliğine ortadan kaybolmayı diledim. *Haydi, bir mucize olsun*, dedim içimden. *Dolabımın kapağını açayım ve o da ne! Başka bir dünyaya açılan bir boyut kapısı!* Davranışlarımın sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalmayacağım bir diyarda daha mutlu olabilirdim belki de. “Rakiplerimin araştırmalarını bana karşı kullanabileceğini düşünemedim.”

“Onu fark ettim,” dedi Mara ve imalı bir şekilde duraksamasına bakılırsa söyleyecekleri bitmemişti. “Ama,” diye ekledi beni yanıltmayarak, “bunun Erik’in hatası olduğunu düşünmüyorum.”

“Ayrıca özür diledi,” dedi Hannah. “Tezini okuması da seninle ne kadar ilgilendiğini gösterir. Yattığım adamların sence kaç çalışmamı okudu?”

“Bilmem. Kaçı?”

“Bildiğin gibi, ben seksle sohbetin iyi bir ikili olmadığına inananlardanım ama kabaca bir tahmin yapmam gerekirse... Sıfır, yani hiçbir!”

“Katılıyorum,” dedi Mara. “Artı, durumu düzeltmenin bir yolunu bulmayı teklif ettiğini söyledin. Sana değer vermeseydi buna kalkışmazdı.”

“Kesinlikle.” Hannah başını salladı. “Oyumu genital siğillere hayırdan yana kullanıyorum.”

“Ben de. Cadı mahkemesi Bay Nowak’ın beraat etmesine karar verdi.”

“Bir dakika.” Ellerimin ayalarıyla gözlerimi ovuşturdum. “Siz kimden yanasınız?”

“Tabii ki senden, Sadie.”

“Senin aksine,” diye ekledi Hannah.

“Ne demek o?”

Birbirlerine baktılar. Bir Zoom görüşmesinde olduğumuzu biliyordum ve birbirlerine bakmaları teknik açıdan imkânsızdı. Ama baktılar işte. Resmen bakıştıklarını hissettim. “Pekâlâ,” dedi Hannah. “Olay şöyle gelişti. Sen bu adamla tanıştın ve yattınız. Seks süperdi, aman ne iyi! Ertesi gün, götün teki olduğunu öğrendin ve arkasından üç hafta ağlayıp kilolarca Talenti dondurması gömdün. Bu arada *yıllarca* çıktığın adam için bu kadar gözyaşı dökmediğini belirtmeden geçemeyeceğim. Sonra bütün yaşananların koca bir yanlış anlamadan ibaret olduğunu öğrendin. Aslında düzeltilebilir bir durum olduğunu. Peki, sen ne yaptın? Ondan kaçtın! Seninle konuşmak istedi ve adım gibi emi-

nim ki sen de söyleyeceklerini duymaya can atıyordun. Neden gittin, Sadie?”

Hannah’nın hiçbir şeyi kaçırmayan, cin gibi gözlerine baktım. Neden üzerime geldiğini biliyordum. Kendi iyiliğim için beni gerçeklerle yüzleştirmeye çalışıyordu. “Lapland’de kalsaydın daha mı iyiydi?”

Sırıttı. “Bence de. Onun için oraya geri dönmeye çalışıyorum. Konumuza dönecek olursak, iletişim becerilerini geliştirmek için neler yapmayı düşünüyorsun?”

“O kadar da kötü değiller.”

“Maalesef biraz öyleler,” dedi Mara.

Mara’ya da ters bir bakış fırlattım. Eh, böyle durumlarda adil davranmak lazımdı. “Bak ne diyeceğim? İletişim yeteneğimin zayıf olduğunu kabul edebilirim. Ama bir zamanlar kurutucuda bir CVS fişi bıraktı diye az kalsın polise teslim edeceği adamla yüzük alışverişine çıkmanın eşiğine gelen biri tarafından küçük düşürülmeyi reddediyorum.”

“Yüzük alışverişine çıkmayacaklar,” dedi Hannah lakayt bir tavırla elini sallayarak. “Bahse girerim, yakında parmağına bir aile yadigârı takacak.”

“Abileri yok mu?” diye sordum. “Aile yadigârları dört düğün önce tükenmiştir.”

“Doğru. Biraz alışveriş yapması gerekebilir. Sence damat bey bizi Claire’s’in D.C.’de bilmem hangi alışveriş merkezindeki şubesinden arayıp Mara’nın nasıl bir yüzük isteyeceğini sorar mı?”

“Geçen hafta Costco’nun alyans sattığını okudum... Aa, merhaba, Liam.”

Mara’nın erkek arkadaşı ekranda belirdi ve gelip Mara’nın arkasında durdu. Son birkaç haftadır sohbetlerimize ara sıra konuk sanatçı olarak katılıyordu. Aslında Mara’nın utanç verici

okul hikâyelerinin peşindeydi ama erkek meslektaşlarımızdan yakındığımızda da bizimle birlikte onlara demediğini bırakmıyordu. Onunla ilk kez Mara'nın banyosuna bubi tuzağı kurma planları yaptığı sırada tanıştığımız göz önünde bulundurulursa, şimdi bu kadar iyi anlaşmamız hayatımıza beklenmedik bir eğlence katmıştı.

“Claire’s ha? Ve Costco?” Liam kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çattı. “Biraz alındım doğrusu.”

“Costco’nun nesi var?” diye atıldık Hannah’yla koro halinde.

“Evet, Liam. Costco’ya bir gazezin mi var?”

Liam, başını iki yana sallayıp Mara'nın kafasının tepesine bir öpücük kondurduktan sonra kameranın açısından çıktı. Kendisini Mara’yla çok yakıştırdığımı söylemeden geçmeyecektim.

“Zayıf iletişim becerilerine dönersek,” dedi Mara.

Gözlerimi devirdim.

“Erik’e hâlâ kızgın mısın?” diye sordu Hannah. “Sonuçta sıkıntılı günler geçirdin. Bilmeden de olsa seni üzdü. Belki bu hisleri üzerinden atmakta güçlük çekiyorsun. Bütün mesele bu olamaz mı?”

Erik’in lobide koluma yapışması aklıma geldi. Asansör çalıştığında bana nasıl baktığını hatırladım. Ben yanında olduğum süreçte dünya umurunda değilmiş gibi gözlerimin içine bakmaya devam etmişti. Söylediklerini düşünmemeye çalıştım ama gözümde canlanan bir mutluluk sahnesini de zihnimin karanlık bir köşesine itelemeye uğraşmadım. Onun mutfağında, önceki günden kalan Çin yemeklerini ayakta yerken gülüşüyorduk. Haftalardır ilk kez, bu sahne ihanetin buruk tadıyla gölgelenmedi. Birlikte geçirdiğimiz gecenin bütün romantik anlarının tatlı hatıralarıyla sarmalandığımı hissettim. Üşüdüğümü söylediğimde kombinin derecesini yükseltip iri ve sıcak elleriyle ayaklarımı ısıtmaya çalışmıştı. Gece boyunca harikulade bir şeyin eşiğinde olduğumuzu hissetmiştim.

Kızgınlığım geçmişti. Artık öfkeyle kavrulmuyordum.

“Kızgın olmamla ilgisi yok,” dedim.

“Ona inanmıyorsun musun?”

“Hayır. Gianna bana asla yalan söylemez. Ama bence o da durumu yanlış anladı. Yani Eriğe inanıyorum.”

“Ne öyleyse?”

Yutkundum. Gerçeği öğrendiğimden beri neden içimin bu kadar sıkıldığını anlamaya çalıştım. Rahatlamak yerine neden hayal kırıklığına uğradığımı ve hatta korktuğumu... Sonra birden kafama dank etti. “Artık bir önemi kalmadı,” derken bunun sebebini gayet iyi biliyordum.

“Neden?”

Gözlerimi kapattım. “Çünkü her şeyi mahvettim.”

“Nasıl?”

Ağzımda buruk bir tat bırakan o korkunç hissi dillendirmediğim sürece asla anlamayacaklardı. “Bu saatten sonra benimle ilgilenmez. Tanıştık ve beni eğlenceli buldu. Bir sürü ortak noktamız olduğunu düşünerek benden hoşlandı. Ama sonra çocuk gibi davrandım. Ya da mantıklı düşünmekten aciz biri gibi. Numarasını engelledim ve onu kurumsal casuslukla suçladım. Yaptığı hatayı düzeltmek istese de kaldığımız yerden devam edemeyiz, kızlar. Onu kendimden soğuttum. Lanet olsun!” Yüzümü avuçlarıma gömdüm.

Sıçmıştım. Tam tabiriyle sıçmıştım ve şimdi bununla yaşamak zorundaydım. Hayatım boyunca herkesi onunla kıyaslayacaktım. Ondan başka kimse beni güldüremeyecekti. Kimse onun gibi vücuduma şarkılar söyletemeyecek ve başka hiç kimse Galatasaray’a haksızlık ettiği için beni onun kadar kızdıramayacaktı. Onunla yaşadığımı hissetmiştim. Tüm duyguları bir arada ve en yoğun halleriyle duyumsamıştım.

“Hayatım.” Mara başını yana eğdi. “Bunu bilemezsin.”

“Biliyorum. Başka türlü mü mümkün mü?”

“Yanlış düşünüyorsun.” Hannah öne eğildiğinde güzel yüzü ekranın tamamını kapladı. “Erik, sorun çözümü konusunda öncelik almakta ara sıra zorlandığını öğrendi, hepsi o.”

Öfkeyle homurdandım. “Duygusal açıdan, şu anda bu konuşmayı sonlandıracak kadar sağlam olmayı isterdim.”

“Ama değilsin. Söylemeye çalıştığım şu: Bırak nasıl bir sevgili olacağına Erik karar versin. Belki senin gibi biriyle uğraşmak hoşuna gidecek. Ne biliyorsun? Üç hafta önceki gibi davranır ve onunla iletişimini kesersen, onun adına karar vermekten başka bir şey yapmazsın.”

Aklım karışmıştı doğrusu. Gözlerimi kırptırdım. Sonra, neden mühendislik okumaya karar verdiğimi hatırladım. Logaritmik türevler, ilişkilerden daha kolaydı. “Yani?” diye sordum.

“Sadie, bu adamdan çok hoşlandığını biliyorum. Reddedilmekten korktuğun için kendini geri çekiyorsun. Ama ona bir seçme şansı vermezsen, onu sonsuza dek kaybedeceksin.”

Yavaşça başımı salladım ve boğazımın düğümlenmesine aldırmadan düşünmeye çalıştım. Cesur davranma, ne istediğimi dile getirme ve değer verdiğim insanın peşinden gitme fikri aklıma yatmaya başladı. Erik’i hatırladım. Parktaki bir bankta ve ıssız bir kaldırımında aramızda esen tatlı rüzgârı hatırladım. Beraberinde sürüklediği ihtimallerin yüreğimde yarattığı tatlı kıpırtıları... *Belki* kelimesinin ardında gizli anlamları...

O geceki ikinci sevişmemizden sonra, Erik kulağıma, sığınacağımı buldum, diye fısıldamıştı, *mutlu olduğum yeri*. Terli saçlarımı alnımdan çektiğinde ona bakmış ve gözlerinin güneşli bir günde gökyüzünün büründüğü renkte olduğunu düşünmüştüm. Gökyüzüne bakmayı oldum olası severdim.

“Haklısınız,” dedim. “Ona gitmeliyim.”

Hannah gülümsedi. “New York’ta saat kaç? Gece bir mi? Yarın on gibi ararsın diye düşünmüştüm.”

“Hemen şimdi ona gitmeliyim.”

“Ben öyle demedim. Sabah...”

“Hoşça kalın, kızlar. Sizi seviyorum.”

Bilgisayarı kapatıp yataktan fırladım ve montumla telefonu-
ma bakındım. Hemen bir Uber çağıracaktım ama kahretsin ki
Erik’in nerede yaşadığını hatırlamama rağmen adresini bilmi-
yordum. Kapıya koşarken bir yandan da anahtarımı arıyor, evine
yakın ve bilinen bir yer var mı diye hatırlamaya çalışıyordum.
Şey nasıl yazılıyordu...

“Sadie?”

Başımı kaldırdım. Erik açık kapının önünde duruyordu:
uzun boyu, ciddi yüzü ve tüm Kurumsal Thor heybetiyle. Kılığı
son gördüğümdekiyle aynıydı. Üzerine ince bir ceket giymişti o
kadar. Kapıyı çalmaya hazırlanan eli havada kalmıştı.

“Bir yere mi gidiyorsun?”

“Hayır. Evet. Hayır. Ben...” Bir adım geriledim. Bir adım ve
bir adım daha. Erik olduğu yerde durdu. Yanaklarım yanmaya
başladı. Hayal mi görüyordum? Gerçekten Astoria’da mıydı?
Benim apartmanımda? Bir gürültü koptu ve yerde duran anah-
tarıma boş gözlerle baktım. Uykuya ihtiyacım vardı. Yedi yıllık
bir uykuya.

Eğilip anahtarımı aldı ve minik bir futbol topuyla süslü
anahtarlığıma göz attıktan sonra bana uzattı. “İçeri girebilir
miyim? Sadece konuşmak istiyorum. Rahatsız olursan burada
da durabilirim.”

“Hayır. Hayır, gel.” Öksürdüm. “Tabii gelebilirsin.”

Kısa bir tereddüdün ardından içeri girdi ve kapıyı arkasından
kapattı. Ama girişte dikilmeye devam etti. “Teşekkür ederim.”

Ben de sana geliyordum, demek için ağzımı açtım. Sana kafanı karıştıracak bir sürü şey söyleyecektim. Ama hiç beklemediğim bir anda onu karşımda görmek cesaretimi kırmıştı. Uber’de, Notlar uygulamasına yazmayı planladığım ateşli konuşmayı tamamen unutmuştum. Hiç sesimi çıkarmadan ona bakmaya devam ettim.

Kahretsin. Benim neyim vardı?

“Al,” dedi telefonunu uzatarak.

Hoppala! “Bunu bana neden veriyorsun?”

“Çünkü bakmanı istiyorum. Şifresi 1111.”

Suratına baktım. “1111 mi? Dalga mı geçiyorsun?”

“Evet, biliyorum. Boş ver.”

Alayla homurdandım. “Benden bunu isteme.”

İç çekti. “Tamam. Sadece bir tane yorum hakkın var.”

“Bir bir bir bir yoruma ne dersin?”

“Başka hakkın kalmadı. Şimdi...”

“Ama söyleyeceklerim daha bitmedi.”

“Şunu açar mısın, lütfen?”

Dudağımı sarkıtıp dediğini yaptım. “Açtım.”

Başını salladı. “Elektronik postalarımı aç. Orada iş yazışmalarım var. Çoğu gizli. Dolayısıyla okumamanı rica ediyorum. Soyadını arat.”

“Neden?”

“Çünkü hepsi orada. Tezini istediğimi ve budalalık edip onu tüm şirkete yolladığımı görebilirsin. Hatta birkaç kişiyle tezini tartıştığımı. Tarihlerle bakarsan doğru söylediğimi anlarsın.” Ona bakakaldım ve konuşmaya devam ettiğinde iyice yerin dibine geçtim. “Benim aklıma bu geldi. Gianna’nın bazı şeyleri yanlış yorumladığına inanmanı sağlayacak başka bir yol varsa da söy-

le, lütfen. İstersen telefonumu burada bırakabilirim. Zamana ihtiyacım var dersen. Biri arar ya da mesaj atarsa ben sonra onlara dönerim.”

Her zamanki gibi ciddi ve dürüst bakışlarla süzüyordu beni. Reddedilme korkum tamamen geçti ve beynimin bana dayattığı kuruntulardan sıkıldığımı fark ettim.

Bu farkındalıkla birlikte ne yapmam gerektiğini de anlayıverdim. Telefonunu sıkıca tuttum ve ona yaklaşıp ceketinin cebine koydum. Elimi hemen çekmedim ve Erik’in vücudundan yayılan sıcaklığın tadını çıkardım. Parmaklarım temiz, pamuklu astara değdi. Cebinde buruşturulmuş şeker kâğıtları ya da boş bir dudak nemlendiricisi kutusu yoktu.

Elim, Erik’in cebinde olmaya bayılmıştı. Yağmurlu sonbahar akşamlarında ve serin bahar sabahlarında bu cebe sığınmak istiyordu. Orada, Erik’in elinin yanında yaşamak istiyordu.

Ama şimdilik yapmam gereken başka bir şey vardı. Telefonumu ona uzattım. Erik onu şüpheyle süzdü. “Şifresi 1930,” dedim.

Dudakları seğirdi. “İlk FIFA Dünya Kupası’nın düzenlendiği yıl mı?”

Güldüm, çünkü bilmişti. Tabii bilecekti. Ondandır da bu beklenirdi. Sonra içimden ağlamak geldi ve gözyaşlarıma engel olamadım.

“Aç, lütfen,” dedim burnumu çekerek. Erik gözyaşlarımı görünce panikledi. Bana sokulmak, beni teselli etmek istedi ama izin vermedim. “Telefonu aç, Erik.”

Telaşla dediğimi yaptı. “Açtım. Sadie...”

“Rehberime gir ve adını bul. Gerçek adını yazdım.” *Telefonuma şirin bir takma isimle kaydettiğim birinden uzun süre nefret edemem diye tırstım*, demedim. Ama bu düşünce nemli gözlerime rağmen beni gülümsetti.

“Buldum,” dedi sabırsızca. “Sadie, ben...”

Derin bir nefes aldım. “Şimdi, lütfen, engelini kaldır.”

Duraksadı. “Efendim?”

“Numaranı engelledim. Çünkü...” Elimin tersiyle yanağımı sildim ama gözyaşlarım dinmiyordu. “Çünkü adını görmeye dayanamadım. Engeli kaldır.” Gürültüyle burnumu çektim. “Eğer ara sıra kaçığın teki gibi davranmama aldırmayacağına karar verir de beni ararsan bu sefer telefonu açacağım ve...”

Sonraki an beni kendine çekip göğsüne bastırdı. Belki de ondan doğru düzgün özür dilemeli ve kendimi ifade etmeye çalışmalıydım. Ama kollarına ve artık tanıdık gelen kokusuna gömülmekten kendimi alamadım. Saçlarımı eliyle arkaya taradığında yüzümü göğsüne bastırıp derin bir iç çektim.

“Tek gecelik ilişkilerde berbatım,” dedim boğuk bir sesle.

“Bizimki tek gecelik bir ilişki değildi, Sadie.”

“Belki. Yani bilmiyorum. Daha önce hiç...”

“Ben ikimize de yetecek kadarını, hatta daha fazlasını yaşadım.” Yüzümü görmek için hafifçe geri çekildi. “Seninle tek gecelik bir ilişki yaşamadık.”

Onu öpmem bilinçli olarak verdiğim bir karar değildi. Kendiliğinden oluverdi. Bir an birbirimize bakıyorduk ve sonraki an öpüşmeye başlamıştık. Erik, New York’un bahar geceleri gibi kokuyordu. Elini başımın arkasına koydu ve inleyerek beni duvara iterken dudaklarımı emmeye devam etti.

“İyi miyiz?” diye sordu soluklanmak için durduğunda. Başımı sallamak istedim ama beni yine öpmeye başlayınca buna fırsat bulamadım. Sonra sorduğu soruyu hatırladı. “Sadie, iyi miyiz?” diye mırıldandı.

Gözlerimi kapayıp alt dudağını ısırdım. Yumuşak ve dolgundu. Bacaklarımın arasında, beni tatmin etmek için sabırla uğraş-

ması aklıma geldi. Defalarca boşalmıştım ve hislerim kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar yoğundu.

“Sadie.” Kesik kesik soluyordu. Kendini kontrol etmek ister gibi bir adım geri çekildi. “Aramız düzeldi mi? En ufak bir kuşkun kalmasın istiyorum. Eğer bunu tek gecelik bir ilişki olarak görüyorsan...”

“Hayır. Ben...” Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Bu kez onu şefkatle, usulca öptüm. “Hayır. İyiyiz.”

“Söz mü?” diye sordu dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan.

Başımı salladım. Ve sonra, buna önem verdiğini anladığım için “Söz,” dedim.

Görünmez bir düğmeye basmıştım sanki. Bir saniye önce bana soru sorarcasına bakıyordu. Sonraki an birbirimize sabırsızca dokunmaya başlamıştık. Ben kotunun fermuarına yapışırken o bluzumun düğmelerini açtı. İkimiz de çıldırmış gibiydik. Heyecandan elimiz ayağımıza dolaşıyordu. Kotunu ve iç çamaşırını indirdiğimde sertleşen aletini kavrayıp elimi birkaç kez aşağı yukarı hareket ettirdim. Zevkle inledi. Sonra bileğimi duvara yaptırdı ve pantolonuma saldırdı.

Parmaklarını ıslanan külotumun içine kaydırды ve istemsizce bacaklarımı açtım. “Mor,” diye inledi külotumu çekerken. “Sonunda.”

“Bugün sunumum vardı. Yani dün,” diye düzelttim üzerimi çıkarmasına yardım ederken.

“Sutyenini bende unutmuşsun,” dedi boğuk bir fısıltıyla. Parmağını üzerimdeki sutyenin kenarlarında gezdirdi; ancak çıkarmak yerine dantel kısımlarını göğüslerimin altına sıkıştırdı. Meme uçlarımda dikleştiğini hissettim ve aynı anda zevkle inledik.

“Sende kalsın.”

“İyi.”

“İyi mi?”

Başparmağını göğüs uçlarımda gezdirdi. “Bıraktığın gibi bulamayabilirdin.”

Nefes nefese güldüm. “Neden? Sen mi kullandın?”

Cevap vermedi. Bunun yerine beni kucakladı ve bacaklarımı kalçalarına doladım. Birkaç adımlık mesafede yatağım ve bir sürü mobilya olmasına rağmen Erik beni duvara mıhladı. Sonra birden durdu. “Rahat mısın? Eğer değilsen, kendini sıkışmış hissedersen...”

“Hayır, iyiyim. Çok iyiyim.”

Çamaşırımı çıkarıp olabilecek birkaç açıyı denedi. Sonra beni hiç zorlanmadan, kuş kadar hafifmişim gibi kucağına yerleştirdi ve üçüncü denemesinde...

İçime girdi. Nefis bir baskı ve yanma hissettim. Tek düşünebildiğim bu hissi ne kadar özlediğimdi. Erik her şeyiyle benim için yaratılmıştı sanki. İçimdeyken kulağıma, *evet, çok güzel, öyle devam et*, gibi sözler fısıldaması beni çıldırtıyordu.

“Seni özledim,” diye mırıldandı şakağıma. “Sadece yirmi dört saattir tanışıyorduk ama daha önce hiç kimseyi böyle özlemedim.”

İnledim. Gırtladığımdan yükselen utanç verici bir sestti. “Bu arada...” Heyecanım arasında güçlkle konuşabildim. “Seninle seks yapmak hoşuma gitti.” Yaşadıklarımızı hafife almak gibi bir niyetim yoktu. O sırada başka şeyler söylemem fiziksel olarak imkânsız olduğu için bu kadarıyla yetinmişim.

“Hım?” Boynumla omzumun arasını hafifçe dişledi. Birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırladım. Üzerimde gidip ge-

lirken beni sıkıca tutması bana kendimi hem güçlü, hem de güçsüz hissettirmişti.

“Sevindim, çünkü ben başka bir şey düşünemiyorum.” İçimde bir iki kez gidip geldi. Sonra bir kere daha sertçe kasıklarını bana doğru itti. Alnımı alnına dayadım ve ağzımın içine doğru soludu. “Üç hafta boyunca sadece seni düşündüm.”

Doruğa ulaşmam uzun sürmedi. Dudaklarını kulağıma yapıştırdı ve bana ne kadar güzel olduğumu, beni ne kadar arzuladığını, beni her an becermek istediğini fısıldadı. Vücudum yoğun bir orgazmın spazmlarıyla kasılırken omuzlarını sıkıca tuttum. Defalarca adını fısıldadım. *Erik, Erik, Erik...* Titremem geçene kadar içimde kaldı.

“Geri çekileyim mi?” diye inledi sonra.

“Hayır. Hap kullanıyorum.”

Daha cümlem bitmeden içime boşaldı ve yüzünü boynuma gömerek zevkle haykırdı.

Sonrasında öylece kaldık. Beni yere bırakırsa bacaklarımın tutmayacağını biliyormuş gibi kucağındayken uzun uzun öptü. Terli boynumu yaladı ve hassaslaşan tenimi usulca dişleyerek kucağında kıvrınmama neden oldu. Bu an hiç bitmesin istedim. Bir resmini yapıp duvarıma asmak istedim. Tam da bu duvara. Ve onu her gün seyretmek istedim.

“Sadie?” Sesi her zamankinden de boğuk çıkmıştı. Mutluluktan uçuyordum. Üzerimden öyle büyük bir yük kalkmıştı ki...

“Evet?”

“*Hamster*ın duruyor mu?”

“*Ginepig*.”

“Aynı şey. Hâlâ burada mı?”

“Evet.” Duraksadım. “Neden?”

“O dev fare kotumu yemez umarım?”

Omzunun üzerinden aşağı baktım ve haftalardır ilk kez bir kahkaha patlattım.

Sonsöz

Bir ay sonra

“**P**ekâlâ,” dedim kararlılıkla. Başyapıtıma ve mutfakta geçirdiğim dakikaların izlerini taşıyan tezgâha baktım. “Hazırım! Birazdan aklını başından alacağım!”

Erik beş saniye sonra mutfağın kapısında belirdi. Yorgun, uykulu, Hanes tişörtü ve ekoseli pijama altıyla pek yakışıklıydı. “Burnunun ucunda un kalmış,” dedi eğilip orayı öpmeden önce. Sonra mutfak adasının diğer tarafına geçti ve karşıma oturdu.

“Ta-tam!” Küçük porselen tabağı ona doğru ittim. Ortasında uzun uğraşımın meyvesi olan kruvasan duruyordu.

Şunu ortaya çıkarmak için az ter dökmemiştim.

“İyi görünüyor.”

“Teşekkürler.” Sırıttım. “Hiç hazır ürün kullanmadım. Hepsini kendim yaptım.”

“Anlaşıyor.” Gülümseyerek üçte ikisi una bulan an mutfağına göz attı.

“Sanatçılar düzeni sevmey. Dene hadi.”

Kruvasanı iri elleriyle tabaktan alıp ağzına götürdü ve ısır-
dı. Bir, iki, üç, dört, beş saniye çiğnedi. Belki de ona biraz daha
zaman tanımalıydım ama sabırsızlığım tuttu. “Nasıl olmuş?
Beğendin mi?”

Biraz daha çiğnedi.

“Nefis mi? Yoksa sadece lezzetli mi?”

Çiğnemeye devam etti.

“Yenebilir bir şey mi bari onu söyle.”

Çiğnemekten vazgeçti. Kruvasanı tabağı bıraktı ve lokmasını
güçlkle yutup üzerine birkaç yudum kahve içti.

“Evet?” dedim.

“Biraz şey...”

“O kadar kötü olamaz.”

Sessizlik.

“Öyle mi yoksa?”

Başını yana eğdi. “Şeker yerine tuz koymuş olabilir misin?”

“Hayır! Faye’inkinden de mi kötü?” Gözlerini kısarak düşün-
mesi yetti. “Senden nefret ediyorum.”

“Sirke gibi bir tat geliyor. Su yerine sirke mi koydun?”

“Ne?” Kaşlarımı çattım. “Bence sorun sensin. Kruvasan sev-
miyorsun işte.”

Omzunu silkti. “Olabilir.”

Kedi, tam o sırada mutfak adasının üzerine zıpladı. Bir bale-
rin edasıyla kahve kupalarının arasından geçti ve merakla Erik’in

kruvasanını kokladı. “Dostum, yapma,” diye fısıldadı Erik. Ama Kedi, dilinin ucuyla kruvasanın tadına baktı ve... Bana döndüğünde gözlerindeki dehşeti gördüm.

Erik gülmemek için kendini tutmaya bile çalışmadı.

“Senden nefret ediyorum.” Gözlerimi kapayıp intikam senaryoları düşünmeye başladım. Renkli tişörtlerini çamaşır suyuna basacaktım. Çikolatalı sütüne soya sosu koyacaktım. Kuştüyü yorganını her gece yere atacaktım. “Senden nefret ediyorum,” diye yineledim. “Hem de nasıl.”

“Hayır.” Gözlerimi açtığımda Erik sıcacık gülümsedi. “Hiç sanmıyorum, Sadie.”

**Sadie ile yakışıklı düşmanı,
asansörde mahsur kaldıklarında rekabetlerini
ve aşklarını bir sonraki seviyeye taşıyacaklardı.**

Mühendis olmak, özellikle de tüm zorluklarına rağmen kadın bir mühendis olmak, Sadie için bitmek bilmeyen mücadele anlamına geliyordu. Bununla birlikte, kalbini paramparça eden adamla küçücük bir asansörde –hem de saatlerce– mahsur kaldığında, bu savaştan sağ çıkabileceğinden emin değildi. Erik büyük hatası yüzünden istediği kadar özür dileyebilirdi; fakat genç kadın onu affetmemeye kararlıydı.

Sadie'nin en karmaşık batıl inançları bile böylesine garip bir kavuşmayı öngöremezdi. Erik, üşüdüğü için ceketini çıkarıp ona uzatırken ve bakışları yumuşarken bile tam bir çelişkiydi.

Böylece genç kadının aklında önemli bir soru şekillendi:

**Taş kalpli düşmanı görüldüğünden daha fazlası
olabilir miydi?**

nemesiskitap.com

f t nemesiskitap | nora | masalperest

KDV den muaf